Dorothée Koechlin de Bizemont

Universsul lui Edgar Cayce II

Mulţumiri

Acest al doilea volum n-ar fi văzut lumina tiparului fără colaborarea unui crup de prieteni care mi- au fost scoşi în cale special ca să mă ajute. Au fost conduşi spre mine de către Edgar Cayce și tatăl meu, Philippe Koechlin-Schwartz.

Sunt ferm convinsă de prezenţa spirituală invizibilă, dar cât de eficace, a acestor două „entităţi”. În tot ce am rostit în public şi în tot ce am scris am fost încurajată şi inspirată de ele.

De exemplu, anul trecut în noiembrie, am fost să ţin o conferinţă la Aix-les-Bains, pentru G.E.E.B., un grup foarte simpatic, interesat de Cayce. Înainte de conferinţă nu mă simţeam bine. Nişte prieteni mi-au spus: „Totul va fi bine. Ţi se va spune ce trebuie să spui”. Ei bine, atunci de ce să-mi fac griji”... Pe tot parcursul conferinței, am simţit efectiv un glas care-mi sufla fiecare idee, chiar fiecare frază, iată ce mi-a scris apoi o participantă pe care n-o cunoşteam: *„N-am îndrăznit să vă spun că în spatele dumneavoastră era un fel de... cum să-i spun?... „ființă de lumină”. Era o formă regulată, un cap şi un corp de aceeaşi luminozitate* ca *aura dumneavoastră, dar distinctă. Această forme era mai estompată decât silueta corpului dumneavoastră. Am văzut-o bine, apoi nimic! Şi cât de cenuşiu mi s-a părut totul! Această „lumină”*

era la mai bine de 50 de centimetri în spatele dumneavoastră, apoi s-a depărtat şi a dispărut în perete. Ştiţi, eu n-am nici un dar deosebit şi nu ştiu ce importantă să acord acestor lucruri". Şi cititoarea insistă asupra faptului că silueta luminoasă era distinctă de aura pe care o vedea foarte bine (de altfel aurele sunt lângă corp, este uşor să le vezi).

Această scrisoare m-a umplut de bucurie. Îmi confirma că nu lucrăm singuri, ci însoţiţi întotdeauna de ajutoare nevăzute, atunci când dorim să evoluăm. N-aş fi reuşit nimic fără sprijinul constant al acestor două fiinţe, pretinse „moarte" de mult timp - de fapt foarte vii şi. uneori, chiar vizibile. Către ele se îndreaptă în primul rând recunoștința mea.

Vreau să mulțumesc apoi prietenilor „vii" cu care îmi împart activitatea cotidiană. Mai întâi echipajul „Navei Argo" care-i adună laolaltă, într-o ambianţă foarte caldă, pe prietenii lui Edgar Cayce, la Paris, Lausanne şi Geneva. Mulţumesc cu prioritate prietenei mele dintr-o viaţă anterioară, excelenta mea tovarăşă „divinologă" şi medium - dar şi „divină" -, Danielle Verne, preşedinta Fundaţiei Jules-Verne, ale cărei previziuni, întotdeauna exacte, îmi sunt scumpe, şi lui Michele Delleveaux ale cărei prietenie şi seninătate m-au ajutat mult. De ademenea, datorez mult Ludovicăi Grisi Della Pié şi lui Eglé de Beauregaro al căror entuziasm şi prietenie m-au ajutat să termin această carte.

Le mulțumesc verişoarelor mele, Madeleine Favre-Koechlin şi Julia de Comminges, ale căror cultură vastă, generozitate şi bogată experienţă de viaţă m-au ajutat atât de des în această activitate, care este o veritabilă aventură (ca expediţia argonauţilor!).

Îi mulțumesc lui Marc-Antoine de Rotrou, as al informaticii (de care nu dispunea căpitanul Iason!).

Lui Louis Viei, fost pilot de linie care nu se sfieşte să devină geobiolog, şi soţiei sale, Pomme, pentru că îngrijesc casele bolnave.

Mai mulțumesc lui Joel şi Anne Kerros, care s au ostenit să-mi aducă de la Virginia Beach lăzi cu documente, care să-mi permită să scriu mai departe despre Edgar Cayce. Îi mulțumesc lui Pierre Carnac care, în cărţile sale pasionante, a fost unul dintre primii care au vorbit despre Cayce! Şi întregii noastre echipe de colaboratori: Edith Teissier, Odile Rullier-Kerros, Nadine Kobylko, Abeille Guichard (traducătoarea minunatelor *Lettres de Christopher /* Scrisorile lui Cristopher, (Ed. Courrier du livre, Paris). În Elveţia, unde au apărut multe asociaţii spirituale - pseudo-spirituale! - lumea este informată în parapsihologie şi discerne destul de bine calitatea veritabilă. Astfel, mulţi prieteni elveţieni au presimţit importanţa lui Cayce şi au avut încredere în mine: mă gândesc la Delia Lafforgue, din Geneva, ale cărei sfaturi îmi sunt atât de folositoare, la Dr. Shirahama şi la soţia lui, Georgette, din Zurich, la Sylvia Zwissig, la familia Weber, la Christina Grebing, la Rene Baud, la Francoisy Collaud, la Francoise Monighetti, la Lorette Etienne-Amberg, la Michelle Bisetti, la Paolina Mora. Mulţumesc în mod special lui Gerard Metrailler, din Oron-la-Chapelle, prieten apropiat care m-a îngrijit cu succes, şi soţiei sale, Claude. Lui Patrick Bourdain care, deşi materialist obstinat, ilustrează exemplar posibilitatea integrării unui demers spiritual în lumea afacerilor (Patrick este un grozav!).

Lui Roiand Dougoud care a devenit, mulţumită lui Cayce, un profesionist al *healing-ului I* vindecare A Lui

Philippe şi Marie-Claire Guyot, care şi-au deschis casa „Navei Argo” şi nu s-au temut să primească o astrologă-clarvăzătoare-scriitoare.

Natachei Aubert, a cărei perseverenţă n-a slăbit nici o clipă.

Mulţumiri speciale pentru Luisa Bass care a binevoit să se îngrijească de „scuturarea” acestui manuscris!

Nutresc o adâncă recunoştinţă faţă de ordinul rozicrucian A.M.O.R.C., a cărui concepţie despre lume corespunde cu cea cayciană - viziune rezultată din înţelepciunea egipteană antică. Conferinţele pe care am avut bucuria să le ţin la A.M.O.R.C. (199 bis, rue Saint-Martin, 75003 Paris) sunt marcate în memoria mea de o ambianţă de prietenie şi lumină pe care n-am regăsit-o cu aceeaşi intensitate decât la G.N.O.M.A., deoarece această asociaţie de vindecători este animată de un înţelept pentru care nutresc o vie admiraţie: Di. Hottekiet.

În încheiere, aş vrea să spun cât de mult apreciez apariţia acestei cărţi la Robert Laffont, într-o editură care trăieşte din iubirea cărţilor frumoase, cu pasiunea lucrului făcut temeinic. Fie ca Francis Maziere, directorul colecţiei, Jacques Peuchmaurd, Monique Touzard, Patricia Bornic, Jacqueline Buquet, Marielle Courtois, Beatrix Vernet, Jean-Baptiste Trouplin şi Dany Hernandez sa fie răsplătiţi pentru deosebita lor contribuţie la aceste două volume ale *Universului lui Edgar Cayce.*

Mulţi alţii şi-au manifestat simpatia şi prietenia - îmi pare rău că nu-i pot aminti pe toţi!

Introducere

De câteva luni, aud înlăuntrul meu glasul lui Cayce cere-mi cere să mai traduc din textele sale.

Este nevoie de ele, îmi spune ei, ***şi trebuie să te apuci de treabă acum.*** Protestez, caut orice pretext ca să fug de masa de lucru; îmi găsesc treburi mai urgente de făcut, în altă parte. Şi asta pentru că nu este vorba de o traducere obişnuită. Bineînţeles că pot traduce „ normal din engleză, fund bilingvă din copilărie. Dar, între timp, am trăit experienţa unei „traduceri” dictate direct în franceză, de către un glas din cealaltă lume glasul autorului decedat.

Extraordinară experienţă, un fel de transă mediumnică! Mi s-a întâmplat mai întâi cu autoarea de excepţie care este Gina Cerminara.

O întâlnisem - în carne şi oase - la Virginia Beach. Îmi dăduse manuscrisul de la *Many Lives, Many Loves i* Mai multe vieţi, mai multe iubiri /, care continua în chip excelent *Many Mansions* / Mai multe sălaşuri /. Am acceptat să-! traduc în limba franceză şi m-am întors la Pa-h în cursul veni. am aflat că autoarea a murit. Or, lucru ciudat, exact din ziua aceea a început să curgă traducerea. Îmi scăpa fără voie. Mă aşezam la maşina de scris şi auzeam clar glasul Ginei Cerminara care îmi dicta fraze în franceză, într-o limbă impecabilă, fără anglicisme. Când trăia, Gina era o femeie cultivată, care avea noţiuni de franceză. Dar acum nu erau doar „noţiuni” de franceză: era o adevărată traducere de profesionist, o minune de eleganţă şi precizie. Când reciteam pagina scrisă la maşină, *Mi* spuneam: „Nu este cu putinţă, nu eu am scris asta... N-o pot face atât de repede şi atât de bine”. Da, era „ea”. Dar Gina nu era oricine: era o mare prietenă a lui Edgar Cayce.

Am reuşit să termin traducerea într-un timp record: abia o lună. A apărut la editura Adyar cu titlul: *De nombreuses vies, de nombreuses amours.*

Apoi în lunile care au urmat, m-am întors la Virginia Beach, ca să traduc şi alte texte, de data aceasta ale lui Cayce. Şi acolo fenomenul a început iar: un glas îmi dicta ceea ce trebuia să scriu.

Povestisem deja în *L 'Astrologie karmique* /Astrologia karmică/ cum am scris cartea în colaborare cu un „mort”, tatăl meu. De data aceasta era o altă voce masculină, cu un timbru diferit: vocea lui Edgar Cayce. Inutil să mai spun că o traducere „dictată” mediumnic merge mai repede decât una obişnuită. Este mai bună, mult mai fidelă gândirii autorului şi într-o franceză bună! (Din fericire, căci textele originale îi exasperează pe specialiştii caycieni, prin stilul lor încâlcit... dragă Edgar, îţi mulțumesc!)

„Şi cum ştiţi că v-a vorbit el?” mă întreabă scepticii.

Orice mediul profesionist vă va răspunde că recunoaşte vocea unei entităţi care-i vorbeşte în urechea interioară. Este cazul meu, iar eu disting foarte Dine aceste voci - dacă n-aş fi putut-o face, n-aş fi practicat profesia (periculoasă) de „clarvăzătoare”. Întrebaţi deci un bucătar profesionist cum deosebeşte, de la cincisprezece paşi, *brandada* [mâncare provensală pregătită din morun, cu smântână, ulei, usturoi etc, n.tr.] de pireul de napi?... Pentru ceilalţi e totuna, el însă îşi dă seama pe loc!...

Partea I - NOI SPERANŢE DE VINDECARE

1. Vindecarea fiinţelor care suferă

Cayce continua să trimită mesaje

S-a spus că Cayce a tăcut pentru totdeauna. Că mediumii care pretindeau că „se branşează” la el erau nişte şarlatani etc.

Dar eu cunosc la Paris trei mediumi serioşi - şi reputaţi - care, în prezenţa mea, au captat vocea lui Cayce. Fiind eu însămi medium profesionist, n-aveam, desigur, nici o îndoială asupra autenticităţii mesajelor „în direct” pe care le auzeam şi eu „interior”, cu câteva clipe înainte de a fi exprimate cu glas tare de către mediumul aflat în transă.

Unul dintre aceste mesaje spunea: *Treaba mea este vindecarea fiinţelor care Suferă. La aceasta trebuie să lucrăm toţi împreună. Timpul ne grăbeşte acum, nu mai avem mult timp, lucraţi top împreună cu mine. Sunt Edgar Cayce.*

Zece ani până la explozia pământului...

De ce spune Cayce în mesajul său că timpul ne grăbeşte? Că nu mai avem mult timp să lucrăm? Probabil că avem dreptul la un răgaz înaintea unei perioade de mari transformări. Cayce însuşi vorbeşte de timpurile noi care vor veni (vezi volumul I), cu un nou Pământ. Sunt şi toate aceste apariţii mariale [apariţiile Sfintei Fecioare, n.tr.] ale căror mesaje repetate îi roagă pe oameni să devină mai buni „înainte de a fi prea târziu”. Şi în fantasticele mesaje primite la Findhorn, de către David Spangler, se spune că ajungem la sfârşitul unui ciclu. Că lumea „nouă”, branşată la energiile de iubire şi lumină ale Christului Cosmic, se va despărţi treptat de „vechea” lume. Aceasta se caracterizează prin „elemente vibratorii de

conflict şi haos, de negare şi lipsă de responsabilitate". Lumea va fi lăsată în seama acestor energii distrugătoare pe care le-a emanat. „Nici un om nu este împiedicat să ajungă la Noul Cer şi la Noul Pământ, dar va veni o vreme când, prăpastia devenind prea adâncă, schimbarea va fi irevocabilă. Şi cei care nu vor fi făcut saltul, joncţiunea, vor fi aruncaţi înapoi". (David Spangler, *Révélation* şi, tot la editura Le Souffle d'or, B.P. 3, 05300 Barret-le-Bas, o lucrare clasică, *Les jardins de Findhorn,* cu mesajele primite pentru Noua Eră, precum şi *Lumière vers 1998.)* Revelaţia spune că nu vor fi pierduţi, dar că eliberarea lor va fi amânată pentru mult mai târziu şi că, prin urmare, vor mai trece încă prin multe suferinţe pe care le-ar fi putut evita. După revelaţiile primite de David Spangler, care urmează acelaşi sens cu cele cayciene, această evoluţie se va face foarte repede. Şi cei care sunt deja branşaţi la Iubirea infinită şi Adevăr, şi deci aparţin deja Christului timpurilor viitoare, Christul Cosmic sau Christul Vărsătorului, aceia doresc să împartă această bucurie şi această lumină cu cât mai mulţi oameni.

Vindecând fiinţele care suferă, cum spune Cayce, le eliberăm de frică, angoasă, tenebre şi le aducem pe calea acestei eliberări mult mai repede. Numeroase profeţii anunţă marele cataclism geologic care va fi provocat de inversarea axei polilor, de care vorbeşte Cayce, *the shifting of the poles* / schimbarea polilor /. El dă în mai multe rânduri o dată-cheie: 1998. Menţionează erupţiile vulcanice, mareele puternice, cutremurele, scufundarea unor regiuni întregi care însoţesc acest eveniment (am redat lecturile respective în primul volum al UNIVERSULUI LUI EDGAR CAYCE). Diferiţi clarvăzători aduc informaţii complementare spunând că inversarea axei polilor va

aduce cu sine furtuni cu vânturi de o violenţă nemaiîntâlnită, care vor mătura totul în cale (cu excepţia celor refugiaţi în văi şi peşteri). Multe fiinţe vii vor muri congelate de schimbarea bruscă a climei! Cayce vorbeşte despre aceasta (vezi volumul I) şi, de altfel, fenomenul s-a produs deja.

Straturile de oase alcătuite din mii de animale congelate de vii în Siberia şi Canada au fost cu siguranţă provocate de o schimbare bruscă a climei. Au fost găsite, în esofagul şi stomacul renilor, mamuţilor şi altor victime, chiar ierburi recognoscibile încă, pe care le mâncau şi n-au avut timp să le mai mistuie, sărmanii!...

Avem şi noi, în Europa, multe profeţii despre cele trei zile de întuneric (în timpul cărora „marele Monarh" îşi va aduna oştite), furtuni mari, trezirea vulcanilor din Auvergne, epidemii întinse, foamete... [A se vedea, între altele, *Voyances et Prophetisme* (Ed. Fernand Lanore) şi *Histoire et legende du Grand Monacque* (Albin Michel), de Eric Muraise; *Les Propheties de la Fraudais,* de Mărie-Julie Jahenny (Ed. Resiac, B.P. n°6,53150 Montsurs, Franţa), ca şi nenumăratele apariţii mariale care s-au înmulţit la noi în ultimii o sută cincizeci de ani]. De altfel, Cayce spune chiar: ***Oricine poate cumpăra o fermă la ţară are o şansă, cumpăraţi-o [...], dacă nu vreţi să răbdaţi de foame în vremurile ce vor veni.*** (Lectura 3620, 27 ianuarie 1944)

Profeţiile pe care le avem în Franţa adaugă, în general, tuturor acestor calamităţi naturale, al treilea război mondial şi invazia rusă în Europa de vest... Pe scurt, o perioadă de cotitură, o perioadă de răsturnări violente. Cayce crede că, prin rugăciuni, pot fi evitate războaiele, al treilea război mondial [anunţat, între

altele, de faimoasa profeţie de la La Salette în 1846 - La Salette-Fallavaux, comună din Franţa, unde Sfânta Fecioară s-a arătat unor copii în 1846, la bazilica Notre-Dame-de-la-Salette, n.tr.-, recunoscută ca autentică de către Biserică şi de Marthe Robin la Châteauneuf-de-Galaure]. În schimb, dispreţuirea Naturii a mers atât. de departe, Pământul suferă atâta încât inversarea axei polilor este inevitabilă; este un proces de autocurăţare de care are nevoie Pământul însuşi pentru a se regenera; Pământul trebuie să se purifice de poluarea impusă de Om.

De acord cu Cayce, cu mesagerii de la Findhorn, ansamblul clarvăzătorilor datează cotitura în 1998.

Pământul s-ar apropia câte puţin în evoluţia sa de „punctul central” al Universului, adică de locul unde stă Dumnezeu. Aşteptând venirea Christului Vărsătorului, vibraţiile Pământului sunt în curs de schimbare, ca să se pună la unison cu aceste Forţe Cosmice. Trebuie să acţionăm pentru branşarea noastră (tune in, spune Cayce) la aceste vibraţii înalte. Aceasta se face prin rugăciune şi meditaţie şi prin % dorinţa reală de a colabora cu legile cosmice, adică divine, legi care acţionează în sensul păcii, armoniei, iubirii.

Spre 1998, vor fi eliminaţi toţi cei care vor fi refuzat să evolueze astfel, să lucreze asupra lor înşile şi care vor fi prinşi de vibrații negative. Nu-şi vor mai avea locul pe acest nou Pământ şi vor fi victime fie ale războiului, fie ale calamităţilor natale. Şi, spun mai mulţi clarvăzători, cum nu vor fi atunci decât puţini oameni pe Pământ, sufletele întârziate vor avea puţine posibilităţi de reîncarnare; ele vor avea de aşteptat cu mult mai mult această ocazie de perfecţionare...

Germana Grosso, în Italia, adaugă că „extraterestrii” care ne vizitează o fac pentru a lua măsurile de salvare a unora dintre fiinţele vii ameninţate de cataclisme. S-a vorbit des de extratereştrii „buni”, trecându-se sfielnic sub tăcere existenţa „celorlalţi”. Germana Grosso are curajul să vorbească de extratereştrii „răi” în termeni suficient de terifianţi (Germana Grosso şi Ugo Sartorio, **I noştri amici extra-terrestri**, Casa Editrice ME.B., Torino, Italia. Aceste fiinţe primejdioase vin, spune ea, din Orion, din Saturn, din stelele „Kappa B” şi „Krauschy”. Cum numele sunt, spune Cayce, purtătoare de vibraţii, ar trebui să fim atenţi la grupuri, etichete, simboluri care conţin numele aceste corpuri celeste.) Pe scurt, ne aflăm într-o etapă acută a luptei milenare dintre forţele Binelui şi cele ale Răului. Nu este momentul să adormim! Tot ce putem face pentru a ajuta oamenii să se vindece fizic şi mental îi va ajuta să evite războiul şi să se apere de cataclisme. Cei care vor fi evoluat spiritual vor fi în sfârşit eliberaţi de obligaţia reîncarnării şi se vor îndrepta glorios spre destinul lor de oameni-zei despre care vorbeşte Cayce. Goldly man, omul divin, spune el”

Căci sunteţi zei în curs de zămislire. (Lectura 262-67 şi 69S-1)

Căci, a spus învăţătorul, sunteţi zei. (Lectura 262-64)

Sufletul fiecărei entităţi este un crepuscul din Corpul lui Dumnezeu. (Lectura 5367-1)

Află că, în forul tău intim, eşti o entitate individuală, ai în tine un întreg univers, dotat potenţial cu toate puterile Divinităţii (dar şi cu puterile infernale!) (Lectura 5332-1)

Sufletul fiecărui individ este o parte din Tot, dispunând, de drept divin, de puterea, dăruită de către Forţele Creatoare încă de la naştere, de a deveni co-creator cu Tatăl, de a lucra cu El. Pe măsură ce se manifestă acest drept înnăscut, fiinţa evoluează. Dar, dacă ea rămâne egoistă, apar întârzieri în evoluţie. (Lectura 1549-1)

Altfel spus, lentul proces de întoarcere a Omului la condiţia sa divină se accelerează în aceste timpuri! iată de ce a spus Cayce că timpul ne grăbeşte. În acest mesaj dat de Cayce, mi-au atras atenţia alte două amănunte.

Întoarcerea la „Legea lui Unul”: unitatea cu animalele, plantele şi pământul. Unitatea între oameni

Cayce nu ne-a spus: ***vindecarea persoanelor care suferă,*** ci a ***fiinţelor care suferă.*** Cuvântul, având un sens mult mai larg, cuprinde toate ființele vii. Astfel, ***toţi*** cei care lucrează pentru a uşura suferinţele animalelor edifică o operă de eliberare urgentă şi necesară, aşa cum spunea atât de bine Jean Prieur în cartea sa ***Les animaux ont-ils une âme*** / Au animalele un suflet? /, (Robert Laffont, 1986). În fine, Cayce, prin vocea mediumului, a repetat de mai multe ori cuvintele împreună, să lucrăm împreună. Or tocmai acesta este punctul dificil: să nu ne dezbinăm din cauza deosebirilor de sensibilitate şi temperament. Legea lui Unul: să integrăm întotdeauna diferenţele într-o viziune comună **pozitivă,** care le va armoniza. Cayce a trebuit să facă faţă acestei probleme de care nu scapă nici un grup uman, nici chiar cei a căror raţiune de a fi este o cale spirituală: ispita dezbinării.

„Vindecarea celor care suferă”, tocmai acestui lucru şi-a dedicat Cayce întreaga sa viaţă, dar cu câte greutăţi pentru a aduna un mic grup de prieteni în jurul acestei opere!

Astfel s-a construit spitalul său la Virginia Beach, menit îngrijirii bolnavilor care urmau tratamente specifice (şi eretice!) indicate de „lecturi” (căci Cayce, „adormit”, punea cu glas tare extraordinare diagnostice medicale).

Spitalul a trebuit să-şi închidă porţile din cauza neînțelegerilor cu finanţatorul, un prieten care şi-a retras fondurile.

Totuşi o altă creaţie a lui Cayce era menită să capete amploare: grupurile de vindecare prin rugăciune.

Dacă, după Cayce, toate relele omenirii provin din frică (lectura 1439-31), există o metodă suverană împotriva tuturor formelor de frică, anxietate, angoasă: rugăciunea.

Ajungând în punctul când începi să te frământi... opreşte-te şi roagă-te! Căci la ce bun să te nelinişteşti, cât timp te poţi rugat Căci nu putem trece peste Dumnezeu. El îşi aminteşte de tine în sinceritatea ta [în măsura sincerităţii tale] ***şi îţi vede scopul.*** (Lectura 2823-3)

Aminteşte-ţi acest avertisment: este inutil să te frământi atâta timp cât poţi să te rogi. În ziua când nu te vei mai putea ruga, atunci poţi începe să-îţi faci griji pentru că abia atunci vei avea un motiv adevărat să te nelinişteşti... (Lectura 3569-1)

Rugăciunea este deci un mijloc de recoordonare a corpului, sufletului şi spiritului, ceea ce redă sănătatea. Aşa cum spune şi Dr. Edward Bach: „Cauza

fundamentală a bolii este lipsa de armonie între personalitate şi suflet. Trebuie să avem în noi conştiinţa Divinităţii şi, prin urmare, conştiinţa puterii noastre asupra răului. Frica nu-şi are locul în Om pentru că Divinitatea din noi, care este noi înşine, este invincibilă şi veşnică”. (Dr. Edward Bach: *La guérison par les fleurs* / Vindecarea prin flori /, Ed. Le Courrier du Livre, care exprimă idei foarte apropiate de cele cayciene. Şi, *de asemenea, Fleurs et santé, de* Iona Sarah Salomon, Ed. Le Souffle d'or, B.P. n° 3, 05300 Barret-le-Bas, carte mult mai practică decât cea anterioară. Pentru cei care citesc în limba engleză, *Handbook of the Bach fiowers remedies* / îndrumar de remedii florale Bach /, The E. Bach Center, Mount Vernon, Sotweil, Wallingford OXIO OPZ, Anglia; şi *f* Amicale du Dr. Bach. 14 avenue du Houx, 1170 Bruxelles, pentru cititorii belgieni şi francofoni.)

2. „Healing” - vindecarea prin rugăciune şi prin atingerea cu mâinile

Simt că trebuie să vorbesc mai mult de această creaţie a lui Edgar Cayce, grupul de vindecare prin rugăciune, meditaţie şi atingerea cu mâinile.

Am vorbit deja despre aceasta în volumul I al *Universului lui Edgar Cayce,* dar este un aspect atât de important al operei sale încât este nevoie să revenim. Primesc mereu scrisori de la cititori care manifestă un viu interes pentru această nouă formă de grup numit în americană **healing**. Sunt mulţi cei care în Franţa, Elveţia, Belgia şi Canada îmi spun că-i pasionează acest aspect al învăţăturii lui Edgar Cayce. Ei au maturitatea spirituală care le permite să înţeleagă

imediat despre ce este vorba. Când vin în grupurile mele, ei progresează foarte rapid, iar rezultatele pe care le obţin în câteva şedinţe sunt surprinzătoare.

Cayce n-a inventat tehnicile **healing**-ului, care existau înaintea sa. Dar le-a reînnoit într-o epocă în care aproape dispăruseră. Câteva biserici protestante le practicau, dar, în fine, nu erau totuşi atât de răspândite ca azi. Nu vorbesc, bineînţeles, de primele secole ale creştinismului, când esenienii, druizii, adepţii Misterelor persane sau egiptene foloseau curent atingerea cu mâinile, rugându-se. Practica s-a pierdut în negura veacurilor. Doar iniţiaţii au păstrat-o (precum Catarii, se pare, după cum povesteşte Dr. Arthur Guirdham, specialist în domeniu).

M-am întrebat întotdeauna de ce preoţii nu vindecă prin atingerea cu mâinile căci Hristos şi discipolii Săi o făceau. Ei îşi imită foarte nereuşit modelul, nemailucrând şi la vindecarea trupurilor bolnave!

Cum e întemeiat Edgar Cayce un grup de vindecare prin rugăciune la Virginia Beach

În octombrie 1931, Edgar Cayce a avut un vis în care vedea şapte persoane menite să formeze un grup special de studii despre vindecarea prin rugăciune şi meditaţie.

Acest grup mic a primit de la Edgar Cayce 62 de „lecturi” (clarviziuni mediumnice) cu instrucţiuni speciale privind procedura. Prima lectură a fost dată la 5 octombrie 1931 iar ultima la 14 mai 1944. Douăzeci şi patru dintre ele, excepţionale, interpretau Apocalipsul ca o învăţătură despre glandele endocrine. Aceste lecturi date special pentru „Prayer Group” /

grupul de rugăciune/ constau în întrebări şi răspunsuri care arată cum se poate folosi rugăciunea pentru vindecare: de câte ori se loveau de o problemă, Gertrude Cayce şi micul grup de prieteni îl întrebau pe Edgar adormit. Astfel, puţin câte puţin, pe măsură ce treceau lunile, apoi anii[1], datorită instrucţiunilor obţinute, se preciza metoda.

Grupul de vindecare prin rugăciune i-a supravieţuit lui Cayce. Continuă să existe la Fundaţia Cayce şi merge foarte bine. Numărul de persoane prezente variază de la o şedinţă la alta: de la 15 la 30, uneori 40. Calitatea liniştii, intensitatea rugăciunii mi s-au părut cu adevărat remarcabile. Am beneficiat acolo, în mai multe rânduri, de ameliorarea subită a sănătăţii. Îmi amintesc mai ales de o atingere cu mâinile care a pus capăt unei febre gripale puternice, care mă chinuia de două zile!

Rugăciunea şi meditaţia mi se păreau mai uşoare când erau conduse de vibraţiile intense ale grupului.

Dar preferam reuniunile în aer curat, în Natură.

Înăuntrul clădirilor, poluarea electrică datorată aerului condiţionat (considerat în S.U.A. ca „nec plus ultra” pentru arta de a trăi, vai!) genera o încordare persistentă şi o oboseală care dăunau rugăciunii.

Actualmente nu există mărturii medicale despre nenumăratele vindecări care au fost obţinute de grup, deoarece nu s-a ţinut o statistică. Cu toate acestea, au fost păstrate numeroase scrisori de mărturie care atestă bucuria bolnavilor vindecaţi. Discreţia extremă este regulă pentru a evita orice consecinţă neplăcută. Am adoptat aceeaşi discreţie faţă de vindecările pe care le-am constatat la noi, în grupurile din Franţa şi Elveţia.

Reîncarnarea

În gândirea cayciană, munca grupului de vindecare se bazează pe ideea reîncarnării. Este inutil să participi la activitatea grupului dacă nu crezi în această idee. Prima instrucţiune dată de Cayce micului grup pe care l-a format pune la punct această noţiune: Cayce a declarat că cele şapte persoane din grup au fost adunate laolaltă ca să săvârșească o lucrare karmică. Unii aveau datoria să înveţe să vindece pentru a se elibera de o karmă veche. Ei dobândiseră în vieţi anterioare darul vindecării şi lucraseră împreună în acest mod, altădată. Alţii fuseseră vindecaţi pe această cale anterior. Şi aproape toţi îl cunoscuseră deja pe Cayce într-o altă încarnare.

în acea lectură, Cayce le spune că, atunci când un individ se *suporte* unei Legi spirituale de care devine conştient, el este adus ca „din întâmplare” în împrejurările care-i sunt necesare. I se întâmplă puţin câte puţin să întâlnească oamenii de care are nevoie pentru evoluţia sa spirituală.

Reîncarnarea de grup este un fenomen care funcţionează constant în întâlnirile dintre oameni. Sufletele care au lucrat împreună sunt conduse să se reîncarneze împreună pentru a reîncepe aceeaşi lucrare şi acest lucru este adevărat mai ales când este vorba de o activitate de ajutor şi vindecare (fizică sau spirituală). O parte din eficacitatea grupului provine în mod cert din aceea că membrii grupului se cunoşteau de secole... Pe de altă parte, reîncarnarea văzută de Edgar Cayce implică şi reîncarnarea Christului Cosmic, Entitate Hristică sau Conştiinţă Christică. Această Entitate, spune Cayce, s-a încarnat deja de aproape treizeci de ori pe Pământ. Cayce ne dă numele doar

pentru încarnările cele mai cunoscute: Amilius, Adam, Ur, Ram, Zend - tatăl lui Zoroastru -, Melchisedec, Enoh, Iosif, Iosua, Asaf etc. şi, în fine, Iisus (a se vedea în această privinţă capitolul 3 din volumul I).

În fiecare din vieţile Sale, Christul Cosmic încarnat a fost fondatorul (sau reformatorul) unei religii. Toate marile religii din Istorie au fost fondate de El, într-una sau alta din încarnările Sale.

Există un singur Dumnezeu, El este cei care vindecă

Religiile nu sunt decât adaptări locale şi temporare ale „Legii lui Unul”, religia lui Dumnezeu Unul, care a fost a Atlantidei şi a Egiptului străvechi. Ea va redeveni singura religie în Era Vărsătorului.

Cayce se ridică energic împotriva oricărui spirit separatist, a oricărui particularism religios. El estimează că iudaismul, islamismul, creştinismul, marile religii antice, druidismul, budhismul, hinduismul etc. au fost toate dezvăluite de Christul Cosmic într-una din încarnările Sale. Deci Lui, acestei Conştiinţe Hristice, ne adresăm pentru a vindeca. Creştinii cunosc mai bine ultima Sa reîncarnare ca Iisus Christos, dar nu au dreptul de a-L impune acelora care-L cunosc prin învăţăturile Sale din alte religii. Căci, spune Cayce, nu există decât o singură lege pe care sunt construite toate marile religii ale lumii şi aceasta este următoarea: ***Dumnezeu este unic, El este Unul. Îl vei iubi din toate puterile tale şi din tot sufletul tău şi-ţi vei iubi aproapele ca pe tine însuţi.*** (Lectura 364-9, p.177-178 din vol. I) Cayce spune că baza învăţăturii „Legii lui Unul” - şi aşa cred toţi adevăraţii credincioşi sinceri - este contactul personal

cu acest Dumnezeu unic. Acest contact ne permite să vindecăm, indiferent de religie sau de tehnica folosită.

Pentru a nu-şi face învăţăturile inaccesibile non-creştinilor, Cayce foloseşte alte cuvinte decât Dumnezeu pentru a spune Dumnezeu, el spune **Forţa** sau **Forţele Creatoare, Forţele Cosmice, Energiile Universale** sau **Cosmice, Sufletul-Conştiinţă universală, Creatorul,** etc. Pentru a desemna Entitatea Hristică, **el** spune: **Conştiința Hristică (the Christ Consciousness),** căreia îi revine karma Pământului.

Să se ridice în mine această Conştiinţă Christică, care aduce trupului, spiritului, sufletului tot ceea ce le este necesar pentru a-şi satisface toate trebuințele. (Lectura 281-7). Un budhist, un musulman, un evreu sunt aşadar la fel de capabili ca şi un creştin să se „branşeze" la „Forţele Creatoare" care sunt Dumnezeu. Fiecare dintre ei le numeşte cu un alt cuvânt în limba şi religia sa, dar este exact aceeaşi Realitate cosmică. De aceea vindecarea prin rugăciune a fost obţinută întotdeauna de către credincioşii din toate religiile care au existat şi există.

Singura condiţie cerută credinciosului este să aibă inima curată şi dorinţa sinceră de a iubi („Pace tuturor oamenilor binevoitori"). Orice om credincios, cinstit şi doritor să ajute este deci în stare să aducă vindecarea. Exact acest lucru se constată cam peste tot în lume, unde vindecătorii locali obţin rezultate remarcabile - fie ei filipinezi indieni... sau gali.

În religiile unde Christos nu este numit aşa, credincioşii cunosc totuşi un mare mediator unit cu Tatăl universal ale cărui Legi a venit să le aducă pe Pământ. Marele mediator, spune Cayce, este tocmai acest Christ cosmic de care am vorbit mai sus.

Trebuie deci să ne branşăm cele trei corpuri (fizic, mental şi spiritual - adică trupul, spiritul şi sufletul) la ***Energia creatoare care este însăşi Viaţa,*** spune Cayce. (Lectura 282-7)

Când foloseşte majusculă, Cayce vorbeşte de Iisus Christos sau de Christul Cosmic, Iisus, spune el, a devenit Christos numai punându-se pe aceeaşi lungime de undă cu Tatăl. Căci doar ca Iisus Christos, ultima Sa încarnare, Şi-a lichidat în întregime karma creată ca Adam (cu Eva, sufletul-soră reîncarnat în Măria).

Trebuie deci, după imaginea lui Christos, să ne regăsim divinitatea pierdută şi deci să ne regăsim puterile divine: Cunoaşterea perfectă şi Iubirea perfectă, care ne vor reda echilibrul perfect al celor trei corpuri, echilibru pe cară îl numim „sănătate”.

Cum să ne regăsim sănătatea? Branşându-ne la Christul Cosmic şi, prin El, la Forţele Creatoare divine.

Cayce spune: ***Trebuie să ne punem la unison cu Tatăl, căci Legea este Iubire, Iubirea este Lege. Şi healing-ul este în contradicţie cu multe din legile făcute de oameni - legi omeneşti care sunt şi ele în contradicţie cu legile Universului - iar ultima recucerire va fi Moartea însăşi. Va fi învinsă aşa cum a învins-o El. De unde ordinul dat lui Petru să spună: „în Numele Său se va face aceasta, în Numele Său îţi dau ceea ce doreşti”. Căci El este Legea, El este Destinul, El este Iubirea.***

Iată de ce Conştiinţa prezenţei Sale trebuie să stea la baza oricărei vindecări. (Lectura 281-3)

Învăţaţi să vă branşaţi la aceste Energii sare au fost făcute de El astfel încât vindecarea (healing) să-şi tragă forţa din Energia Sa [...]. Principiile de bază, cauzele primare constau în

faptul că toată Viaţa este în El şi că individul nu face decât să-l ajute pe cel care încearcă să conştientizeze interior acest lucru: căci împărăţia [cu atributele oaie] **se *află în noi înşine.***

Rugându-ne şi meditând întru El, trezim pe ceilalţi credinţa în primirea vindecării. Căci, pentru primirea vindecării altora, trebuie să aducem în noi înşine şi, din noi, să curgă în ceilalţi „Virtutea” [în sensul latin al cuvântului: forjă, energie] **care *este Cunoaştere şi înţelegere.*** (Lectura 281 -10)

Ce formule trebuie să folosim?

Prin urmare, participanţii din grupul de vindecare prin rugăciune fondat de Cayce se roagă urmând religia pe care o cunosc şi o înţeleg. Nu trebuie 'convertit” nimeni, iată de ce folosim cât mai puţine formule creştine: numai Tatăl Nostru (rugăciune egipteană mult mai veche decât iudeo-creştinismul) şi psalmul Bunului Păstor. „Aum”-ul indian este dat de Cayce sub forma sa egipteană veche „Ar-e-i-o-um” („e” citindu-se „i” în engleză): ***Fă această incantaţie, Ar-ar-r-r-r-e-e-e-o-o-o-m-m-m, să urce în tine şi astfel te vei apropia de prezenţa Creatorului tău.*** (Lectura 282-28)

„Aum”-ul indian este echivalentul „Amin „-ului evreu şi al „Awen”-ului galic.

ÎNTREBARE: VREŢI SĂ SPUNEŢI, DOMNULE CAYCE, CĂ NOI TOŢI, ÎN ACEST GRUP, TREBUIE SĂ SPUNEM ACEEAŞI RUGĂCIUNE ŞI ÎN ACELAŞI MOD?

Răspunsul lui Cayce:

Fiecare în felul său, dar esenţialul este să fiţi uniţi în acelaşi scop, aceeaşi dorinţă de a vă uni în inimă.

Căci aşa cum am spus-o deja, fiecare are trebuinţe diferite: pentru unii este nevoie de muzica sferelor; pentru alţii, trebuie frumuseţea soarelui care apune; alţii trebuie să contemple apa etc, totuşi, toţi recunosc puterea lui Hristos (Cosmic) acţionând în energiile Naturii, Vieţii, în materia însăși. (Lectura 281-B)

Cayce mai dă o serie de formule care-i aparţin şi care nu ţin de nici o religie exactă, deși ideea generală este exprimată în toate religiile.

De exemplu, el considere că este esenţial să ne plasăm sub o protecţie spirituală anumită. Vindecătorii cunosc toţi acest fenomen, care consta în a resimţi în tine durerea pacientului venit să-ţi solicite vindecarea. Medicii, psihologii, mediumii, toţi coi a căror profesie constă în alinarea omeniri suferinde, fie fizic, fie moral, ştiu toți că se stabileşte un schimb de energii cu consultantul: terapeutul preia stresul sau durerea pacientului şi-i dă, în schimb, energia sa. Iată de ce, dacă un terapeut este bun, bolnavul iese de la el simţindu se mult mai bine în timp ce terapeutul resimte uneori o mare oboseală.

Mediumii şi vindecătorii mediumnici cunosc foarte bine acest fenomen - undele de boală şi de stres emise de consultant sfârşesc prin a-i stresa şi pe ei. Astfel se face că mulţi mediumi, vindecători (şi, de asemenea, psihologi şi medici, mediumi fără să ştie) suferă de afecţiuni circulatorii şi cardiace generate de stres. Ce alt exemplu mai bun decât Cayce însuşi, mort în urma unei crize de inimă, consecinţă a unui surmenaj datorat activităţi: sale de medium? „Lecturile” cerute

pentru el însuşi îi atrăgeau mereu atenţia: „**Nu mai mult de două lecturi pe zi! Una dimineaţa, una seara, e de ajuns!**” Dar Cayce, milos la extremă şi generos fără limite, nu voia să refuze nimic celor care-l implorau să-i vindece. A mers până într-acolo încât a dat şase lecturi pe zi! Ceea ce i-a atras rapid o primă criză. Şi, după câteva luni, o a doua, care i-a fost fatală. Celălalt mare clarvăzător american al acestui secol, reverendul Arthur Ford, a murit şi el de un accident cardiac (în 1971).

Un alt exemplu de medium-vindecător mort la datorie: Magistrul Philippe din Lyon. Ultimele sate două fotografii, cu puţin timp înaintea morţii, arată un suferind pe chipul căruia se pot citi simptomele unei mari oboseli cardiace. (Magistrul Philippe a vorbit de reîncarnare şi învăţăturile sale sunt apropiate de cele cayciene. Vezi: *La Réincarnation d'après* te *Maître Philippe,* de Dr. Berthollet, editura Pierre Genillard, Lausanne, şi *Le Maître Philippe de Lyon,* de Dr. Encausse, Dervy-Livres.)

Iată de ce majoritatea mediumilor şi vindecătorilor trebuie neapărat să se purifice după fiecare pacient: să-şi spete mâinile şi antebraţele sau chiar să facă duş sau să stea câteva minute liniştiţi.

Prietena mea, Danielle Verne, care este medium, îşi schimbă hainele după fiecare consultant, deoarece simte că acestea, servindu-i de ecran protector, se impregnează cu undele vizitatorului.

Astfel, munca de vindecător şi de medium nefiind lipsită de primejdie, Cayce a dat formule special concepute, pe oare le folosim la începutul fiecărei şedinţe:

Tată, când mă deschid eu însămi Forţelor nevăzute care înconjură Tronul Tău de Graţie,

Frumuseţe şi Putere, îmi pun propria persoană sub protecţia Christului (Cosmic).

Efectul precis al Tatălui Nostru asupra glandelor endocrine

Câţi dintre noi n-am bâlbâit Tatăl Nostru pe băncile catehismului? Rutină insipidă care-i face pe copii să le fie lehamite de această rugăciune. Ce păcat că devotaţii noştri catehişti, care se plictiseau ca şi elevii lor, n-au cunoscut semnificaţia „ezoterică” a Tatălui Nostru!

Am abordat deja această chestiune (în volumul I, pag 32 şi următoarele), dar aş vrea să revin asupra ei şi să-i ofer cititorului câteva explicaţii suplimentare, căci este vorba de un aspect foarte important al gândirii cayciene.

Cayce afirmă aşadar că fiecare verset din Tatăl Nostru deschide un „centru glandular”.

După el, cele trei corpuri (fizic, mental, spiritual) nu „stau” laolaltă decât prin activitatea centrilor glandulari majori: pituitara sau hipofiza, pineala, tiroida, timusul, suprarenalele, gonadele, celulele lui Leydig sau Lyden. (Nu este vorba de toate glandele din corp, ci numai de glandele endocrine principale, situate pe axul central al corpului). Aceste glande endocrine secretă substanţe - hormonii - care joacă rolul de mesageri chimici în tot corpul nostru. Fiecare dintre organele noastre depinde de un centru glandular. Tocmai această activitate glandulară, spune Cayce, ne permite să fim în viaţă aici, adică să ne însufleţim corpul fizic Glandele endocrine permit coordonarea tuturor funcţiilor noastre organice.

Orice boală provine dintr-o proastă funcţionare a unuia dintre aceşti centri glandulari. Şi, atunci când Cayce spunea acest lucru, acum mai bine de 60 sau 70 de ani, era un adevărat pionier; corpul medical de atunci, în ansamblul său, încă nu înţelesese rolul esenţial al glandelor endocrine şi al hormonilor. (De altfel, îl va înţelege complet numai după ce medicina va integra existenţa celui de-al treilea corp: corpul spiritual).

Pentru Cayce, vindecarea trece întotdeauna prin „curăţarea” fiecăruia din aceşti centri glandulari. Acesta este cuvântul pe care-l foloseşte el: **cleansing.**

Nici un organ bolnav nu poate fi vindecat fără echilibrarea centrului glandular care-i corespunde. În asemenea măsură încât chi~. ar trebui să începem cu acesta şi să nu ne imaginăm că putem vindeca ceva fără să luăm în consideraţie o glandă endocrină.

Vindecarea prin rugăciune şi contactul cu mâinile se bazează deci pe „curăţarea” acestor glande endocrine, pe care tradiţia indiană le numeşte „chakre” şi le vizualizează ca pe nişte vârtejuri de energie.

Cum să purificăm deci aceşti centri? Cayce şi tradiţia indiană, pe care el nu o cunoştea, sunt unanimi asupra acestei chestiuni: trebuie să-i „deschidem” pentru a permite să urce prin ei această forţă vitală, această energie cosmică, care-i va revitaliza. De aici, din fiecare dintre aceşti centri glandulari, va radia energia care va permite organului bolnav să se repare şi să se vindece.

Tradiţia indiană imaginează energia vitală, care este scânteia divină, Viaţa, ca un şarpe încolăcit la baza coloanei vertebrale. Această forţă „Kundalini”, sau Kundalini, poate urca prin „chakrele” deschise şi,

printr-un fenomen vibratoriu, poate revitaliza întregul trup.

Şi ce „deschide” aceste glande? Anumite genuri de muzică care ne aduc în transă, anumite mirosuri, anumite exerciţii de respiraţie şi poziţii pe care le cunosc bine yoghinii. Stimularea erotică culminează cu orgasmul, care nu este altceva decât o deschidere a „chakrelor” inferioare (vezi desenul care urmează la pag.26).

Urcarea forţei Kundalini provoacă transa. Această stare este percepută ca o schimbare vibratorie: simţi că vibrezi altfel. Cayce vorbeşte îndelung de această ridicare a vibraţiilor, care arată ascensiunea fluxului vieţii prin centrii glandulari deschişi. Această stare vibratorie permite fenomenele de vindecare prin rugăciune.

Cum se obţine? în principal prin meditaţie, recitarea mantrei Arr-e-i-o-um, o practicare a respiraţiei şi a exerciţiilor de supleţe a gâtului. În ceea ce priveşte respiraţia, iată, de exemplu, ce spune Cayce:

Respirând, inspiră forţă prin nara dreaptă. Expiră pe gură.

Aceasta, de trei ori. Apoi inspiră prin nara stingă şi expiră prin dreapta. Aceasta deschide centrii glandulari din corpul tău. Ca şi cum te-ai pregăti [...] să primeşti un musafir, un prieten, ca şi cum te-ai pregăti să-fi întâlneşti logodnicul... (Lectura 281-23)

În această lectură, Cayce surprinde bine asemănarea cu starea îndrăgostiţilor. Totuşi. În alte lecturi, el avertizează asupra pericolelor de deschidere a chakrelor prin respiraţie:

Aceste exerciţii sunt excelente, totuşi ele necesită, înainte de a fi practicate, o pregătire specială, adică persoana care le practică trebuie să aibă o înţelegere perfectă a ceea ce urmează să facă şi a ceea ce se petrece în corpul său când practică aceste exerciţii.

Respiraţia fiind la baza activităţii întregului organism viu, asemenea exerciţii pot fi atât benefice, cât şi distructive prin efectul lor asupra corpului omenesc [...]. Căci în corpul fizic, există energii care, în anumite perioade de activitate, pot fi extrem de active. Trebuie să le conştientizăm printr-o activitate mentală, care trebuie să se obişnuiască să observe modul în care se conduce respiraţia.

Căci în organism există un centru glandular în care se exprimă sufletul, începând cu care se manifestă activitatea sa creatoare: este vorba de celulele lui Leydig. Când se practică exerciţiile de respiraţie, această activitate creşte şi, propagându-se de-a lungul căii pe care a urmat-o în perioada embrionara - după concepţie -, ajunge până la cei şapte centri glandulari din corp, pe care îi deschide, permiţându-le să iradieze, dinamizând astfel organele corpului.

Aceasta cale permite folosirea acestor energii, dar în anumite perioade şi numai în anumite condiţii, de către cei care au învăţat s-o facă. adică de aceia care, prin experienţa lor, au constatat că aceasta este o cheie - dar unii o pot face şi alţii nu trebuie să o facă. După cum persoana, cu trupul său, a fost pregătită, ea poate folosi sau nu această posibilitate, această expresie **a** ***energiilor din corpul fizic.***

Pe măsură ce urcă această energie vitală, ea trece mai întâi prin celulele lui Leydig, prin suprarenale, apoi, în ceea ce putem numi o ascensiune spre înalt, urcă în direcţia glandei pineale, spre centrul glandular care controlează emoţiile, reflexele, folosind energia nervoasă din corp.

Procedând astfel, entitatea care practică exerciţiile se pune în legătură, sau în contact, cu Totul. Căci aceste exerciţii au ca efect relaxarea conştienţei corpului fizic, pentru a-l dizolva în Conştiinţa Universală. Şi, dacă te laşi antrenat fără să controlezi corpul, fără să-l stăpânești, în această stare de percepţie a Conştiinţei Universale, lucrul poate deveni foarte periculos.

Trebuie să ştii, să simți, să înţelegi spre cine sau spre ce te îndrepţi în această stare, când conştiinţa eului profund a fost dezlănţuită şi când egoul real a fost lăsat să se exprime liber; adică să planezi în Conştiinţa Universală, cum o face aici Edgar Cayce, prin care a fost dată această învăţătură.

[...] Astfel, spre cine sau spre ce vrea entitatea să meargă atunci când se dedă la asemenea experienţe?

Relaxarea limitelor conştienţei corpului fizic fără o coordonare, un ghid, poate deveni foarte periculoasă. Şi mal ales nu lăsaţi această coordonare în scama unei entităţi parazite. Ci, mai bine, înconjuraţi Eul cu Conştiinţa Universală a lui Christos, pentru că El conduce această energie care a fost dată. (Lectura 2475-1)

Ei bine, iată mecanismele transei şi, de asemenea, pericolele sale, descrise de Cayce. Aici,

transa (adică ascensiunea forţei Kundalini în centrii glandulari) este provocată de exerciţiile de respiraţie (**breathing,** pentru că întrebarea i-a fost pusă lui Cayce de către un cursant yoga). Dar punerea în gardă, avertismentul este clar: „deschiderea” „chakrelor” este utilă dacă ştii ce faci. Dacă nu, este periculos. Cayce evocă riscurile manipulării de către o entitate descarnată, răuvoitoare. Astfel cei care îşi deschid chakrele din imprudenţă, fără să se pună sub o protecţie spirituală, riscă să devină prizonierii unei entităţi; aceasta a profitat de deschiderea chakrelor pentru a parazita viul, aşa cum puricele sare pe câine... Am văzut foarte des cazul producându-se în cupluri. Într-adevăr, în orgasm, „chakrele” fiind deschise, unul din parteneri - sau ambii - se lasă parazitaţi de o entitate răufăcătoare al cărei purtător poate fi celălalt. Şi, deci, atunci când unul din cei doi este deja parazitat sau posedat, se întâmplă frecvent ca partenerul celălalt într-un reflex de apărare, să acţioneze prin frigiditate sau impotenţă.

Altfel spus, ei (sau ea) nu-şi deschide „chakrele” de frica justificată de a nu se lăsa invadat.

Psihologii care, „**în materialismul lor**”, cum spune Cayce, nu văd absolut nimic, sunt întotdeauna gata să sară pe ţapul ispăşitor: îl condamnă pe partenerul frigid sau impotent, considerat egoist sau anormal, considerându-l „inhibat”. În realitate, bietul de el se protejează să nu fie invadat de o entitate parazită!

Acelaşi fenomen pentru alcool şi droguri, care provoacă un fel de transă, deschizând poarta unor entităţi din astralul de jos, care vin să-l posede pe băutor sau pe drogat.

Acelaşi fenomen pentru unele concerte de muzică rock, unde muzica este făcută tocmai pentru a aduce auditoriul în stare de transă: lovind violent centrii glandulari, ea provoacă deschiderea lor. Auditorul „nu se mai simte” şi se transformă în zombi... literalmente, căci adeseori el devine prada unei entităţi.

Este exact ceea ce spune Cayce, vorbind de ***pierderea conştienţei corpului fizic.*** Dacă concertele rock din Statele Unite şi Anglia au fost adeseori devastatoare, şi urmate de o recrudescenţă a violenţei atestată de statistici, este tocmai din cauza acestui fenomen de deschidere imprudentă a chakrelor, descris de Cayce. (A se vedea *Le Rock'n Roll, viol de la conscience par les messages subliminaux* / Rock'n Roll, violarea conştiinţei prin mesaje subliminale /, Ed. Croisade, Daniel Chatelain, Case 5, Grange-Canal, 1211 Geneva, Elveţia. Autorul este foarte bine documentat şi informațiile pe care le prezintă ar trebuie să fie mai bine cunoscute de marele public şi, mai ales, de părinţii adolescenţilor; din păcate, autorul condamnă orice ezoterism, pe care-l pune în aceeaşi oală cu rockul!) Cei vii sunt atunci invadaţi de forţele oculte ai căror prizonieri devin.

De altfel, se ştie de când lumea că vrăjitorii şi vindecătorii africani provocau transa prin muzică. Ritmurile încântătorii repetitive, obsedante deschideau chakrele. Această transă avea iniţial un scop terapeutic. Din păcate, această muzică africană şi transa pe care o producea au fost deturnate de la scopul lor religios şi terapeutic, ceea ce le fac extrem de periculoase. Evoluţia jazului, mai ales după Elvis Presley - rockul actual -, este foarte îngrijorătoare. Căci rockul foloseşte aceste tehnici muzicale care provoacă deschiderea chakrelor, fără nici o protecţie a

ascultătorilor, lăsaţi astfel în seama celor mai distructive forţe oculte.

Adevăratul text al Tatălui Nostru

Versiunea „Tatălui Nostru” folosită acum de Bisericile creştine din Occident pare inexactă (în comparaţie cu originalul dat de Iisus). În cursul unei lecturi date pentru un consultant, Cayce a enunţat, într-un mod cu totul neaşteptat, adevăratul „Tatăl Nostru”, aşa cum l-au primit apostolii:

Nu te lăsa orbit de lucrurile materiale, ele să nu devină o piatră unghiulară în existenţa ta! Slăveşte-ţi Creatorul în numele Celui care te-a învăţat să te rogi:

TATĂL NOSTRU CARELE EŞTI ÎN CERURI
SLĂVEASCĂ-SE NUMELE TĂU
VIE ÎMPĂRĂŢIA TA, FACĂ-SE VOIA TA,
PRECUM ÎN CER, AŞA ŞI PE PĂMÎNT.
DĂ-NE NOUĂ, PENTRU MÂINE, CU CE SĂ ÎMPLINIM
TREBUINŢELE TRUPULUI NOSTRU.

IARTĂ-NE NOUĂ PĂCATELE NOASTRE PRECUM ŞI NOI
IERTĂM CELOR CE NE-AU GREŞIT ŞI NE GREŞESC.
FII CĂLĂUZA NOASTRĂ ÎN VREMURILE GRELE,
DE FURTUNĂ ŞI ISPITĂ.
DU-NE PE CALEA CEA DREAPTĂ
ÎNTRU IUBIREA NUMELUI TĂU.

Am terminat.*(Lectura* 378-44).

În această versiune, Dumnezeu nu este acuzat implicit de „a ne duce în ispită”, ceea ce este complet contrar definiţiei unui Dumnezeu considerat „infinit de bun, infinit de blând”. Întotdeauna mi se păruse că versiunea oficială era o ofensă adusă bunătăţii divine şi am fost foarte fericită să aflu, prin Cayce, că Iisus ne

învăţase altceva... [Cu toată consideraţia cuvenită marelui şi bunului Edgar Cayce precum şi autoarei acestei cărţi, găsim că nici un om nu are căderea să modifice textul 'Tatălui Nostru”, ştiut fiind că în acest trup de came suntem imperfecţi şi impuri şi nu putem cuprinde cu înţelegerea noastră, atât de limitată, căile Domnului. Personal, înţelegem versetul „Şi nu ne duce pe noi în ispită” ca însemnând „Nu-I lăsa pe cel rău să ne ispitească”, întrucât numai Domnul nostru Dumnezeu, înţeles şi perceput ca Sfântă Treime, îl poate împiedica şi neutraliza pe cel rău. N.tr.]

Psalmul bunului păstor pentru a „reînchide” centrii glandulari

Acest psalm şi „Tatăl Nostru” sunt singurele formule liturgice creştine pe care Cayce le-a impus grupului său, singurele rugăciuni rostite împreună, cu voce tare (ceea ce este foarte rezonabil...!).

1. Tatăl Nostru carele eşti în ceruri *
PITUITARA
sau
HIPOFIZA
[VIOLET]

2. Slăvească-se numele Tău

8. Întru iubirea numelui Tău
PINEALA
[INDIGO]

3. Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta. *
TIROIDA
precum în cer
[ALBASTRU]

7. Du-ne pe calea cea dreaptă *
TIMUSUL
aşa şi pe pămînt
[VERDE]

6. Fii călăuza noastră în vremurile tulburi, de furtună şi ispită.
LYDEN
[ORANJ]

SUPRARENALELE
5. Iartă-ne nouă păcatele noastre precum şi noi iertăm celor ce ne-au greşit şi ne greşesc.
[GALBEN]

FEMININE
GONADELE
MASCULINE
4. Dă-ne nouă, pentru mîine, cu ce să împlinim trebuinţele trupului nostru.
[ROŞU]

*** în „Tatăl Nostru” tradiţional** pituitarei îi corespunde şi: „şi Slava”, tiroidei: „căci a Ta este împărăţia”, timusului: „ci ne izbăveşte de cel rău”.

Fiecare verset corespunde unui centru glandular (sau chakră) pe care îl va ajuta „să se reînchidă”, coborând câte puţin nivelul vibratoriu.

Recitind psalmul, se vizualizează chakra corespunzătoare versetului (vezi mai departe, la pag. 27-28).

În ceea ce mă priveşte, am auzit de atâtea ori repetându-se maşinal în bisericile din copilăria mea acest „Bun Păstor”, încât nu mai reuşesc să-l ţin minte în franceză. Din acest motiv, prefer textul ebraic original, pe muzica veche din Biblia regăsită de Suzanne Haïk Ventoura. (Este uşor de găsit caseta *La Musique de la Bible révélée /* Muzica Bibliei revelată /, Harmonia Mundi, H.M.U. 40-989)

În mai multe lecturi (364-7,364-8), Cayce spune că Asaf a fost o încarnare veche a lui Iisus. Or acest Asaf, menţionat de A Doua Carte a Cronicilor Bibliei (V, 12), trece drept autorul anumitor psalmi. El ar fi format muzicieni care profetizau cu lirele, cu ţiterele, cimbaleie. Pe vremea lui David, ar fi fost peste o mie de cântăreţi şi instrumentişti sub conducerea sa (Prima Carte a Cronicilor, XXV, 1). El ar fi fost un foarte bun colaborator al regelui David, ceea ce sugerează Cayce în lectura 1035-1. Deci, putem presupune că acest psalm 23, foarte remarcabil, se datorează profesorului de cor al lui David, profetul Asaf -altfel spus, Christului Cosmic însuşi. (Şi aceasta în ciuda semnăturii: „Psalmul lui David” - oricine ştie că aceia care semnează o operă nu sunt întotdeauna autorii ei!). În textul de mai jos, cuvintele scrise cu majuscule sunt cele care acţionează asupra glandei endocrine respective.

Psalmul 23 „Cel Veşnic este pastorul meu”

[Corespunde Psalmului 22, Al lui David, din traducerea romană a Bibliei. După traducerea fidelă a

textului francez, am redat textul român corespondent, din Biblie, scris cu caractere îngroşate. N.tr.]

1 *Psalmul lui David:*
*„*CEL VEŞNIC*” (pituitara)* / **Domnul** /
este PĂSTORUL *meu (pineala)* /**mă paşte** /
„NU-M! VA LIPSI NIMIC” (tiroida) / **şi nimic nu-mi va lipsi**. /

2 *Pe „*PĂŞUNI VERZI*” mă va sălăşlui;*
(gonadele) / **La loc de păşune, acolo m-a sălăşluit;** /
*la mal „*DE APE LINIŞTITE*” mă duce.*
(Lyden) / **la apa odihnei m-a hrănit. /**

3 *Sufletul Îmi reface;* / **Sufletul meu l-a întors,** /
mă Îndreaptă / **povăţuitu-m-a /**
*pe „*CĂRĂRILE DREPTĂŢII*” (suprarenalele)* /**pe căile dreptăţii,** /
pentru numele Său. / **pentru numele Lui. /**

4 *De-ar fi să umblu în neagra vale a „*MORŢII*”*
(timusul) / Că **de voi şi umbla în mijlocul morţii,** /
nu m-aş teme de rău, / **nu mă voi teme de rele**; /
căci Tu ai fi cu mine; / **că Tu cu mine eşti.** /
ajutorul Tău şi reazemul Tău / **(5) Toiagul Tău şi varga Ta**, /
Îmi vor fi mângâierea. / **acestea m-au mângâiat. /**

5 *Tu îmi pui dinainte „*MASA*”*
(tiroida) / **(6) Gătit-ai masă înaintea mea**, /
de faţă cu potrivnicii mei; / **împotriva celor ce mă necăjesc**; /
*mă ungi cu balsamuri de untdelemn pe „*CAP*”*
(pineala) / **uns-ai cu untdelemn capul meu** /
„PAHARUL*” meu e preaplin!...*
(pituitara) / **şi paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic**. /

6 *Da, fericirea şi iertarea mă vor însoţi* /**(7) Şi mila Ta mă va urma** /
toată viaţa mea, / **în toate zilele vieţii mele, /**
şi voi locui în casa Domnului / **ca să locuiesc în casa Domnului**, /

zile îndelungate. / **întru lungime de zile**. /

Meditaţie şi rugăciune

Am dat deja în volumul I al *Universului lui Edgar Cayce* mai multe lecturi despre meditaţie. Edgar Cayce acorda meditaţiei o importantă extraordinară; după el, este cel mai bun mijloc de „a deschide chakrele”, adică de a intra în starea de transă uşoară, indispensabilă pentru vindecarea proprie sau a altora.

Cuvântul meditaţie este la modă. Modă care ne vine din limba engleză şi care, ca toate importurile de vocabular, ascunde o neclaritate.

Mi-am dat seama de acest lucru într-o zi, la Virginia Beach Fiica mea, Eleonore, care avea 14 ani, era acolo, cu mine, pentru Crăciun. Printre numeroşii vizitatori care veneau la Fundaţia Cayce, am întâlnit un cuplu de buni creştini. Militanţi. Misionari. De cum au aflat că suntem franţuzoaice, s-au năpustit asupra noastră: în sfârşit, nişte păgâne care trebuie convertite! Şi două deodată! Ce pleaşcă!

Căci, aşa am realizat mai târziu, pentru puritanul mediu, francezi = păgâni (adică acei păcătoşi care au născocit Place Pigalle, Moulin Rouge, nudismul la plajă: păcatul păcatelor, păcatele noastre! Vai!)

Deci, siguri pe afacerea lor, misionarii noştri s-au năpustit asupra fetei mele: „Do you meditate?” (Meditaţi?) Eléonore, luată repede, nu ştia ce să spună, întrebarea părându-i-se de cel mai prost gust, venind de la nişte oameni pe care-i cunoştea abia de trei minute. (Fiica mea, educată în Anglia, respectă principiul: „no personal remark” /fără remarci personale/. Şi în Franţa, buna creştere consideră că

relaţia unui om cu Dumnezeu îl priveşte doar pe el însuşi.)

Şi, în faţa tăcerii Eleonorei, iată-mi-i pe cei doi sfinţi de ultimă oră înghesuind-o după un bufet ca să-i explice că este foarte rău, foarte rău să nu meditezi şi că o vor învăţa Ei.

Intervin atunci ca s-o eliberez pe Eleonore şi s-o smulg inchizitorilor săi:

„Dar tu ştii sa meditezi la fel de bine ca aceşti oameni! Noi nu-i spuneam „meditaţie”, cuvântul nu era încă la modă. Noi îi spuneam: rugăciune... Tu ştii foarte bine ce înseamnă.

- Atunci, îmi spune Eleonore, când ne făceam mătăniile, seara, era „meditaţie”?

- Evident! Şi „Ave Măria” este o mantră! chestiune de vocabular... Dar realitatea profundă este aceeaşi”.

Consider important să punem punctul pe „i” în această privinţă, pentru că mulţi oameni se lasă agăţaţi de diverşi guru, care le spun: „EU am să vu învăţ meditaţia (transcedentală, orizontală etc). Bieţii „porumbei” pentru a fi la modă, se lasă duşi de guru, care sub pretextul că-i învaţă minunatele tehnici orientale, îi vampirizează (uşurându-i de bani).

Trebuie să afirmăm încă o dată că meditaţia există la noi dintotdeauna. Tehnica cuvântului (sau mantrei) repetat în ritm nu le-a fost nicicând străină misticilor din Occident. Să ne amintim, de exemplu, de acea carte minunată, intitulată *Les Récits d'un pèlerin russe* /Povestirile unui pelerin rus/, (Ed. du Seuil), unde este descrisă tehnica meditaţiei ortodoxe numiră „rugăciunea inimii”. [îl rog pe cititor să-şi amintească alternativa oferită de Cayce la legea karmei: legea Graţiei. Aceasta înseamnă că putem trece de sub Legea Cauzei şi a Efectului, care este karma sub Legea

Graţiei, venind pe Calea Mântuitorului: rugăciunea inimii şi sistemul yoga ne oferă două modalităţi. Prima îl caută pe Dumnezeu cu inima, a doua cu mintea. Prima este accesibilă oricui, indiferent de condiţia fizică, intectuală; a doua cere un antrenament special, o dispoziţie fizică şi mentală specială. Prima nu necesită neapărat un loc şi un timp special, putând fi practicată (spusă în gând) oriunde ne-am afla. şi indiferent ce-am lucra; face parte dintr-un sistem de gândire religioasă cu care ne-am obişnuit de secole. A doua ne cere o anumită pregătire intelectuală ca să putem integra un sistem filosofic nou, cere un loc mai retras unde să se poată exersa asanele şi respiraţiile, care nu sunt lipsite de primejdie - v. pag. 21, 22, 23 ale acestei cărţi. Calea inimii este cea mai directă: cu inima iubim şi iertăm, inima este descrisă şi smerită. Cu mintea judecăm şi pedepsim, mintea este vicleană şi trufaşă. Aşa cum spune autoarea cărţii, importurile lingvistice ascund neclarităţi: mulţi intelectuali sunt tentaţi de sistemul yoga, pentru că ei sunt obişnuiţi să lucreze cu mintea, neştiind că aceasta este calea mai grea şi mai lungă; datorită ateismului impus în ultimele decenii, au pierdut din vedere că isihasmul, pildă de ortodoxie românească, este drumul cel mai uşor şi mai scurt de a ne integra iubirea, iertarea, mila, smerenia (valorile umane universale care, de altfel, ar trebui să-l caracterizeze pe omul credincios, indiferent de religie). Să învăţăm, aşadar, să credem cu inima, nu doar cu mintea! N.tr.]

Este valabil şi pentru mătănii: este o veche tehnică importată din Orient prin cruciaţii din Evul Mediu.

Şi azi, în toată Mediterana orientală, creştinii şi musulmanii se roagă astfel. Am văzut oameni de

afaceri libanezi scoţâdu-şi mătăniile într-o sală de aşteptare, înaintea unei consultaţii „psi”!

În mătăniile Occidentului, Ave Mana este o mantră a cărei repetare ne branşează treptat la vibraţiile divine ale eului interior. Este exact definiţia meditaţiei dată de Cayce.

Există mii şi mii de forme de meditaţie pe care te cunoaştem bine. Iubitorii Naturii, cei care lac plimbări lungi, iubitorii mării care ascultă gândurile cântând în pânzele ambarcaţiunilor, melomanii care se reculeg în timpul concertului preferat... toţi aceşti oameni de fapt meditează: natura, muzica, frumuseţea îi readuc în contact cu divinitatea lor profundă.

Nouă, care putem încă practica mersul pe jos, (spre deosebire de ceea ce se petrece acum în America), care avem încă foc de lemne în şeminee special deschise pentru a le putea să le privim, să nu vină alţii să ne explice că suntem „păgâni”, că nu cunoaştem meditaţia; de altfel, există cu adevărat, undeva, „păgâni?” Mă îndoiesc.

Bunicul meu, Maurice Pontien Viée, nu se ducea la slujbă. Cum auzeam în jurul lui dame bigote emiţând diverse păreri, l-am întrebat:

- Bunicule de ce nu mergi la biserică?

- N-am decât să fac biserici, mi-a răspuns el. Cred „în Dumnezeu, îl iubesc, îmi place să-L admir în natură. Pentru mine El este cu mult mai prezent în pădure decât în orice biserică.

Bunicul meu făcea plimbări lungi pe jos la ţară. Medita, da! deşi cuvântul n-a fost pronunţat vreodată Era un om spiritual, în toate sensurile cuvântului, pe care marea sa bunătate îl făcea iubit de toţi.

Liniştea

Nu se poate medita fără linişte: este absolut necesară. Liniştea permite ascensiunea energiei divine prin chakre. Nici o rugăciune personală, nici un efort de branşare la Forţele creatoare nu se pot face fără linişte.

Când spun linişte, aceasta înseamnă că nu se vorbeşte - dacă nu, suflul nostru se pierde în cuvinte. Putem medita pe o muzică frumoasă, branşându-ne la această muzică pentru a ridica vibraţiile, dar vorbind, nivelul vibratoriu coboară din nou.

Iată de ce începem întotdeauna şedinţele noastre de vindecare printr-o oră de linişte. La capătul acestei ore, ne aflăm în acea stare vibratorie diferită care ne permite să percepem ascensiunea energiei vitale prin chakre. Ceea ce provoacă vibraţii, balansări - fenomen normal, legat de intensitatea energiei degajate.

Ieşim din linişte nu pentru a vorbi, ci pentru a spune numele celor care au solicitat o rugăciune de vindecare (absenţii şi morţii).

Fiecare participant se concentrează în linişte pe fiecare nume, învăluindu-l cu lumină.

Cayce insistă adeseori asupra liniştii. Unei persoane care l-a întrebat: CE METODĂ TREBUIE SĂ FOLOSESC PENTRU A VINDECA? i-a răspuns: ***Trebuie să ridicaţi nivelul de conştienţă al celor pe care vreţi să-i ajutaţi, odată cu al vostru, în profunzimea eului vostru. Şi asta în linişte!*** (Lectura 281-10)

Toate marile religii au insistat asupra necesităţii liniştii: ne putem aminti retragerea pe care trebuia să şi-o impună viitorul lama, trei ani şi trei luni de linişte (ba chiar şase ani şi şase luni, uneori mai mult...). Sau liniştea mănăstirilor, a căminelor de caritate etc. Este condiţia prealabilă pentru orice progres spiritual (şi

pentru orice eficacitate în vindecare în privinţa care ne interesează aici). Linişte care eliberează sufletul de falsele sale angoase.

Deci, aşa cum am spus-o, în meditaţie, diversele chakre intră în rezonantă cu energiile vieţii. Or, spune Cayce, glanda supremă a corpului, dirijorul general este pituitara (hipofiza). Nimic nu putem întreprinde fără „a deschide” pituitara.

DOMNULE CAYCE, PITUITARA ÎNSEAMNĂ LINIŞTE?

Liniştea de aur. Ea guvernează energiile care sunt cea mai înaltă expresie a forţelor, a puterilor puse la dispoziţia Omului în experienţa sa terestră. Linişte, dacă vreţi să auziţi vocea Creatorului vostru. (Lectura 281-30)

Liniştea era cu mult mai evidentă în vremea lui Cayce, decât în vremurile noastre. Prietenii lui Edgar n-aveau nici televizor, nici magnetofon. Atenţia lor interioară nu era continuu dispersată, ca a noastră, de această civilizaţie a zgomotului. În grupurile mele îmi este întotdeauna greu să-i fac pe nou-veniţi să accepte această lege a tăcerii. S-ar putea crede că o oră de tăcere nu este primejdioasă - ei bine, nu vă imaginaţi cât de tare îi sperie.

Liniştea se învaţă: cei care i-au gustat dulceaţa n-o mai uită niciodată, iar calitatea liniştii este indicatorul vieţii spirituale. Dacă în grupurile mele aş face doar un singur lucru: să ofer oamenilor o oră de adevărată linişte, tot ar fi ceva infinit de util.

Ce metode trebuie să folosim pentru a vindeca?

Nici una. Toate...

Am văzut mai sus întrebarea pusă lui Cayce. Putem spune doar că, în această privinţă, nu dă

directive stricte. N-a precizat niciodată dacă ar trebui, sau nu, să atingem persoana cu mâinile. Dacă ar trebui să începem de la picioare sau de la cap. Dacă ar trebui să stăm în picioare sau aşezaţi în lotus sau în lumânare... Această problemă îi frământă mult pe începătorii mei, pe aceia care vin pentru prima dată într-un grup de vindecare prin rugăciune.

Diversitatea darurilor personale generează în mod necesar diferite moduri de a vindeca şi respectarea celuilalt ne cere să nu impunem o anumită tehnică.

În efectuarea acestei activităţi, aşa cum este prezentată aici, pentru fiecare individid, [trebuie să ştim] ***că unii nu sunt în stare să interpreteze acest principiu decât pentru ei înşişi. Nu oricine este dotat pentru contactele umane, nu oricine este vindecător, nu oricine este organizator, nu oricine este lucrător manual... unii trebuie să Joace chiar şi rolul bufonului!*** (Lectura 281-11)

Altfel spus, e nevoie de toate pentru a face o lume, nu se poate cere tuturor aceeaşi treabă. Dacă fiecare dintre noi, într-o manieră generală, trebuie să se străduiască să uşureze durerea celorlalţi, nu oricine este dotat pentru munca concretă de vindecător care atinge cu mâinile. Fiecare trebuie să ştie ce pate face:

Unora le este dat darul vindecării cu mâinile. Altora, vindecarea în linştea meditaţiei şi a rugăciunii. Alţii pot, coordonându-şi energiile interioare, să uşureze suferinţele fizice legate de energiile mentale, materiale şi spirituale care funcţionează în interiorul corpului. Accelerarea proceselor de vindecare poate veni din afară, dar orice vindecare trebuie să vină din interior. (Lectura 281-18)

Astfel, nu toată lumea este obligată să-şi folosească mâinile în vindecare. Totuşi, îi încurajez pe participanţi să facă această experienţă, căci oamenii care vin în grupurile noastre au început, în general, o activitate spirituală importantă. Mulţi dintre ei nu îndrăznesc să-şi folosească mâinile şi acuză mâncărime (pe mâini)! îmi descriu fenomenul clasic al mâinii care se umflă, se înroşeşte, al degetelor care furnică ... este manifestarea energiei care ar vrea să se dăruiască. În aceste cazuri, nu ezitaţi!

În schimb, cei cărora le este cu adevărat frică şi care nu se simt încă pregătiţi, pot coopera în linişte cu vindecătorii, stând la locul lor şi rugându-se. Cayce aminteşte modul în care proceda Iisus, care avea întotdeauna în jurul Său un grup de discipoli, dar nu vindecau toţi în acelaşi timp, fiecare avea o sarcină precisă, după un scenariu bine ordonat:

Pentru a folosi cel mai bine puterile pe care El le dăduse, era nevoie adeseori ca numai aceia care-l erau cei mai apropiaţi să fie prezenţi atunci când El vindeca. Fără a-i respinge pe ceilalţi, trebuia ca totul să se petreacă în ordine şi decenţă. (Lectura 28l-8)

Această expresie a lui Cayce, **ordine şi decenţă,** ne arată că şedinţele de vindecare se desfăşoară după o anumită disciplină şi nu în haos, nu în dezordine. Tot din acest motiv, nu se întreabă bolnavul de ce anume suferă (nici dacă este bolnav). Mulţi oameni au bube de care se jenează: nu există nici un motiv pentru a-i obliga să le arate (în plan fizic sau moral) într-un loc public. De unde discreţia totală: Cayce estimează că Graţia divină, valul de energie creatoare, canalizat de mâinile vindecătorului, ştie unde trebuie să lucreze. Persoana care pune mâinile pentru vindecare nu este

obligată să ştie în ce loc suferă cel pe care-l atinge cu mâinile. Dar Graţia o ştie şi acţionează acolo unde trebuie. Acestea fiind spuse, odată cu căpătarea rutinei, se ajunge la o foarte bună percepţie a părţilor corpului care sunt bolnave. Mi se întâmplă adeseori ca mâinile să mi se aşeze singure pe locul care are nevoie de îngrijire, pe partea dureroasă care cere alinare.

Unii vindecători percep culori (sau găuri negre) în aura pacientului, ceea ce le permite să acţioneze acolo unde trebuie. Se pot vedea aceste culori exterioare în jurul persoanei sau în viziune interioară... Este la fel! Alţii simt în propriul corp durerea bolnavului -am vorbit deja despre aceasta mai sus.

Această experienţă a vindecătorului îl ajută, cu siguranţă, să fie mai eficace. Dar, totuşi, nu-i este indispensabilă: un începător care-şi pune mâinile cu generozitate, cu o vie dorinţă de a vindeca - dar fără să perceapă încă ceea ce are de făcut - poate foarte bine să aducă o mare alinare bolnavului şi chiar să producă vindecare. Este, întrucâtva, ca în dragoste: ce contează mai mult, tehnicile erotice sau dorinţa de a-l face pe celălalt fericit? Tehnicile erotice nu sunt nimic, în final, în absenţa adevăratei iubiri, a tandreţii, a dorinţei profunde de a dărui bucurie şi plăcere. Astfel, un îndrăgostit începător, dar cu adevărat iubitor, va simţi ce trebuie să facă, dacă are suficientă ascultare şi respect pentru celălalt: iubirea este creativă, este însăşi definiţia sa. Iubirea vindecă dacă este dezinteresată, adică purificată de egoism, spune Cayce.

Da, unii au darul, alţii nu. Unii au darul şi nu ştiu. Alţii au darul si experienţa... Cu toate acestea, în grup se creează un amestec, toată lumea poate participa la

procesul de vindecare, dar nu în mod obligatoriu cu mâinile.

Singura condiţie cerută este depăşirea fricii şi atingerea unui nivel suficient de conştientizare. Darul vindecării este în mod sigur legat de evoluţia spirituală a fiecăruia în această viaţă (sau în precedentele). Adică unii oameni care ni se par inferiori din punct de vedere spiritual, dar care au totuşi „darul”, pot să-l fi dobândit într-o viaţă anterioară, mai evoluată, şi l-au păstrat. Pentru ei, este o şansă ce nu trebuie pierdută, de a lichida vechi karme, purificându-se prin vindecarea pe care au posibilitatea s-o dăruiască celorlalţi. Aşa a fost cazul lui Cayce, după cum a explicat el însuşi: darurile sale de medium şi vindecător (prin transă mediumnică, nu cu mâinile) se trag dintr-o viaţă mai veche, din Egipt, când nivelul spiritual fusese foarte strălucit... Apoi, spune el, căzuse foarte jos şi darurile îi fuseseră redate pentru a-i permite să urce din nou (spiritual).

Există zece mii de moduri diferite de a vindeca; fiecare să-şi găsească tehnica personală, aşa cum artistul îşi găseşte „maniera” proprie. Ceea ce contează este, înainte de toate, să se branşeze la Energia Divină, care este Creatoare şi ne face creatori la rândul nostru,. conducându-ne la inventarea tehnicii noastre proprii de vindecare. (A se vedea *Ces mains qui lisent le corps, de Edith Acédo*, Ed. du Trigramme.)

Înainte de toate, învingeţi-vă frica!

Cineva l-a întrebat pe Cayce:

Trebuie să dezvolt în continuare aceste puteri magnetice de vindecare prin contact cu mâinile?

Când toate fricile dumneavoastră vor fi stăpânite în dumneavoastră înşivă, atunci

mergeţi mai departe. Dacă nu, există riscul de a crea condiţii nefaste pentru sine şi pentru ceilalţi. Acest dar este în dumneavoastră, dezvoltaţi I. (Lectura 281-8).

într-adevăr, fricile celorlalţi pot crea un „stres” periculos care provoacă reacţii negative. Din fericire noi spunem, înainte de a începe, rugăciunea de protecţie! (a se vedea mai înainte).

ESTE BINE, DOMNULE CAYCE, SĂ ÎNCERCĂM SĂ-L VINDECĂM PE CEILALŢI ÎN CAZUL CÂND N-AM REUŞIT SĂ NE VINDECĂM NOI ÎNŞINE ÎN VIAŢA NOASTRĂ?

A-i vindeca pe alţii înseamnă a te vindeca. Întrucât dăruind celor din jurul nostru ceea ce-i ajută pe ceilalţi *să* ***atingă vibraţia vitală perfectă în corpul fizic, printr-o atitudine mentală justă şi o dezvoltare armonioasă a aptitudinilor trupului, ne aducem nouă înşine un progres în Cunoaştere. Da, vindecându-i pe ceilalţi, ne vindecăm noi înşine!*** (Lectura 281-18)

De câte ori n-am verificat aceste cuvinte ale lui Cayce! De câte ori am ajuns „rablagită” la grupul de care trebuia să mă ocup... Eram obligată să ating cu mâinile, ca animatoare a grupului! Şi, de fiecare dată, m-am simţit infinit mai bine (chiar dacă nimeni nu-şi folosise puterea mâinilor asupra mea!) Mă vizualizam ca un „canal” (este cuvântul folosit de Cayce, **channel**) care trebuia să „capteze” un fluviu de lumină. Şi acesta, trecând prin mâna mea, mă curăţa înainte de a produce acelaşi efect asupra persoanei aflate sub mâinile mele.

Pe măsură ce persoana îşi branşează eul [la Forţele Creatoare], ***ea devine capabilă să fie un canal, atât de bine încât poate aduce chiar o vindecare instantanee, prin atingerea cu mâinile.***

Cu cât se produce mai des lucrul acesta, cu atât creşte puterea simţită de persoana respectivă. (Lectura 281-9)

Forţa grupului

O prietenă îmi spunea: „De ce este nevoie de atâta lume? Tot ce ai explicat, în grup, în această dimineaţă, aş fi preferat să-mi explici numai mie, la mine acasă. Ar fi la fel de bine”.

O, nu! Există o forţă, o emanare de energii venind de la grupul care se roagă la unison. Această forţă este indispensabilă: tocmai ea permite învingerea fricii de către începători şi obţinerea unor progrese mult mai rapide, ajutând la deblocarea energiilor individuale. Bineînţeles că, dacă este vorba de un vindecător profesionist, vindecarea prin rugăciune se poate obţine izolat, dar pentru un non-profesionist grupul este mai puternic şi lucrurile merg mai repede! De altfel, la filipinezi, marii vindecători sunt întotdeauna înconjuraţi de asistenţi şi de alte persoane care se roagă cu ei. Cayce:

Cum am spus-o deja, multe lucruri şi-au croit drum în sufletele, inimile şi spiritele multor oameni... De aici, energia care se naşte din unirea mai multor persoane poate acţiona asupra acelora către care este îndreptată, generând la ei o adevărată conştientizare.

Pentru a ilustra mai bine aceasta: înţelegeţi bine că viaţa -adică Dumnezeu - în esenţa Sa însăşi este vibraţie. Şi cum fiinţele fizice se nasc din această energie atomică - din care sunt o părticică -, conştientizarea acestui fenomen îl

ajută pe individ să perceapă această vibraţie; şi el înţelege cum poate acţiona asupra ei. Cam în modul cum găsim în corpul fizic vederea, auzul, gustul, vorbirea - care nu sunt decât varietăţi de fenomene vibratorii, branşate la conştienţa corpului fizic. Acesta percepe lucrurile sub formă de vibraţii prin ceea ce captează simţurile în interior şi în exterior. Prin urmare, o persoană poate să nu perceapă rugăciunea sau gândul ce-i sunt trimise de un individ care, nefiind suficient de branşat, nu poate deci modifica valoarea vibratorie la ceilalţi. Dar, dacă există în adunarea mai multor persoane o combinaţie de forţe spirituale, continuu emise şi dirijate către acea persoană, vibraţiile acesteia vor putea fi atunci ridicate astfel încât să provoace în ea o trezire. (Lectura 281-4).

Toate energiile atomice ale unul corp fizic sunt compuse din unităţi de energie pozitivă şi negativă, ceea ce permite [corpului fizic] ***să existe în planul materiei. Aceste energii aparţin eterului, adică, aceste energii atomice fiind electrice prin natură, atunci când intră într-o bază materială, devin materie în capacitatea lor de a se coordona sau de a se descompune, iată de ce dacă un grup*** [de indivizi] ***poate accelera vibraţiile atomice care creează energiile pozitive - care sunt energiile divine aflate în acţiune asupra planului materiei -, grupul poate de asemenea să rupă aceste forţe distructive ridicând vibraţiile respective. Asta este materia, înţelegeţi?***

Acest proces are loc mulţumită Forţelor Creatoare, care sunt Dumnezeu în manifestarea Sa.

Astfel, poziţia, gesturile, timpul, durata, locul, numele şi cuvintele nu sunt decât lucruri mici, detalii, pe care le veţi studia şi înţelege, modalităţi care sunt lăsate la aprecierea fiecăruia, ca să se ajute de ele în sfera respectivă.

În acest mod entitatea va deveni, puţin câte puţin, vindecător. (Lectura 281-3).

În vremea când Cayce a vorbit de energiile electrice care menţin elementele componente ale atomului, acesta era un limbaj foarte nou pentru marele public. Era, de asemenea, foarte modernă afirmaţia că gândirea acţionează asupra celulelor corpului, **ridicând vibraţiile.** Doar recent lumea ştiinţifică a realizat că orice particulă de materie este însufleţită de vibraţii. Altădată se crezuse că materia este inertă (Cf: pasionanta lucrare *Equilibre de l'énergie humaine* / Echilibrul energiei umane /, de Simonne Brousse, Ed. du Rocher.)

În final aş vrea să-mi liniştesc participanţii, care sunt întotdeauna speriaţi de ideea pornirii în această aventură pe care o constituie un grup de vindecare prin rugăciune şi atingerea cu mâinile. Mai întâi le voi spune că **healing**-ul se sprijină pe vechiul principiu al lui Hipocrate, Natura Vindecătoare, adică: „Ai încredere în Natură, ea vrea numai să vindece”. Trupul, creaţie divină, este bun în sine, ca Natura.

Este ceea ce spune Geneza: „Şi Dumnezeu a văzut că lucrul era bun” Aducând prin mâini şi gând energie acolo unde lipseşte, nu facem decât să ajutăm Natura Vindecătoare...

Şi cum spunea genialul Dr. Balint, în relaţia medic-bolnav, singurul medicament adevărat este medicul însuşi! Toată problema este să ştie cum să se administreze el însuşi pacientului său...

Despre influenţa parfumurilor asupra meditaţiei

În Egiptul străvechi, după Cayce, parfumurile aveau o mare importanţă atât în viaţa religioasă, cât şi în vindecare (pentru că cele două erau strâns legate).

Rolul parfumurilor era să favorizeze meditaţia, contribuind la „deschiderea” centrilor glandulari, în cursul acesteia. Indienii (din India) n-au uitat această funcţie a parfumurilor. În liturghia catolică mai există un vestigiu: tămâia. Dar, în imensa lor majoritate, credincioşii nu mai ştiu de ce se foloseşte ea.

Acest rol al parfumurilor constituie şi motivaţia profundă a folosirii lor de către femei, ca să atragă bărbaţii: mirosul degajat acţionează asupra centrilor glandulari favorizând deschiderea „chakrelor” sexuale şi urcarea forţei vitale în acestea. Multe specii animale, în perioada împerecherii, secretă un miros în acest scop.

Dar sunt parfumuri şi parfumuri. Nu toate esenţele sunt favorabile excitaţiei sexuale sau meditaţiei. Reacţiile individuale pot fi, şi ele, foarte diferite.

Este ceea ce spune şi Cayce:

Oare un parfum pe bază de stânjenei are acelaşi efect asupra tuturor? Oare apa de trandafiri, sau esenţa de cuişoară, sau de caprifoi, sau de măr sălbatic îi afectează pe indivizi în acelaşi mod? Nu. Unora, aceste esenţe le pot aduce influenţe negative. Altora, le vor

reaminti experienţe intime care le-au marcat subconştientul [...]. Parfumurile contribuie mult la dezvoltarea fiinţelor omeneşti. Vedeţi diferenţa dintre o persoană din Noua Anglie, care respiră mirosul unui pământ cu anumite caracteristici [...] şi altele care, sub alte clime, respiră ardeiul iute şi mirosul mlaştinilor. Şi vedeţi diferenţele de temperament între unii şi ceilalţi. Nimic nu influenţează atât de mult viaţa materială ca mirosurile. (Lectura 274-7).

Aceste plante variate, cu parfumurile lor diferite, de unde îşi trag puterea de a produce aceste mirosuri? Unul de lămâie, altul de portocală, al treilea de levănţică, al patrulea de violete? Acest caracter ereditar le-a fost dat nu de către Om, ci de către Forţele Creatoare care le-au permis să-şi extragă [din pământ, apă sau aer] ***ceea ce le trebuie pentru a produce un ulei esenţial. Acesta declanşează un răspuns, adică generează vibraţii în sistemul olfactiv al omului, situat în mucoasă. Acesta dă naştere reacţiilor în corp şi exercită, din acest motiv, o influenţă uriaşă.*** (Lectura 274-10).

În tradiţia occidentală se credea că sfinţenia se manifestă prin mirosuri suave, „mirosul sfinţeniei”. Acesta putea fi emanat de un sfânt în viaţă, dar şi de un sfânt mort, din care au rămas numai moaştele. Să nu credeţi că acest lucru nu mai există: însoţind eu însămi unii din membrii familiei mele în pelerinajul de la San Damiano, în Italia, am fost foarte mirată să simt un miros de violete la piciorul sanctuarului. Totuşi era luna august, sezonul violetelor trecuse de mult. Sub caniculă, pământul de ţară, ars de soare, mirosea a praf. De altfel aproape că nu erau flori pe sanctuar, cu

excepţia câtorva bieţi trandafiri ofiliţi. Am crezut că sunt obiectul unei halucinaţii. Vecinii mei, bine informaţi, mi-au spus că era o experienţă pe care o trăiesc adeseori pelerinii: se pare că mirosul de violete anunţă trecerea (invizibilă) a lui Padre Pio, celebrul mistic italian.

Nu foarte convinsă, m-am gândit că trebuie să fi existat printre cei prezenţi o doamnă care şi-a turnat pe ea, în dimineaţa aceea, un flacon întreg de parfum de violete... Totuşi mulţimea se retrăgea câte puţin şi am rămas singuri... Dar parfumul persista!

Fenomenul există şi în zilele noastre şi nu numai în Italia (de exemplu în Franţa, într-un pelerinaj în Provenţa, dedicat Sfântului Iosif... Şi în alte locuri!).

Cayce ne aminteşte că Biblia vorbeşte foarte des de parfumuri şi că nu este doar o figură de stil, folosită în poezie - cum avem tendinţa să credem astăzi.

Şi ce voiau să spună cei vechi, atunci când spuneau: „S-a ridicat ca o suavă tămâie dinaintea Creatorului?” Ei voiau să spună că individul realizase o conştientizare, regăsind în interior starea celestă în care se afla înainte de încarnare - înainte de a fi contaminat de formele materiei [...]. (Lectura 274-10).

Şi încă:

Pentru meditaţie, Cayce recomandă diverse esenţe - de exemplu, de stânjenei, cedru, panseluţe, isop -, dar insistă mai ales asupra levănţicăi, a cărei acţiune specifică nu produce nici o excitaţie sexuală, ci dimpotrivă, aduce un calm favorabil stării meditative:

Oare levănţica a favorizat vreodată plăcerile carnale? Ea a fost, mai degrabă, auxiliarul dintotdeauna al îngerilor de lumină şi de compasiune, atunci când voiau să aducă sufletul

oamenilor într-un loc de pace şi compasiune. (Lectura 274-10).

Esenţele exercită o acţiune de purificare şi eliberare a corpului de instincte:

Unii au nevoie de mirosuri bine definite pentru a simţi efectele respective, [...] pentru a stimula activitatea anumitor părţi din corpul lor, astfel încât sursele de energie cele mai carnale, cele mai materiale, să fie îndepărtate, pentru ca trupul să fie purificat în întregime. Astfel puritatea gândirii se va impune cu mai multă uşurinţă [...], ridicându-se puţin câte puţin prin toţi centrii glandulari [...] din corp. (Lectura 281-13).

Trebuie totuşi să ne interzicem folosirea parfumurilor sintetice. Cayce, în lectura 274-10, le interzice ferm (a se vedea volumul I). Există producători de uleiuri esenţiale biologice (adică provenite din plante aromatice cultivate fără pesticide) care extrag esenţele după procedee tradiţionale vechi (familia Fra, lavandicultori biologici, 84400 La-Garde-d'Apt, Franţa).

3. Apocalipsul, lecţie de medicină holistică.

O lectură holistică a Apocalipsului

Marea originalitate a lui Cayce este interpretarea pe care o dă Apocalipsului lui Ioan. Ultima carte din Bibliile noastre - pe care cititorul nepregătit riscă să o considere delirantă -, Apocalipsul descrie o întreagă faună fantastică, personaje stranii, locuri uitate, a căror utilitate nu se vede de la prima abordare.

Or, iată ce spune Cayce:

Aceste viziuni, aceste experienţe, aceste nume bizare, aceste biserici, aceste locuri, aceşti dragoni şi aceste oraşe nu sunt* nimic altceva decât nişte simboluri. Acestea sunt *simbolurile forţelor care luptă între ele înlăuntrul omului, în cursul trecerii sale prin lumea materială [viaţa terestră]. ***Şi aceasta până când el intră din nou în lumina slăvită, în trezirea întru spirit, care se produce între cele două lumi, Dincolo.***

Astfel, Bisericile („Bisericile”: cap. I, versetul 4 şi următoarele; cei „douăzeci şi patru de bătrâni”, cap. IV, 10 şi următoarele; „Mielul”, cap. V, VI, VII şi următoarele) ***pe care le menţionează Apocalipsul simbolizează puterile pe care noi le numim cele cinci simţuri şi care trebuie să fie spiritualizate prin voinţa fiecărui individ.* Aceasta se produce *atunci când omul îşi regăseşte unitatea, prin activităţile sale din lumea materială*** [terestră].

Astfel, bătrânii, Mielul [*în* gândirea cayciană, Mielul închipuie Christul Cosmic] ***nu sunt decât simboluri pentru a ne arăta purtările Omului, ca individ, în refuzurile şi acceptările sale.***

Şi, aşa cum vedem, diversele imagini, prezentate în această carte şi provenite din viziuni, descriu de fapt* o întreagă formă de *energie care se manifestă în noi. Şi această energie ne este prezentată ca ieşind dintr-o singură sursă. Sufletul, voinţa individului, alege fie să-şi coordoneze energiile cu această sursă unică, permiţându-i să impregneze mereu mai mult lumea Materiei, şi aceasta printr-o experienţă de viaţă care poate fi analizată dintr-un punct de vedere spiritual; fie [sufletul acţionează] ***în sens contrar. Atunci, veţi spune, de***

ce sunt prezentate toate acestea sub formă de simboluri? De ce toate aceste poveşti? Ei bine, pentru că aceste texte sunt destinate acelora care erau - sau vor deveni prin căutarea lor - iniţiaţi. Aceia care sunt capabili să înţeleagă slava care poate fi a lor, dacă acceptă să treacă la treabă pentru a trăi în actele lor cunoaşterea, aşa cum o percep în viaţa prezentă. În linia acestei căutări, orice om poate găsi acolo, în fiecare verset, fiecare simbol, tot ce este bun şi tot ce este rău în actele safe, în ceea ce face el din Cunoaştere, Lege, Iubire, Compasiune, înţelegere. Şi cum înţelege el sosirea Mielului în *lume. Şi cum va putea, prin exemplul propriu, arătat astfel simbolic, să se prezinte în faţa tronului Său, în calitate de moştenitor, aşa cum s-a spus. Moştenitor, adică, mai exact, co-moştenitor cu el, cu ceilalţi copii ai lui Dumnezeu, chemaţi la această lumină slăvită care este a Sa.*

În acest *mod. cititorii Apocalipsului sunt încurajaţi să-şi caute lacunele „eului" lor: aceasta vor să sugereze primele patru capitole, aşa cum sunt ele împărţite acum. Care sunt lacunele personalităţii dumneavoastră? Sunteţi rece, sunteţi cald? Aţi fost neglijent în dobândirea Cunoaşterii care vă aparţine de drept? Sunteţi o persoană cu ceafa ţeapănă? Sunteţi adulter în gândire, în acte etc, în prerogativele care sunt ale voastre? Astfel, n-aţi întâlnit deja, în diversele vieţi, aceste personaje simbolice, descrise de Apocalips şi care stau „în faţa tronului lui Dumnezeu", cei douăzeci şi patru de bătrâni, de exemplu, care sunt*

emblema energiilor fizice ale Eului şi a căror imagine o avem în mentalul nostru? Şi n-aţi primit niciodată mesajul cavalerului verde? Sau al celui negru? Sau al celui alb? Sau al celui roşu? Care sunt figurile emblematice ale mesajelor pe care le primiţi în cursul diverselor voastre experienţe de viaţă terestră? Şi cum vă situaţi în relaţiile cu simboluri ca Babilonul sau râurile de sânge sau pomul vieţii? [Cei patru Cavaleri ai Apocalipsului: cap. VI; ***Babilonul*** cap. XVII, XVIII; ***Râurile de sânge:*** cap. VIII; ***Apa Izvorului Vieţii*** cap. XXII; ***Pomul vieţii,*** cap. II, IX, XXII; ***Frunzele pomului,*** cap. XXII/ ***Toate aceste simboluri reprezintă Eul. Eul corp fizic, eul corp mental, eul corp spiritual. Fiecare cu atributele sale, fizice, mentale, spirituale. Şi ele trebuie să devină unite, Una în tine însuţi, cum sunt Una în Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, în El [...].***

Aşadar doreşti să intri în Slava Tatălui? Orice fiinţă umană care doreşte acest lucru trebuie să vină să-şi ia singură apa Vieţii descrisă în cartea Apocalipsului, curgând ca un fluviu din tronul Mielului. Căci frunzele pomilor sunt menite să tămăduiască neamurile. Şi, dacă acceptaţi demersul, „sângele” şterge orice greşeală. Cum? De ce? Al cui „Eu” să fie salvat? Şi la ce sunteţi chemaţi? înainte de toate, trebuie să ştiţi că numai aceia care vor renunţa la egoul lor vor fi salvaţi. Singura voastră salvare este să slăviţi „Eul” ÎN Christul Cosmic. Cine are urechi de auzit să audă! (Lectura 281-16).

Şi Cayce continuă, dând cheia tuturor figurilor ciudate care populează această cărticică bizară: Marele

Babilon, îngerii, Tronul, Femeia, Focul, Şarpele, Mielul... O întreagă faună, ce mai!

Cum aceasta era o mare noutate chiar pentru protestanţii din „Bible Belt” [statele sudice, profund protestante, n.tr.], care ştiau Biblia pe de rost, draga de Gertrude Cayce i-a cerut soţului său câteva precizări. Şi astfel a întreprins Cayce, în douăzeci şi patru de lecturi, o descriere a corpului omenesc, după Apocalips. El însuşi era pasionat de ceea ce dezvăluiau, puţin câte puţin, aceste lecturi şi afla o mulţime de lucruri de care nu avusese habar înainte.

Într-adevăr, această descriere a Omului, dată simbolic în Apocalips, este fundamentală pentru orice persoană interesată de procesul vindecării. Căci Cayce arată acolo, în toată amploarea sa, importanţa esenţială a glandelor endocrine. Insuficient cunoscute în epoca sa, insuficient cunoscute şi astăzi, rolul lor cheie era, desigur, mult mai bine înţeles de iniţiaţii antici, egipteni, iranieni, apoi esenieni, între care era şi Ioan. Şi acesta a tradus ştiinţa iniţiatică a timpului său în misteriosul Apocalips, care poate, în fond, să fie considerat ca un tratat de medicină holistică (adică medicina care se ocupă de cele trei corpuri - fizic, mental, spiritual - cu legăturile dintre ele).

Textele care vor urma sunt noutăţi absolute în această privinţă.

Avertisment pentru cititorul mai puţin familiarizat cu Biblia

Mi-e teamă că cititorul francez, mai puţin axat pe Biblie decât cel american, ar putea fi respins de „biblismul” excesiv. Cayce se adresează unui public impregnat de Vechiul şi Noul Testament, pentru care expresii ca „oameni cu ceafa ţeapănă”, „generaţie

adulteră” au un sens. („Ceafa ţeapănă” îi desemnează pe orgolioşii care nu ascultă nimic, iar „adulterul” este luat în sensul general de nerespectare a „învoielii” făcute cu Dumnezeu).

Trebuie neapărat să reamintim că Cayce nu-şi propune să convertească pe nimeni la religiile iudeo-creştine născute din Biblie.

Pentru Cayce, aşa cum am văzut deja (vezi volumul I), toate religiile din lume au fost inspirate de Christul Cosmic. Adevărurile conţinute în Apocalips sunt prezentate sub alte forme, cu alte cuvinte, în Upanişade, Zend-Avesta, Triadele druidice sau Popol Vuh... Dar există încă, chiar între devotaţii lui Cayce, misionari zeloşi care nu i-au înţeles învăţătura. Ei caută să vă convingă că, În afara Bibliei, nu există mântuire!”. Am fost mirată că biografii lui Cayce au insistat atâta asupra participării sale regulate la „sunday class”, unde ţinea cursuri despre Biblie. În ochii mei de europeană, este vorba numai de o activitate care face onoare generozităţii lui Cayce. Dar mi-am dat seama că în ochii concetăţenilor săi, era mai mult: această angajare le „dovedeşte” că Cayce era o persoană respectabilă!

Confuzia religie-poziţie socială este, în Statele Unite, atât de generală, ea cântărește atât de mult (şi atât de orb) pentru cetăţeanul de bază, încât ne trimite cu gândul la ceea ce se întâmpla în Franţa burgheză, catolică şi conformistă de la începutul acestui secol. La Virginia Beach, de exemplu, oamenii îmi spuneau uimiţi: „Chiar nu vreţi să fiţi condusă cu maşina la biserica DUMNEAVOASTRĂ, în ziua de Crăciun? NU aveţi biserică? Dar nu-i bine. TREBUIE să ţineţi de o Biserică!” Cei din jur vedeau foarte rău faptul că-n ziua de Crăciun am preferat să mă rog în mijlocul Naturii

(conform celor spuse de Cayce: ***Biserica este în tine,*** a se vedea mai jos lectura 2403-1).

În altă zi, cum făceam cercetări în privinţa anumitor consultanţi celebri ai lui Cayce, am întrebat-o pe bibliotecară de ce toate numele proprii din lecturi au fost înlocuite cu numere. În unele cazuri ar fi fost interesant să ştim pentru cine fusese dată o anumită lectură. Refuzaseră pacienţii lui Edgar să autorizeze publicarea numelui lor?

- O, mi-a răspuns secretara, oamenii care au venit să-l consulte pe Cayce au fost atât de persecutaţi de Biserica lor, încât am fost obligaţi să suprimăm toate numele proprii.

- Şi dacă în cartea pe care o voi publica în Franţa vorbesc de una sau alta din aceste personalităţi marcante care-l înconjurau pe Cayce? Credeţi că voi obţine permisiunea persoanei respective (sau a urmaşilor săi) de a-i cita numele?

- Nu contaţi pe asta, oamenii nu vor să rişte să aibă necazuri cu Biserica!

în concluzie, Cayce, care a vorbit mult de toleranţă, încă n-a fost înţeles! iată câteva lecturi:

O ***Biserică dată, organizarea ei, bun. Asta polarizează ideile. Dar să nu credeţi că vă aparţine toată bucata...!*** (Lectura 3350-1).

Biserica este în tine însuţi, căci corpul tău este un templu al Dumnezeului Viu, deci problema nu este să ţii de o organizaţie sau în alta, să pretinzi cutare sau cutare nume sau titlu... (Lectura 2403-1).

Vom sfârşi întotdeauna prin a descoperi că Adevărul -indiferent de etichetă, religie în „ism" sau cult - vine dintr-o Singură Sursă. Oare nu există copaci [de diferite specii], ***stejari, frasini,***

pini? Fiecare dintre ei răspunde unei necesităţi şi corespunde unei experienţe. Toţi au de ocupat un loc. Nu-l criticaţi pe nici unul! Dar încercaţi, mai bine, să vă dovediţi un excelent pin, sau frasin, sau stejar... (Lectura 254-87). [Sfântul Augustia scria: „Acest lucru, pe care-l numim acum religia creştină, exista deja din vechime. A existat întotdeauna, de când există rasa umană, (citat de Christian Jacq, în Le ***Message des constructeurs de cathédrales*** / Mesajul constructorilor de catedrale /, l'Aventure Mystérieuse, Ed. J'ai Lu).]

Şi în încheierea acestui capitol, o întâmplare trăită, ca să arătăm că şi-n bătrâna Europă mai este cale de bătut, iată ce mi-a povestit foarte spirituala mea prietenă Maggie Kahn-Sriber. Într-o zi, vizitează o mânăstire lângă Orleans şi, la ieşire, lasă o sumă de bani sorei de la poartă.

- O, mulțumesc, spune aceasta. Voi ţine minte să mă rog pentru dumneavoastră; voi spune cinci Pater şi cinci Ave.

- Foarte frumos din partea dumitale, îi mulţumeşte Maggie, pe care o mânca limba să tachineze. Nu ştiu însă dacă o să aibă efect: ştii, eu sunt evreică!

- O, săraca doamnă, e cumplit! Ce nenorocire!

- De ce? Credeam că şi Iisus şi Măria au fost evrei.

- A, nu! imposibil, nu pot crede aşa ceva! a protestat biata soră, a cărei credinţă se clătina sub şocul acestei revelaţii scabroase...

- în fine, insistă Maggie cu ironie subtilă, chestiunea nu e prea sigură, dar totuşi informează-te!

Marele Babilon, Mielul şi fiarele cele hidoase

Dar să reluăm firul întrebărilor puse lui Cayce despre semnificaţia figurilor simbolice din Apocalips.

PUTEŢI SĂ NE EXPLICAŢI „CĂDEREA BABILONULUI” DE CARE VORBESC CAPITOLELE 14.17ŞH8 DIN APOCALIPS?

Babilonul reprezintă individul; aceste etape prin care trece orice suflet când pătrunde în diversele mistere ale energiilor mentale-carnale, mentale-spirituale ale corpului omenesc. Şi de aici, felul cum sufletul poate începe să înţeleagă că va fi ferit de distrugerile arătate în carte, numai dacă acceptă să treacă printr-o purificare...

ŞI CE VREA SĂ SPUNĂ ÎNGERUL CÎND ZICE: „ÎŢI VOI SPUNE TAINA ACESTEI FEMEI ŞI A FIAREI CARE O POARTĂ, FIARĂ CU ŞAPTE CAPETE ŞI ZECE COARNE?” (cap. 17)

Cei care urmează calea Mielului au înţeles: ei ştiu cum se dezintegrează omul cedând dorinţelor care-l fac să devină ca procreatorul acestor fiare; şi este ceea ce l-a obligat să verse sângele ca să se răscumpere. Dar aceste vărsări de sânge erau pătate de păcat. Numai printr-un proces echivalent se va putea face împlinirea. Căci Pământul şi Cerul pot trece, Iubirea Sa, mila Sa, iertarea Sa vor dura pentru cei care caută să-l cunoască voinţa.

Expresia **vărsare de sânge** simbolizează, în mod tradiţional, sacrificiul. Răspunsul lui Cayce face aluzie la sacrificiile animale (şi chiar umane) sângeroase, din religiile antice care, într-adevăr, ni se par extrem de barbare. Sensul general al răspunsului este că, în final, trebuie să acceptăm sacrificiul (adică suferinţa), sub o

formă simbolică, care nu mai implică o „vărsare de sânge” în sens propriu.

ŞI UNDE SE DUC MORŢII PÎNĂ LA ÎNTOARCEREA LUI CHRISTOS? SE DUC DIRECT LA EL CÎND MOR?

Aşa cum povestesc viziunile celui Preaiubit (Ioan), există sfinţi care sunt mereu în faţa tronului lui Dumnezeu, pentru a intervenim favoarea celor care ajung în Cealaltă Lume prin moarte sau o părăsesc (pentru a renaşte). Şi El, Christos, este întotdeauna prezent în conştiinţa celor care s-au răscumpărat întru El. Naşterea, moartea sunt ca vara, toamna, primăvara. Naşterea între cele două lumi, apoi naşterea în materie...

ŞI SUB CE FORMĂ TREBUIE SĂ VINĂ ANTICHRISTUL DE CARE VORBEŞTE APOCALIPSUL?

Într-un spirit contrar spiritului Adevărului. Fructele spiritului hristic sunt iubirea frăţească, bunăvoinţa;[..J. Spiritul de ură, Antichristul, este oprimare, discordie, critică, egoism, cultivarea linguşelii. Aceste stări de spirit aparţin Antichristului, pun stăpânire pe grupuri, pe mase şi se manifestă în viaţa oamenilor.

ŞI CELE PATRU FIARE CE VOR SA ÎNSEMNE?

Este vorba de cele patru energii distructive, care provin din pulsiunile carnale, care se ridică precum nişte animale înăuntrul Eului, ca să-l devore. Chiar Omul, în dorinţa sa de a-şi găsi tovarăşi, a introdus aceste elemente a căror experienţă o trăieşte acum în Eul său profund. Trebuie să le înfrunte. Dragonul reprezintă energia care s-a rupt de Eul profund, astfel încât eşti obligat să lupţi cu ea, să distrugi toate

aceste pulsiuni care ar vrea să domnească anarhic. (Lectura 281-16).

PROCEDĂM CORECT INTERPRETÎND CELE PATRU FIARE ALE APOCALIPSULUI CA FIIND CELE PATRU DORINŢE FIZICE FUNDAMENTALE ALE OMULUI, PULSIUNI FIZICE DE BAZĂ, CARE TREBUIE SĂ FIE DOMINATE? EXPLICAŢI-NE UN PIC MAI MULT.

Aşa este. În toate acestea - să înţelegeţi bine că sunt doar simboluri - Fiarele reprezintă forţele elementale. Astfel, corpul nostru, care este de natură terestră, este făcut din patru elemente (aer, pământ, foc, apă). Căci, aşa cum am spus-o adeseori, orice energie care există în exteriorul omului, se regăseşte în interiorul omului viu - nu cel care este mort, ci cel viu! Căci forţa vitală este aceea prin care orice fiinţă vie a fost adusă la viaţă, iată de ce orice energie, orice forţă, orice proces energetic se regăsesc înăuntru. Şi, în experienţa vieţii terestre, ca fiinţă omenească, nu va fi niciodată o activitate fizică, un obiect sau o tehnică, care să nu fie copia, sau expresia, sau manifestarea a tot ceea ce se află în Omul viu. Căci, în activităţile sale de pe Pământ, Omul nu poate cunoaşte decât ceea ce este reflectarea a ceea ce poartă în el însuşi.

Cele şapte Biserici şi glandele endocrine

ESTE CORECT SĂ INTERPRETĂM CELE ŞAPTE BISERICI DIN APOCALIPS CA FIIND CEI ŞAPTE CENTRI SPIRITUALI DIN CORPUL FIZIC?

Corect

L-AM SITUAT BINE PE DESEN? (v. pagina 50) ŞI AŢI PUTEA SĂ NE EXPLICAŢI CUM SE LEAGĂ DEZVOLTAREA INDIVIDULUI ŞI EXPERIENŢELE SALE DE VIAŢĂ

TERESTRĂ DE ACEŞTI CENTRI SPIRITUALI, SIMBOLIZAŢI DE BISERICI? DACĂ AM ÎNŢELES BINE CE AŢI SPUS, GONADELE SUNT SIMBOLIZATE DE BISERICA DIN EFES, CELULELE LUI LYDEN DE BISERICA DIN SMIRNA, PLEXUL SOLAR, SAU MAI DEGRABĂ SUPRARENALELE, DE BISERICA DIN PERGAM, TIMUSUL DE BISERICA DIN TIATIRA, TIROIDA DE BISERICA DIN SARDES, PINEALA DE BISERICA DIN FILADELFIA. PITUITARA DE BISERICA DIN LAODICEEA.

Decât să dăm o explicaţie lungă, mai bine să facem* un *tablou în care să stabilim corespondenţele. În experienţa de viaţă a fiecărei persoane, în experienţa pe care o câştigă prin sârguinţa muncii sale, acest lucru poate fi diferit. (Cayce vrea să spună că tabloul de mai jos nu trebuie considerat fix şi corepondenţele simbolice pe care le-am văzut variază în cazurile concrete).

Nu ne-ar ajuta la nimic să ***explicăm în detaliu procesul deschiderii fiecăruia dintre aceşti centri glandulari, a activităţilor din fiecare, să facem prea multe precizări. Dar aflaţi-le principiul şi învăţaţi aplicarea lui în viaţa voastră şi în mediul vostru, fiecare după capacităţi. Viaţa vă oferă această ocazie. Trebuie să ştiţi că în toate acestea, energia „Eului” este doar un canal. Dumnezeu dă programul, schema de dezvoltare a acestor centri glandulari. Totuşi nu există formulă de gata. Activitatea, [adică] folosirea energiei voastre, vă aduce la anumite rezultate [...], căci Omul dispune de liberul arbitru...***

CARE ESTE CEA MAI ÎNALTĂ GLANDĂ DIN **CORP,** PINEALA SAU PITUITARA?

Pituitara.

ESTE BINE SĂ INTERPRETĂM CEI DOUĂZECI ŞI PATRU DE BĂTRÎNI DIN APOCALIPS CA SIMBOLUL CELOR DOUĂZECI ŞI PATRU DE NERVI CRAN1ENI CARE SUNT ÎN MOD SPECIAL LEGAŢI DE CELE CINCI SIMŢURI?

Exact.

REFERIREA, FRECVENTĂ ÎN APOCALIPS, LA TRONUL” lui DUMNEZEU NE ARATĂ CAPUL, UNDE SE GĂSESC CEI MAI ÎNALŢI [superiori, n.tr.] CENTRI GLANDULARI?

Exact.

Îl invit pe cititor să-şi facă rost de Apocalipsul lui Ioan, (care este în fapt o cade foarte mică), şi să-l citească. Călăuzindu-vă după firul conducător dat de Cayce, multe lucruri devin clare. Dacă recitiţi cu atenţie primul capitol, „Scrisoare către Bisericile din Asia Mică”, puteţi găsi corespondenţele simbolice cu glandele endocrine. De exemplu, Biserica din Efes este descrisă ca foarte combativă. Se vede raportul evident cu energia vitală, forţa Kundalini, care alimentează în primul rând glandele sexuale. Nimic nu se face fără această energie care hrăneşte orice luptă.

Tabel recapitulativ al corespondenţelor dintre Apocalips şi sistemul glandelor endocrine, după Cayce

Glande endocrine	***Biserici citate în Apocalips***	***Versete din Tatăl nostru*** * ***(cuvinte cheie)***	***Culoare (corespunzătoare)***	***Elemente***	***Simboluri date de Apocalips***		***Planete***
HIPOFIZĂ (pituitară)	Laodiceea	Cer (sau: ceruri.	VIOLET			Linişte	Jupiter
PINEALĂ	Filadelfia	Numele	INDIGO			Cutremure de pământ	Mercur
TIROIDĂ	Sardes	Voia	ALBAS TRU			Masacru (in văzduh)	Uranus
TIMUS	Tiatira	Cel rău (sau: căile dreptăţii)	VERDE	AER	VULTUR	Călăreţul verde	Venus
SUPRARENALE (plexul solar)	Pergam	Greşelile (sau Păcatele)	GALBEN	FOC	LEU	Călăreţul roşu	Marte
Celulele lui LYDEN (sau Leidig)	Smirna	Ispita	ORANJ	APA	OM	Călăreţul negru	Neptun
G0NADE (glande sexuale)	Efes	Pâinea (sau trebuinţele trupului nostru)	ROŞU	PĂMÎNT	TAUR	Călăreţul alb	Saturn

*Din *Tatăl nostru* obişnuit şi din cel dat de Cayce (pag 24 25)

Corespondenta cu versetul din Tatăl Nostru, „dă-ne nouă pâinea cea întru fiinţă”, este arătată clar în ultimul verset aplicat Bisericii din Efes: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii”.

A doua Biserică, cea din Smirna, este avertizată că va cunoaşte o încercare: credincioşii săi vor fi aruncaţi în închisoare şi ispitiţi să-şi renege apartenenţa la această biserică. Cayce spune că celulele lui Lyden sunt centrul echilibrului yin-yang din corp şi corespondentul cuvântului „ispită” - acesta este chiar cuvântul folosit de Apocalips pentru a doua Biserică.

La rândul său, Biserica din Pergam corespunde suprarenalelor, care, se ştie, produc un hormon - adrenalina - care controlează agresivitatea. Or, ce spune Apocalipsul? Ioan vorbeşte de „sabia cu două tăişuri”: nu există simbol mai clar al agresivităţii. Corespondenţa cu Tatăl Nostru leagă suprarenalele cu cuvântul „greşeală” sau „greşeli”, într-adevăr, este ceea ce se reproşează acestei Biserici: „Pocăieşte-te deci”, spune textul.

Mă opresc aici pentru a nu obosi cititorul. Este uşor să continue această analiză până la capăt.

Bisericile sunt acolo pentru a indica funcţia glandelor endocrine asupra comportamentului nostru general. Dacă vrem să ne vindecăm, atât fizic, cât şi mental sau moral, trebuie să căutăm în noi înşine modul cum un neajuns al unei glande ne aduce la un astfel de comportament neadaptat. Ajunşi aici, suntem sideraţi să constatăm cât de mult ignoră psihologii actuali aceste mecanisme de maximă importanţă

(totuşi bine cunoscute în India, China şi Japonia!). Dar să ne întoarcem la textele , lui Cayce, unde centrii glandulari majori sunt asociaţi nu numai cu Bisericile, dar şi cu Fiarele, cu Călăreţii, cu întreaga faună...

Zodiacul şi glandele endocrine în Apocalips

SITUĂM CORECT ACESTE PATRU FIARE ÎN FAŢA FIECĂRUI CENTRU GLANDULAR CORESPUNZĂTOR? ÎN FAŢA FIECĂRUI ELEMENT CARE ÎL SIMBOLIZEAZĂ? VULTURUL AR CORESPUNDE TIMUSULUI ŞI AERULUI?

Relativ, da. Relativ corect.

Cayce nu spune: „absolut corect”, pentru că aceste corespondenţe, aşa cum i le propun cei care întreabă, sucesc gâtul corespondenţelor astrologice clasice. În astrologie, cele patru elemente sunt simbolizate de cele patru semne fixe ale zodiacului: Vărsătorul guvernează Aerul, Taurul Pământul, Leul Focul, Scorpionul (sau Vulturul) Apa. Dar pot exista ambivalenţe: de exemplu, în astrologie, Jupiter guvernează în acelaşi timp un semn de foc (Săgetătorul) şi de apă (Peştii).

Scorpionul este în mod sigur ambivalent, pentru că el este considerat „Vultur” în vibraţiile sale cele mai înalte, deci presupus „animal nobil”, şi „Şarpe” în vibraţiile cele mai joase. Ioan, Iniţiatul, numit „Vulturul din Patmos”, este asociat semnului Scorpionului în corespondenţa clasică dintre cei patru evanghelişti şi cele patru semne fixe ale zodiacului (care pot fi văzute pe toate catedralele, unde Vărsătorul este figurat printr-un înger, „semn cu faţă omenească”. Se ştie că, pe de altă parte, cei doisprezece Apostoli simbolizau câte un semn al zodiacului şi că luda era, în mod tradiţional, reprezentat de Scorpion (= Şarpele, trădarea!). Dar nu mă voi întinde cu detaliile -membrii

echipei de la Atlantis, cu Jack d'Ares, sunt specialişti aici şi îmi trimit cititorii la această publicaţie. [Atlantis, 30, rue de Marseille, 94300 Vincennes. A se vedea şi minunata şi pasionanta lucrare a lui Henri Vincenot: *Les Etoiles de Compostelle,* Denoël, 1982, despre simbolistica catedralelor, care este o carte fundamentală]. Cum spune Cayce, corespondenţele simbolice nu sunt decât pentru a ne uşura conştientizarea şi fiecare din noi le percepe, în cele din urmă, într-un mod propriu.

ŞI DOMNULE CAYCE, FOCUL CORESPUNDE LEULUI ŞI PLEXULUI SOLAR (SUPRARENALELOR)?

Da, este corect

APA CORESSPUNDE OMULUI, CELULELOR LUI LYDEN?

Da.

PĂMÎNTUL TAURULUI ŞI GONADELOR (GLANDELE SEXUALE)?

Da.

CARTEA CU CELE ŞAPTE SIGILII REPREZINTĂ CORPUL OMENESC CU CEI ŞAPTE CENTRI SPIRITUALI (GLANDULARI)?

Corect

DESCHIDEREA SIGILIILOR ESTE CORECT SITUATĂ ÎN SCHEMA NOASTRĂ? VĂ ROG, PE MĂSURA ENUMERĂRII LOR, SPUNEŢI-NE CUM SĂ „DESCHIDEM” EFICIENT ACEŞTI CENTRI GLANDULARI...

Cayce, întrerupând întrebarea:

Întâi luaţi aminte la aceasta: nu încercaţi să deschideţi nici unul din aceşti centri glandulari descrişi în carte, cât timp voi înşivă, în forul vostru intim, nu v-aţi analizat relaţia personală şi conştientă cu Forţele Creatoare [Dumnezeu], ***cât timp nu sunteţi foarte siguri că vreţi să găsiţi***

în voi înşivă răspunsul spiritual. Şi cât timp nu sunteţi siguri că vreţi să trăiţi cu adevărat în corpul vostru întreg [...]. Fiţi atenţi să nu folosiţi prost aceşti centri glandulari [...].

Cayce ne avertizează energic asupra pericolului de a ne deschide chakrele fără a şti ceea ce putem face cu energia care va fi astfel eliberată. Am vorbit despre aceasta mai sus. Se reiau întrebările:

ATUNCI GONADELE AR FI SIMBOLIZATE DE CĂLĂREŢUL ALB?

Da.

CELULELE LUI LYDEN, DE CĂLĂREŢUL NEGRU?

Da.

PLEXUL SOLAR (CENTRUL SUPRARENALELOR), DE CĂLĂREŢUL ROŞU?

Da.

TIMUSUL, DE CĂLĂREŢUL VERDE?

Da.

Dar fiecare dintre voi să studieze aceste simboluri raportate la centrii glandulari. Luaţi în consideraţie efectele culorii asupra corpului vostru, atunci când încercaţi să acţionaţi concentrându-vă asupra centrilor glandulari, sau meditând, sau lucrând asupra acestora, indiferent de metodă. Căci culoarea nu este altceva decât vibraţie. Vibraţia este mişcare. Mişcarea este acţiunea unei energii cu polaritate pozitivă sau negativă. Oare acţiunea voinţei voastre, raportată la aceste culori şi glande, este pozitivă? Continuaţi întrebările.

TIROIDA ESTE DESCRISĂ SIMBOLIC, ÎN APOCALIPS, PRIN MASACRUL CELOR CARE AU FOST OMORÎŢI PENTRU CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU? (Cap. VI)

Da, exact.

ŞI AICI, CE CULOARE?

Gri.

IAR GLANDA PINEALĂ ESTE SIMBOLIZATĂ PRIN CUTREMURUL DE PĂMÎNT? (Cap. VI)

Da, este exact, dar numai relativ. Căci toate acestea descriu perioade când aceste culori care apar - gamele de violet -trebuie, propagându-se, să măture egoismele eului [...].

PLANETELE DIN CERUL DE NAŞTERE AU LEGĂTURĂ CU ACEŞTI CENTRI GLANDULARI? HIPOFIZA CU JUPITER, PINEALA CU MERCUR, TIROIDA CU URANUS, TIMUSUL CU VENUS, SUPRARENALELE CU MARTE, CELULELE LUI LYDEN CU NEPTUN ŞI GONADELE CU SATURN?

Da, e bine. Totuşi diferă după experienţa trăită a fiecărui individ. Căci acestea sunt energii care variază în Natura Omului însuşi, pentru că el dispune de toate energiile care există în Natură. Dar amintiţi-vă ceea ce am spus: nu planetele îl guvernează pe Om, ci mai degrabă Omul, ca Om divin, guvernează planetele. Astfel corespondenţele date mai sus sunt doar relative. Este relativ exact. În unele momente, acţionează alte corespondenţe între planete şi centrii glandulari. Aici, aceste corespondenţe vă sunt date la modul general, dar aceste energii pot acţiona diferit de la un individ la altul în experienţa trăită.

PITUITARA CORESPUNDE CUVINTULUI „CERURI” ÎN „TATĂL NOSTRU CARELE EŞTI ÎN CERURI”?

Exact. Căci activitatea sa deschide activităţile celorlalţi centri glandulari, ridicând gândurile Omului în relaţia cu Cel pe care Apocalipsul îl arată ca fiind Alfa şi Omega,

începutul şi sfârşitul. De unde, în Om, locul pituitarei, rolul său în începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor.

ŞI PINEALA CORESPUNDE CUVÎNTULUI „NUME” ÎN „SFINŢEASCĂ-SE NUMELE TĂU”?

Relativ, da.

TIROIDA ESTE „VOIA” ÎN „FACĂ-SE VOIA TA?”

Exact.

PLEXUL SOLAR (SAU CENTRUL SUPRARENALELOR) CORESPUNDE CUVÎNTULUI „GREŞELI” ÎN „ŞI NE IARTĂ NOUA GREŞELILE NOASTRE”?

Da.

CELULELE LUI LYDEN AR CORESPUNDE CUVÎNTULUI „ISPITĂ”?

Corect.

GONADELE, CUVÎNTULUI „PÎINE”?

Exact.

ATUNCI CUM AR TREBUI SĂ FOLOSIM TATĂL NOSTRU DIN ACEASTĂ PERSPECTIVĂ?

Încercând să simţiţi semnificaţia fiecărui verset trecând prin corpul vostru fizic. Căci se produce un răspuns organic la

reprezentările mentalului. Acestea acţionează asupra corpului fizic *[...).*

Cayce defineşte aici foarte clar principiul % terapiei prin vizualizare. Aceste tehnici, adeseori importate din Extremul Orient, sunt acum luate în consideraţie de către psihologie.

ŞI CE ÎNSEAMNĂ ÎNGERII DIN CELE PATRU COLŢURI ALE PĂMÎNTULUI, DE CARE VORBEŞTE CAPITOLUL VII?

Este vorba tot de energii de bază ale corpului. Sunt cele patru energii care îşi combină influenţele pentru a acţiona asupra naturii omului [încă] ***de la începuturi, pe scurt: mediul său, ereditatea terestră, ca şi ereditatea mentală şi spirituală. Aceste patru „colţuri”*** [le-am spune pietre unghiulare] ***descriu aici natura energiilor cu care trebuie să ne confruntăm toţi şi din care este alcătuită natura Omului.***

ESTE CORECT SĂ INTERPRETĂM CEI 144.000 DE ALEŞI CA SIMBOL AL STRUCTURII CELULARE A CELOR DOUĂSPREZECE PĂRŢI PRINCIPALE ALE CORPULUI OMENESC?

Da, corect. Acest lucru aparţine Omului ca Om, raportat la experienţa sa trăită.

ÎMPĂRŢIRILE ZODIACALE ALE CORPULUI SUNT EXACTE ŞI AU VREO LEGĂTURĂ CU CEEA CE TOCMAI NE-AŢI SPUS? [în tradiţia astrologică, fiecare parte a corpului este guvernată de un semn al Zodiacului:

capul de Berbec;

gâtul de Taur;

plămânii, umerii, braţele, mâinile de Gemeni;

stomacul de Rac;

inima de Leu;

intestinul de Fecioară;
rinichii de Balanţă;
organele genitale de Scorpion;
coapsele şi ficatul de Săgetător;
genunchii, oasele, pielea, dinţii de Capricorn;
gambele de Vărsător;
labele picioarelor de Peşti.

Pe această bază lucrează astrologia medicală. Este vorba de noţiuni fundamentale pe care cel studentul în astrologie - şi în medicină - este interesat să te ţină minte].

Numai relativ. Căci am spus-o, iar şi iar, referindu-ne la astrologie: referitor la relaţia (părţilor corpului) cu semnele zodiacului, ea este corectă. Însă referitor la semnele zodiacale propriu-zise, pentru că şi-au schimbat locul faţă de Pământ, au căpătat în timpurile recente o natură foarte diferită. (Cayce face aluzie la precesiunea echinocţiilor, datorită căreia constelaţiile nu mai coincid cu semnele. Decalajul atinge acum douăzeci şi patru de grade, aşteptând răsăritul Soarelui în Vărsător la începutul secolului al XXI-lea. Este ceea ce astrologii indieni numesc „ayanamsa" - am explicat mai clar în *L'Astrologie karmique d'Edgar Cayce,* Ed. Robert Laffont.)

„MULŢIMEA DIN FAŢA TRONULUI", DESCRISA ÎN CAPITOLUL VII, SIMBOLIZEAZĂ RESTUL STRUCTURILOR CELULARE DIN CORPUL OMENESC ÎN CURS DE SPIRITUALIZARE?

Este corect

AVEM DREPTATE CÎND INTERPRETĂM TROMPETA CELOR ŞAPTE ÎNGERI CA SIMBOL AL EXPERIENŢEI PRIN

CARE TRECEM ÎN CURSUL ANUMITOR PROCESE DE PURIFICARE FIZICĂ?

Este corect

Lectură terminată pentru astăzi. (Lectura 281-29).

N-aş vrea să-mi plictisesc cititorii dând în *extenso* toate lecturile lui Cayce despre Apocalips, ceea ce ar depăşi limitele acestui volum. Am vrut doar să ofer o imagine a bogăţiei acestei teme. Pentru cei care cunosc limba engleză, recomandăm canea *The Revelation, a commentary based on a study of twenty-four psychic discourses by Edgar Cayce* / Revelaţia, un comentariu bazat pe studierea a douăzeci şi patru de lecturi mediumnice ale lui Edgar Cayce /, editată de A.R.E. Press, care poate fi comandată la Virginia Beach, la Fundaţia Edgar Cayce (a se vedea adresa la sfârşitul volumului).

Dacă alţi cititori doresc ca eu să traduc şi alte extrase, într-un posibil al treilea volum, să-mi scrie! (Al treilea volum a fost deja scris, iar al patrulea este în curs de redactare, n.tr.)

În aşteptarea lui, cei interesaţi pot beneficia de o traducere orală în cursul zilelor de „healing” pe care le organizăm la asociaţia noastră, Le Navire Argo (a se vedea la sfârşitul volumului).

Partea II – KARMA FRANŢEI

1. Edgar Cayce şi încarnările franceze

În primul volum al *Universului lui Edgar Cayce,* pag. 221, am abordat un domeniu puţin cunoscut al operei cayciene: viziunea sa despre Istoria Franţei. Cele aproape trei sute de încarnări franceze, dictate în

„lecturi”, oferă un material foarte interesant care merită să fie explorat, lucru pe care-l fac bucuroasă în acest al doilea volum. Am astfel ocazia să traduc multe lecturi care n-au fost încă publicate, nici chiar în engleză.

Când vorbesc de „încarnările franceze”, trebuie să înţelegem în sens larg „popoarele francofone”. De altfel, Cayce spune: **The peoples of France** (Lectura 1554-3). Acest plural arată clar că el nu se limitează la Hexagon! Frontierele istorice ale ţării noastre au variat mult în decursul veacurilor: între L'île de France, *stricto sensu,* şi Imperiul francez al lui Napoleon I (care se credea Carol cel Mare!)... este loc destul!

Lecturile menţionează vieţi belgiene, alsaciene, elveţiene, canadiene, care îşi au locul aici.

Ceea ce găsesc reconfortant este perenitatea Franţei, afirmată de Cayce:

Franţa nu va fi nicicând eliminată de pe Pământ. (Lectura 2072-15).

Aşadar, Cayce a vorbit mult de istoria Franţei, prin vieţile descrise - mai ales din secolele XVII şi XVIII - când spune că s-ar fi reîncarnat în ţara noastră. Cititorii mei ştiau că Cayce a precizat un anumit număr din vieţile sale anterioare. Le-a dat oare pe toate? Mi-am pus această întrebare. El n-a dat în detaliu decât şase şi fără să spună nimic de o viaţă atlantă! (Dar, după cum vorbeşte despre Atlantida, cu atâtea detalii şi insistând atât de mult, miroase a „reportaj trăit”). De aici putem trage concluzia că a avut multe alte încarnări, despre care nu ştim nimic sau puţin, ca acea misterioasă încarnare franceză pe care o vom vedea mai departe şi care este poate o dublă încarnare - aşa cum se întâmplă uneori (ne încarnăm de mai multe ori la rând în aceeaşi ţară sau în aceeaşi familie). Dacă

Cayce nu dă, în general, decât o încarnare pentru o ţară, cea mai marcantă pentru consultantul său, anchetele întreprinse de Dr. Stevenson, dimpotrivă, dau foarte frecvent reîncarnări în aceeaşi ţară. Regresiile practicate de excelenţi specialişti (Denys Kelsey şi Joan Grant în Anglia, Th. Defletsen în Germania, Arnaud şi Denise Desjardains în Franţa, fără a-i mai pune la socoteală pe numeroşii psihiatri californieni care cred că se poate *trata aproape* tot prin retrăirea vieţilor anterioare!) confirmă această schemă repetitivă.

În fine, cvasitotalitatea încarnărilor pe care le voi traduce aici (inclusiv atlanţii din Pirinei), toate cele care au avut ca decor Franţa au trecut prin Egiptul străvechi: aproape de fiecare dată, Cayce aminteşte o încarnare pe malul Nilului, ca şi cum popoarele francofone ar fi fost reîncarnări masive de egipteni dispăruţi... În astrologie, de altfel, Parisul este guvernat de Mercur, ca şi Egiptul antic.

Voi adăuga şi faptul că iniţiaţii englezi cred că Anglia este locul general de reîncarnare a grecilor antici (cele două ţări sunt, de altfel, guvernate de acelaşi semn astrologic al Capricornului). Cât despre Germania, ea ar fi mai degrabă locul de reîncarnare al iranienilor antici (Taurul guvernează Iranul şi Germaniile - *pluralul se datorează apariţiei cărţii înainte de a cădea Zidul Berlinului, n.tr).* Ceea ce, la nivel individual, nu împiedică nicicum entităţile să treacă dintr-o ţară în alta în cursul diverselor lor vieţi anterioare. Turismul karmic!...

2. Atlanţii din Pirinei

Munţii Pirinei

Pirineii sunt un mister... Nu i-am îmblânzit niciodată complet. Ei se apără, sunt încă atât de sălbatici încât adăpostesc ultimii urşi bruni din Franţa. Locuitorii lor împărtăşesc taina, aceşti basci, a căror limbă n-o înţelege nimeni: „eskuara” nu seamănă cu nici un alt grai european. Retraşi în fortăreţele lor muntoase, bascii s-au bucurat timp de secole de o cvasi autonomie. De când l-au masacrat pe Rolland, nepotul lui Carol cel Mare - pentru care s-a şi compus un cântec - ne ferim cu străşnicie să le mai întărâtăm... băştile!

Pirineii, încă un mister dispariţia ultimilor catari în grotele din Ariège. Foarte aproape de acolo, cuibul de vulturi din Montségur rămâne „encantadou” - bântuit -, cum spun oamenii locului.

Şi apoi, mai este încă ceva: Pirineii sunt un loc teribil pentru vânarea comorilor, ca misteriosul loc Rennes-le-Château. Dar cele mai grozave comori sunt, poate, cele din preistorie... Un mister în plus: cine a pictat grotele din Lascaux şi Altamira? Cine a trăit în peşterile din Cro-Magnon, Mas-d'Azil şi a Magdalenei acum patruzeci de mii de ani?

În Pirineii Orientali se dansează încă „la sardane” (nume de cântec şi de dans din Catalonia, n.tr.), în mijlocul satelor, în sunetele unei muzici atât de stranii, atât de vechi, încât te strânge în spate; ea se aseamănă cu fluierul berber din Atlas, care coboară şi el de la începutul timpurilor...

Refugiaţii din Poseidia

Dar iată că, răsfoind lecturile lui Cayce, găsesc acest cuvânt magic: Pirineii. Loc de refugiu, spune el, pentru refugiaţii din Atlantida...

Ne amintim că lecturile dau trei date pentru cataclismele care au distrus acest continent.

În 50.722 î.Hr. ar fi avut loc marea reuniune internaţională în care naţiunile s-au concertat pentru a hotărî cum să scape de animalele uriaşe: diplodocus, brontozauri şi alte animale preistorice incomodante (a se vedea volumul I). Atunci a început viclenia atlantă:

În vremea aceea, a fost începutul explozivilor... căci oamenii au trebuit să înfrunte animalele uriaşe care umpluseră pământul; atunci, folosind aceste forţe distructive, focurile altarelor au început să fie deturnate de la scopul lor ca să ardă animalele care fuseseră prinse în diverse moduri. Şi, de aici, s-a ajuns la sacrificiile umane. Este ceea ce a dus la prima emigrare, către Pirinei mai întâi. Şi, după aceasta, mult mai târziu, spre ceea ce numim Egiptul. (Lectura 364-3).

Atunci, **Dumnezeu a schimbat axa polilor** (lectura 5249-1), ceea ce a avut ca efect zguduirea Atlantidei şi fracturarea acestui continent în mai multe insule, aceasta spre anul - 50.000. Apoi, Cayce dă o altă dată: 28.000 î.Hr. (lectura 470-22), corespunzând unui cataclism în care majoritatea insulelor componente ale Atlantidei au fost înghiţite de ape, rămânând la suprafaţă numai trei: **Poseidia, Aryan şi Og.** (Lectura 364-4).

Apoi, în fine, noaptea tragică în care rămăşiţele continentului s-au scufundat („într-o singură noapte”, spune Platon). Aceasta, conform lecturilor, în jurul anului 10.000 î.Hr. Dar o parte din locuitori fugiseră deja, căci fuseseră preveniţi de iminenţa dezastrului. Este adevărat că atlanţii dispuneau de mijloace de informaţie psi şi comunicau cu entităţile din spaţiu:

Rhéa [...], care era mare preoteasă, organiza în anumite perioade reuniuni în care îşi concentrau gândurile pentru a se branşa la forţele cosmice [...]. Avem puţine cuvinte astăzi pentru a descrie această stare de conştiinţă, exceptând cazul când am spune că, datorită acestei concentrări a „spiritului-grup” al Copiilor Legii lui Unul, ei intrau într**-o** stare **de conştiinţă care** ***integra a patra dimensiune, adică erau absenţi din corpurile lor.*** (Lectura 2464-2).

Entitatea era atlantă şi foarte apropiată de cercurile conducătoare. Căci el era iniţiat, era păzitorul informaţiilor secrete, cel căruia i-au fost încredinţate mesajele vizitatorilor din alte sfere. El era cel care transmitea aceste mesaje. El - această entitate - a primit mesajul care spunea că Copiii Legii lui Unul aveau să se împartă în mai multe grupuri; că trebuiau să emigreze în alte ţări, să ducă acolo religia lor, ca să poată fi salvată. Entitatea era organizatorul expediţiilor care plecau din Atlantida exact înainte de scufundarea acesteia, expediţii care s-au îndreptai spre diverse ţări. Aşa se face că entitatea a pregătit expediţiile conduse de Ax Tell [un atlant] ***cu destinaţia Pirinei.***

Entitatea comunica informaţiile celor care, datorită lui, aveau să se stabilească ulterior în Pirinei. **(Lectura 1681-1).**

Cayce vorbeşte **de** un exod temeinic **pregătit, nicicum de** o fugă panicată; emigranţii ştiau unde se duc:

Entitatea era în Atlantida, în momentul când pământul era pe punctul de a se disloca, pământul atlant, se înţelege. Entitatea

prospecta diverse ţări cu aceste grupuri care căutau locuri unde i-ar putea trimite pe cei ce trebuiau salvaţi [...]. De unde cunoaşterea de către el a Yucatanului şi a locurilor din Pirinei. (Lectura 1908-1).

Şi nu cumva să credeţi că atlanţii au aterizat la Bayonne într-o biată rablă, nici vorbă! Exista deja „Air France”:

Entitatea era printre Copiii Legii lui Unul. De meserie matematician, el a efectuat calculele pregătitoare pentru aceste călătorii în Pirinei, care se făceau pe calea aerului [...]. El se numea Pek-Al. (Lectura 2677-1).

Înaintea acestei încarnări - şi printre cele cu cea mai . puternică influenţă asupra vieţii actuale a entităţii -, o regăsim în ţara numită acum Atlantida. Mai exact, printre cei din Poseidia care se pregăteau să plece înaintea catastrofei [...]. Activitatea sa consta în salvarea arhivelor, â documentelor, a mărturiilor privind tot ce fusese viaţa şi experienţa civilizaţiei atlante.

Astfel regăsim entitatea în acele grupuri care au ajuns mai întâi în Pirinei, apoi în Egipt. Entitatea, Copil al Legii lui Unul, folosea energiile naturale, adică electricitatea, pentru propulsia maşinilor, ca şi pentru uzul curent. Numele lui era Ajax-Ton. (Lectura 1998-1)

Entitatea trăia în Atlantida, în vremea* când *mulţi se pregăteau să plece: catastrofa era iminentă, din cauza intrigilor josnice ale Fiilor lui Belial, adversar ai Copiilor Legii lui Unul. Entitatea [...] era un expert în acele mijloace de transport care au permis unei părţi a atlanţilor

să se refugieze în alte ţinuturi, ca de exemplu Pirineii [...]. Numele lui: Azexl. (Lectura 815-2)

A făcut călătorii în Yucatan, în Pirinei, în Egipt Căci transporturile, călătoriile şi comunicaţiile se realizau cu aparate de zbor ca acelea descrise de Ezechiel mult mai târziu-. (Lectura 18591)

(Într-adevăr, primul capitol al profetului Ezechiel descrie un gen de OZN!)

Când Cayce spune: **Pirineii,** trebuie să avem o perspectivă mai cuprinzătoare, aşa cum trebuie că aţi remarcat deja în privinţa geografiei lui Cayce! El cuprinde ţările din piemontul Pirineilor, ca Gasconia, ţinutul gasconilor, sau vasconilor, adică bascii francezi, şi Biscaya, ţinutul bascilor spanioli. Cayce include tot în „Pirinei" şi Cordilierul cantabric, Portugalia şi... falezele Mării Nordului(?):

Entitatea a fost printre cele care au plecat în Egipt, dar a ajuns în Pirinei, în ceea ce este acum Portugalia, Franţa, Spania; şi se pot încă vedea în calcarul falezelor de la Calais urmele activităţilor celor ce au însoţit această entitate, când au încercat să facă un templu pentru cultul religios, condus de şeful lor, adept al Legii lui Unul. Numele lui era: Apex-El. (Lectura 315-4).

Calais se află la 1.000 de kilometri de Pirineii...

Lecturile nu se remarcă prin precizie geografică deoarece consultanţii nu o cereau. Cu excepţia cazului când cineva pare cu adevărat interesat de o localizare geografică exactă într-o ţară pe care o cunoaşte bine, cum este cazul consultantei norvegiene (volumul I, pag.214). În acel caz, Cayce situează locurile cu mult mai multă rigoare. Mai este şi faptul că-n acele timpuri îndepărtate Pirineii nu aveau, în mod sigur, aceeaşi

configuraţie de astăzi. (Geologii vorbesc de un continent pierdut, Tyrrhenida, care s-ar fi întins din Pirinei în Italia, cuprinzând Corsica şi Sardinia). Cu toate acestea, una din ascultătoarele mele mi-a semnalat într-o zi că există în Dordogne o localitate numită „Calès”, lângă Lacave, care ar răspunde descrierii lui Cayce (faleze de cretă).

Poate că şi denumirea de „Pirinei” ar acoperi atunci tot acest colţ muntos din Europa sud-vestică... M-am întrebat ce ar însemna acest cuvânt „Pirinei”, care nu este nici din limba franceză, nici din spaniolă, nici din latină..', poate din greacă? Dar probabil, după specialişti, este mult mai vechi.

Entitatea s-a aflat printre cei care şi-au ales ca loc unde sa se stabilească ceea ce este acum Spania şi Portugalia, adică Pirineii. Numele său era Amzelee. (Lectura 931-1).

Unii derivează cuvântul Pirinei din rădăcina greacă *pyr care* înseamnă „foc”. Încă un mister: vor fi existat vulcani activi în această regiune? Prezenţa izvoarelor termale, foarte calde încă, şi a rocilor eruptive ne lasă să credem aceasta. Regiunea este dintotdeauna considerată sub influenţa Săgetătorului - semn de foc...

Cum am scăpat ocazia să avem piramide...

Am văzut că Atlanţii voiau, de asemenea, să-şi salveze cultura:

Entitatea se afla în Atlantida când s-au înfruntat Copiii Legii lui Unul şi Fiii lui Belial. El era între cei care căutau să păstreze arhivele Legii lui Unul şi [...] a trimis delegaţi să prospecteze locurile unde puteau fi depozitate aceste documente. Entitatea s-a dus în Pirinei,

dar n-a ajuns niciodată în Egipt şi n-a mai auzit niciodată de celelalte expediţii, la trimiterea cărora contribuise. Era un şef cu numele Am-ee-lee. Astăzi, are un talent de a regăsi documentele secrete şi tot felul de comori ascunse. (Lectura 17821)-

Căci Copiii Legii lui Unul, persecutaţi pentru credinţele lor, erau şi misionari:

Entitatea [...] venind din Atlantida [...] a făcut drumul în Pirinei, adică ceea ce este astăzi Portugalia sau Spania. Şi acolo [...] entitatea a ajuns într-un post de conducere. Aderând la dogmele Legii lui Unul ea a încurajat propagarea acestor dogme. (Lectura 1273-1).

Aproape toate lecturile descriu Pirineii ca o etapă înaintea Egiptului. Dau numele acestor emigranţi, pentru că este interesant din punct de vedere lingvistic (a se citi cu pronunţie americană unde 'e' se citeşte 'i'): *Esfer* sau *Esthar,* (lectura 1391-1), prinţesa atlantă care dădea consultaţii psihologice; *Ax-Tell,* inginer (1681-1); *Shu-lom* (20901), copil al lui Belial, care a preferat să se îmbarce cu Copiii Legii lui Unul, spre Pirinei; *Ex-Ter-El* (2916), *Aziee* (2913-2) şi *Ash-Tep* (26271), *Xar-pen* (633-2), *Asse-me-lea* (1144-2) şi *Areil*, pentru care Cayce a dictat ortografierea literă cu literă (rezultă ceva gen Ariel, sau Eriel), şi iată lectura respectivă:

Ea a ajutat la stabilirea de grupuri de expresie, ceea ce am numi arte, pe care le preda. Astfel entitatea s-a dus în ceea ce este acum Portugalia, adică Pirineii [I], unde propriul său grup din Atlantida crease activităţi religioase şi întemeiase un loc unde se practica o formă de adoraţie. Entitatea a contribuit la

decorarea acestui templu, de unde iscusinţa sa artistică actuală! (Lectura 1123-1).

Aţi remarcat aceste nume stranii care, ca euskara, limba bascilor, au adeseori această sonoritate: *ar* sau *er,* caracteristică numelor din Pirinei: Izarra, Navarra, Andorra etc, ca să nu le cităm decât pe acestea! Lucru curios, numele basce se aseamănă cu numele atlante date de Cayce.

Şi mai curioasă încă este înrudirea limbii bascilor cu... limbile indienilor din America de Nord şi centrală! în 1867 un studiu publicat de istoricul Charancey semnala că euskara se aseamănă cu dialectele vorbite de indienii Delaware şi Chippeways! *(Affinités de la langue basque avec les idiomes du Nouveau Monde* / Afinităţile limbii basce cu idiomurile din Noua Lume).

Nu era singurul care a remarcat: celebrul Humboldt, de asemenea, dar el n-a îndrăznit să tragă concluzii. Colonelul Braghine, în *The Shadow of Atlantis* (Ed. Rider, pag.187), spune că în Guatemala, un trib indian din districtul Peten fusese în stare să-i înţeleagă pe misionarii spanioli care vorbeau basca! Bascii, spune el, înţeleg şi georgiana; Braghine, de origină rusă, ne aminteşte că Georgia se numea altădată „Iveria” (ca Iberia). El este ferm convins că bascii noştri vin din Atlantida. S-a remarcat de asemenea cât de mult se aseamănă numele locurilor basce cu cele din Yucatan (America Centrală), mă refer la numele indiene, de exemplu: „Ta-Basco”, Ţara Bascilor (care se aseamănă şi cu libiana veche - limba-mamă a graiurilor berbere: Ta-Mana”, „Ta-Uz” = ţara apusului, ţara lui Osiris...). De ce Hondurasul sună ca Andorra? Şi de ce această coincidenţă a limbilor „siflante” pe care le cunoaştem în trei locuri în lume: Ţara Bască, Canarele şi America Centrala? Această formă de

expresie, în care sunetele sunt şuierătoare, există şi la păstorii din Pirinei!

După părerea majorităţii atlantologilor, Canarele nu sunt, desigur, decât un vârf scufundat al Atlantide!. De fapt, au fost arătate numeroase coincidenţe de limbi şi obiceiuri între guanchii din Canare -rasă stinsă astăzi -, basci şi berberii din Atlas..

Spanioli au fost surprinşi, se pare, să-i vadă pe indienii din Yucatan jucând un joc cu mingea, care semăna foarte mult... cu pelota bască! Se ştie că limba bască este aglutinantă, adică reduce o întreagă frază la un singur cuvânt (ceea ce se deosebeşte radical de latină, franceză, engleză etc).

Bineînţeles că Cayce habar n-avea de existenţa bascilor atunci când a dat aceste lecturi. Dacă aceştia au fost, aşa cum spune el, refugiaţi atlanţi, coincidenţele lingvistice se explică! Lecturile dau, de asemenea, multe nume care seamănă cu Amelia sau Emilia, ca prima încarnare a Christului Cosmic în Atlantida: **Amilius** (vezi volumul I).

Aceste două prenume, Amelia şi Emilia, sunt foarte bine reprezentate în ţinuturile situate de-a lungul coastei europene a Atlanticului, sub formele lor engleză, franceză, spaniolă, portugheză. Cum Cayce spune că numele au o legătură cu o viaţă anterioară, putem presupune că multe dintre persoanele numite Amelie, Emilie, Emile vin dintr-o viată atlantă.

Oare toţi Copiii Legii lui Unul au avut timp să fugă înaintea dezastrului?

Emersea, mare preoteasă, a *părăsit Atlantida printre ultimii, preocupată complet de fiii lui Belial, care depăşeau limitele [...]. Şi entitatea, după foarte multe rugăminţi, s-a lăsat adusă aproape cu forţa spre Pirinei!* (Lectura 2545-1).

Detaliu interesant din punct de vedere al legilor reîncarnării, aceşti „Copii ai lui Belial”, care erau foarte divers reprezentaţi în Atlantida, sunt reîncarnaţi astăzi ***în aceiaşi care ţi-au adus deja atâtea decepţii, frământări, deziluzii, înşelăciuni***... (Lectura 2545-1).

Nu se înţelege bine de ce refugiaţii au plecat apoi spre Egipt. De ce n-au construit piramide în Pirinei? Egiptul le-a oferit un context social şi politic mai atrăgător?

Entitatea, cu mulţi dintre cei care au fugit spre diverse ţări, s-a alăturat exodului îndreptat spre Pirinei. Apoi, când atlanţii au hotărât să-şi unească eforturile cu cele ale egiptenilor, au emigrat în Egipt. (Lectura 3006-1).

Poate că ultimii scăpaţi n-au fost bine primiţi de indigeni?

Entitatea a trăit în acea epocă în Pirinei, după distrugerea Atlantidei şi împrăştierea atlanţilor... Dar entitatea era indigenă, ea era născută din populaţiile care locuiesc în această ţară* [Pirinei]. Î*n acea viaţă a atins cea mai înaltă dezvoltare personală, căci Natura îi era şcoala [...]. De unde, astăzi, viaţa sa la ţară, unde este aproape de ploaie, mare, soare, nisip, păsări, animale sălbatice... (Lectura 1786-10).

Şi astăzi, în Pirinei, Natura este de o incredibilă frumuseţe. Se numără cu siguranţă printre cele mai măreţe peisaje din lume. Cum spune cântecul lui Jean Ferrat, „Munţi Pirinei, sunteţi sufletul meu... Munţi fericiţi, vă voi iubi mereu..”.

Dar poate că tocmai din cauza frumuseţii lor, a bogăţiei, a climei i-au atras pe năvălitori' Două lecturi fac aluzie la acest lucru:

Entitatea era în ţara numită acum Pirinei, adică în acea ţară unde au aterizat atlanţii şi unde şi-au coordonat eforturile pentru a se dezvolta, cu cei din Pirinei, cu cartaginezii, cum vor fi numiţi mai târziu [„Carthaginians”, în text]. ***În activităţile sale, entitatea era şeful lor şi, totuşi, irezistibil: căuta întotdeauna să-i cucerească pe cei care deţineau puterea. A devenit el însuşi şef. Dar, sub conducerea sa, a permis o neglijenţă...*** (Lectura 1489-1).

Această neglijenţă a deschis porţile invaziei?

În timp ce numeroşi erau cei care au preferat să schimbe ţara şi să meargă în Egipt, entitatea, Armath, a rămas în regiunea Pirineilor şi a întemeiat acolo această religie care a făcut mult bine. Şi aceasta până când hoardele venite din Africa au distrus aceste popoare. (Lectura 3541-1)

Cei care cred că Istoria se repetă îl vor evoca pe Tarik Berberul debarcând în Spania, la poalele munţilor care-i poartă numele acum (Gibraltar = Djebel Tarik), şi distrugând într-o singură bătălie regatele vizigote. Dar aceşti berberi islamizaţi, care veneau din inima munţilor Atlas, nu erau ei înşişi descendenţi ai altor atlanţi? Este teoria lui Albert Slosman, în *Les rescapés de l'Atlantide* / Supravieţuitorii Atlantidei /, (Robert Laffont)... Aceasta este şi teoria lui Cayce, deoarece:

Se vor regăsi mărturii ale acestei civilizaţii [atlante] *în Pirinei şi în Maroc.* (Lectura 364-3).

În mod sigur Cayce nu-l citise pe Félix Berlioux: *De l'origine altlante des tribus berbères* / Despre originea atlantă a triburilor berbere / (carte publicată în 1874). Săpăturile arheologice au regăsit urme de invazii libiene preistorice pe coasta spaniolă, la poalele

Pirineilor, pe versantul mediteranean. Pe de altă parte, menţionarea cartaginezilor în lectura de mai sus nu este fantezistă, căci fenicienii şi-au instalat tabere în câmpiile care se întind sub Pirinei (astăzi Catalonia şi Navarra), încă din secolul XI Î.C, dar şi, probabil, mult mai înainte! Marsilia a fost, de altfel, unul din porturile lor!

Descendenţii lor, cartaginezii, au înaintat mai mult în piemontul Pirineilor şi Hamilcar Barca este cel care a întemeiat, în secolul al III-lea î.Hr., oraşul Cartagina. Mai este şi misterioasa civilizaţie din Tartessos, care-i intrigă atâta pe arheologi...

Ca să revenim la bascii noştri, o parte din etnologi au remarcat punctele lor comune cu indienii din America, nu numai în limbă, aşa cum am spus mai sus, dar şi în tradiţii.

„În legendele basce, se vorbeşte mereu de un mare popor din vest, care a năvălit în Europa. Şi aceşti năvălitori au fost distruşi, în final, de un potop în care a dispărut pentru totdeauna ţara lor”. (A la conquête des mers / în cucerirea mărilor /, de Charles de La Roncière, Paris, 1938, p. 235). Evident, indienii din Mexic au păstrat acelaşi gen de povestire, cu excepţia faptului că ţara scufundată era la est! Acelaşi autor, foarte interesant şi plăcut la lectură, remarcă alt lucru: de-a lungul litoralului francez al Atlanticului, legendele vorbesc de oraşe înghiţite de ape. Cel mai celebru este Ys, dar mai sunt şi altele ca, de exemplu, Antioche, în largul Bordeaux-ului...

S-a remarcat, de asemenea, faptul că bascii au fost dintotdeauna marinari. Specialişti în arta vânătorii de balene, le căutau până în regiunea Terre Neuve, pe care au cunoscut-o probabil cu mult înainte de a reuşi Columb să fie crezut că „descoperise” America. (A se

vedea *L'Histoire commence à Bimini* / Istoria începe în Bimini /, Pierre Carnac, Ed. Robert Laffont, şi *Les Juifs en Amérique* / Evreii în America /, de acelaşi autor.) Bascii au vizitat-o cu mult înaintea lui! Dar serviciul lor de presă era mai prost organizat decât cel al lui Columb... O varietate de balene, astăzi dispărută, se numea „Balena Bascilor”, iar istoricul La Roncière notează că, în secolul al XII-lea, oamenii săraci de pe coasta atlantică mâncau care de balenă cum mâncăm noi cârnaţi: dacă această carne era ceva obişnuit, acest fapt atestă că bascii trăiau din pescuit. Îşi transmiseseră de multă vreme secretul: exista un continent exact în faţa lor...

Paul Gaffarel estimează că iberii (şi berberii) şi bascii descind din atlanţi. El reaminteşte că Strabon, geograful roman, descria costumul bascilor exact cum, mai târziu, conchistadorii au descris costumul anumitor triburi din America Centrală, mai ales a uyacalilor (Annales de la faculté des lettres d'Aix-en-Provence, 1913. volumul 7). El reaminteşte, de asemenea, existenţa acelui obicei bizar din regiunea Pirineilor, numit „couvade”: când nasc femeile, bărbaţii se întind în pat şi primesc felicitări în locul acestora! Or, există o veche tradiţie a indienilor din Yucatan, care se regăseşte şi în Brazilia şi Columbia.

Poate că bascii ocupau cândva toată „Gasconia”. Întrucât ea poartă numele lor (ţinutul Vasconilor). Ei populau Dordogne şi Languedoc, toată Occitania, deşi astăzi nu se mai consideră „basci” decât cei care vorbesc euskara şi locuiesc în văile înalte ale Pirineilor. Teritoriul lor se întindea oare, în urmă cu mii de ani, până la Lascaux, Les Eyzies şi Cro-Magnon? Toată această regiune este realmente plină de unelte preistorice: nu trebuie decât să te apleci să le iei (după

ploaie, pentru că atunci strălucesc!). Cât despre grotele pictate sau pline cu material funerar, în fiecare an sunt descoperite altele noi Abatele Breuil, unul dintre cei mai mari arheologi francezi, considera că omul- de Cro-Magnon venea fie din Atlantida, fie din Mediterana, în orice caz dintr-o ţară situată la vest şi la sud. Alţi specialişti eminenţi, ca Dr. Verneau, Lord Avercromby, Pr. Osborne, consideră că oamenii de Cro-Magnon sunt din aceeaşi rasă ca guanchii din Canare. Aceştia ar fi fost supravieţuitorii ultimilor atlanţi, părere emisă deja de Cadet şi Bory de Saint-Vincent la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Ultimul este autorul unei minunate cârti - cu o hartă a Atlantidei -, din care s-a inspirat Ignatius Donnelly şi care spune deja, în mare, ceea ce spun Cayce şi majoritatea atlantologilor din secolul XX (a se vedea *Les Atlantes,* de Jacques Gossart, Robert Laffont, 1986).

Toţi aceşti autori reamintesc că guanchii şi oamenii preistorici din Pirinei au fost îngropaţi cu faţa spre apus - tara Morţilor!

S-a evidenţiat de asemenea că oamenii de Cro-Magnon erau marinari: găsim un bogat material de pescuit în caverne. Şi mai curios încă, anumite schelete preistorice din Pirinei poartă haine de piele, coliere din dinţi de animale şi ornamente din pene... ca indienii din America! (Dar nu se ştie dacă purtau faimoasa beretă bască, inseparabila de imaginea francezului, aşa cum îl văd americanii!)

În fine, au fost regăsite unele dintre acele schelete badijonate cu ocru roşu... Obicei straniu!

Aşadar cine îşi vopsea pielea în această culoare? Ei bine, „pieile roşii”!

Acest lucru i-a mirat în asemenea măsură pe primii exploratori încât acesta expresie a rămas, până

la noi, sinonimă cu „indian din America!” ***Atlanţii, rasa roşie!*** spune Cayce. (Lectura 364-13).

În final, teoriile arheologice cayciene nu sunt nici extravagante, nici măcar noi. Mai degrabă stilul său pare fantezist, căci el nu se exprimă în limbajul ştiinţific admis.

Era să uit un alt aspect al acestei istorii. Cayce insistă asupra caracterului religios al evenimentelor pe care le evocă: atlanţii care au scăpat sunt credincioşi. De cum au ajuns în Pirinei, au construit acolo un templu al Legii lui Unul.

Or, această regiune este un înalt loc spiritual şi astăzi. Am vorbit deja de cathari, care credeau în reîncarnare şi s-au dezvoltat în acest Languedoc, unde amintirea lor este încă vie. Ultima lor fortăreaţă a fost Montségur, în Pirineii ariegezi. (Cayce vorbeşte despre aceasta -a se vedea mai departe, în capitolul despre cruciade). De partea spaniolă, există marile sanctuare din Saragosa, Compostelle (dacă adăugăm Cordilierul cantabric Pirineilor) şi, recent, apariţiile de la Garabandal... În fine, este fenomenul Lourdes, acest oraş care a apărut ca o ciupercă, într-un secol, dintr-un pelerinaj... Şi este mereu, în principiu, „Legea lui Unul” care se practică aici (pentru că Cayce spune că ea constituie baza Evangheliei!).

3. Strămoşii noştri gali

Lecturile deschid perspective foarte interesante asupra istoria Galiei - iată-le:

Întemeierea Luteţiei

El trăia în ţara cunoscută acum ca Franţa, într-o vreme când galii se instalau în centrul

acestei ţări, pe care o invadaseră şi o cuceriseră. Entitatea se afla atunci printre cei care au întemeiat această extraordinară cetate pe Sena şi se numea Gullsipo. În această experienţă, a câştigat moral în cea mai mare parte din şederea sa terestră, în sensul că a dat popoarelor din epocă principii de dreptate, aplicate la grupuri, clase, mase. Doar în ultima parte a vieţii sale, a regresat: armate de năvălitori au intrat în ţară, venind în acelaşi timp din Pirinei şi din Alpi, şi de dincolo, aducând cu ei distrugerea. De unde, astăzi, iarăşi această influenţă marţiană care-i duce la furie, la dorinţa de a se răzbuna pe mulţi oameni, la această atitudine vindicativă. (Lectura 272-4).

Dacă astăzi nu mai rămâne mare lucru din Luteţia galică, **această extraordinară cetate de pe Sena,** ea a fost reconstruită şi vechea grozăvie a fost uitată. Dar nu de toată lumea: cât este de ciudat faptul că emoţiile supravieţuiesc atât de mult pietrelor!

Acest gal trebuise, de altfel, să înfrunte aceeaşi problemă în existenţele precedente: în India, locuise într-o vale fericită, care a fost pustiită de năvălitori veniţi din munţi (deja!), după care s-a refugiat în Egipt.

Cayce semnalează apoi o viaţă în Persia, unde a suportat (încă!) o invazie, în vremea când Susa era atacată de greci şi de triburile arabe nomade.

Cât despre această viaţă din Galia, despre ce năvălitori vorbeşte Cayce? Năvălitorii veniţi din sud... iată un straşnic subiect de cercetare pentru arheologii care vor citi aceste rânduri!

Mereu năvălitorii: cartaginezi şi romani

Galia, prosperă şi civilizată, atrăgea cotropitorii. Arheologia de astăzi recunoaşte nivelul cultural şi tehnologic foarte înalt, atins de aceşti gali cu mult înainte de sosirea romanilor (şi ne putem da seama de aceasta vizitând „arheodromul” de lângă Dijon).

Iată mai întâi raidurile cartagineze ale lui Hannibal (247-143 î.Hr.).

Regăsim entitatea în regatul galilor, când coasta galică era cotropită, acolo unde este acum Franţa. Şi din această cauză a murit entitatea în cala unei nave comerciale, care traversa Marea cea Mare şi aparţinea lui Hannibal. De unde, în viaţa de acum şi prin personalitatea sa actuală, această dorinţă permanentă de promovare a domniei rasei albe. (Lectura 304-5).

Gina Cerminara, care cercetase îndelung personajele din lecturi, explică de ce acest gal nefericit, prins de cartaginezi, era obsedat de apărarea albilor: pentru că fusese legat în lanţuri ca vâslaş, în cala navei, cu alţi prizonieri - aceea fiind negri - şi astfel a murit. De unde rasismul său sălbatic, astăzi... (Citat din *De nombreuses demeures,* de Gina Germinara*,* ed. Adyar).

În capitolul despre reîncarnare (în volumul I al *Universului lui Edgar Cayce),* subliniam legătura de la cauză la efect dintre rasism şi frica de animal, legătură care mi s-a părut evidentă. Or tocmai asta constat în continuarea lecturii:

Într- o viaţă dinainte [ca gal]***, găsim entitatea la Alta, în Atlantida, când ţara era în prima sa perioadă de expansiune. Şi principala forţă***[1] ***care i-a permis entităţii să se dezvolte era acest efort de a stăpâni viaţa animală,***

deopotrivă în Om şi în Animalul sălbatic. Şi iată de ce entitatea este astăzi îngrozită de orice formă de viaţă animală, groază pe care ar putea-o depăşi prin iubire. (Aceeaşi lectură).

Aşadar, viaţa actuală este pentru acest atlant-gal o şansă de a-şi lichida rasismul anti-negru şi anti-animal... pentru că este, se pare, acelaşi lucru!

În planul sănătăţii, tristul său sfârşit din fundul calei, în umezeală şi ură, îl costă şi astăzi, când suferă de astm cronic şi de bronşită, pe scurt, grave dificultăţi respiratorii. Ilustrarea karmică a exprimării populare: „Nu-l pot suferi pe X! Mă sufocă!”. Astfel se face că resentimentul provoacă boli respiratorii... Să terminăm cu acest biet gal:

Cayce îi dă şi o încarnare în Anglia, în Evul Mediu, ca jurist, şi o altă încarnare în Egiptul vechi, bineînţeles! Când a venit să-l consulte pe Cayce, era un domn în vârstă (avea şaptezeci de ani) care anima o asociaţie pentru apărarea drepturilor Omului Alb. Acest consultant este şi unul din cei puţini cărora Cayce le anunţă reîncarnarea următoare.

Dar să revenim în Galia, unde trebuie să sosească romanii:

În încarnarea precedentă, îl regăsim în regatul francez, în acea epocă veche, de răsturnări care stau la originea a ceea ce va deveni Franţa. Era după distrugerea puterii galice. Entitatea lucra ca ţăran şi se numea Shule [Chouli?]. De aici vine această trăsătură a caracterului de acum: iubeşte aerul liber şi frumuseţile Naturii. (Lectura 2723-1).

„Galia împădurită”, ce splendoare trebuie să fi fost, într-adevăr, dacă judecăm după cât a mai rămas! Această iubire a Naturii şi a aerului liber este o

trăsătură constantă a caracterului francez: avem ferestre ca să le deschidem cât mai larg şi grădini ca să trăim în ele! Pentru noi, este evident! Cu totul altceva este în America, unde ferestrele nu se deschid din cauza aerului condiţionat... şi a insectelor -mereu fobia de lumea animală, de când, în Atlantida, ***omul a trebuit să-i înfrunte pe cei care, sub formă de animale, invadaseră pământul.*** (Lectura 364-4). [A se vedea volumul I, capitolul despre Atlantida şi proliferarea animalelor mari care ameninţau viaţa oamenilor, căci dacă diplodocuşii noştri din Provence se pare că au fost nişte căţeluşi ierbivori şi blânzi, nu este valabil şi pentru celelalte șopârle preistorice uriaşe. Cayce vorbeşte de concurenţa feroce care exista atunci între animale şi oameni. De unde amintirile neplăcute din subconştientul karmic al victimelor...]

Dar ne amintim că Keyserling îi caracteriza pe francezi drept grădinari! Istoricii constată în ce grad erau deja marcate constantele culturale ale societăţii franceze la gali. Săpăturile arheologice au demonstrat că ei erau experţi în ţesături şi îmbrăcăminte, deja mari croitori! în ce grad înalt de rafinament stăpâneau ceramica, construcţia de drumuri şi poduri, amenajările hidraulice. Cât de interesaţi erau deja de sănătate şi igienă (ei au inventat săpunul, iar staţiunile lor termale sunt încă aici!). Erau deja mari bucătari, făceau preparate din gâscă şi vin... Lecturile confirmă:

Ea trăia în acea ţară unde au ajuns romanii, adică estul Galiei. Entitatea se numea atunci Fencra şi făcea parte din cei care lucrau în vii, aparţinând acelora care, în această ţară, produceau mult vin. A murit apărându-şi ţara [...]. Din acea viaţă îşi păstrează gustul

băuturilor tari, cu o cunoaştere a acestora, datorită căreia ştie să se oprească la timp... (Lectura 1097-2).

Alcoolismul *francez* era deja o problemă galică! Lectura 517-1 vorbeşte de un bărbat care ***cultiva strugurii*** [viţa-de-vie, n.tr.] ***şi care avea o bună reputaţie în profesie.***

Şi iată o altă lectură care evocă artizanatul galic - şi mă bucur pentru cititorii belgieni: (ara lor este totuşi menţionată o dată de către Cayce (inclusiv acel „şes”, drag lui Jacques Brel!):

Înainte de aceasta, entitatea era în ţara saxonilor în zona de şes care se întinde astăzi parţial în Franţa, parţial în Belgia. Entitatea era între cei care fabricau vase de ceramică, ţesături şi tot ce contribuia la o viaţă de calitate în regiune: mobilier, cuptoare, războaie de ţesut, pălării, încălţăminte, toate acestea erau domeniul entităţii. (Lectura 3544-1).

Iată apoi un ofiţer roman care se străduieşte să perfecţioneze relaţiile dintre învingători şi galii învinşi, încercând conştient să ajute contopirea celor două popoare (care a reuşit!):

În viaţa dinainte se afla în ţara franceză, în timpurile când se năştea naţiunea franceză, sub dominaţia Romei. Era în armata romană şi se numea Mieah. În acea viaţă, alesese să fie bărbat şi apăra drepturile noii ţări cucerite. Căci el venise de dincolo de coline ca să fie numit şef al acestor popoare şi în această calitate îl vedem acţionând la începuturile cuceririi [...]. Căci această entitate a venit, în acea epocă a vieţii sale terestre, ca şef ales de predecesorii săi. Şi în personalitatea prezentă, entitatea dă tot ce are mai bun în ea atunci când este aleasă de

ceilalţi să-i reprezinte într-o anumită treabă. (Lectura 2801-5)

În altă parte a lecturii, Cayce precizează că această consultantă - entitatea este astăzi femeie - are mari calităţi pentru diplomaţie şi relaţiile umane. Lectura de mai sus subliniază, de asemenea, faptul că galii aplicau adevărate principii democratice: şefii şi reprezentanţii lor erau aleşi sau numiţi, prin cooptare, de către înaintaşii lor. Este ceea ce spune Cezar. (În *De Bello Gallico,* se miră că această organizare democratică remarcabilă cuprinde şi femeile!).

Şi iată ce i s-a spus unei alte consultante:

Ea trăia în vremea când romanii domneau ca stăpânitori asupra ţării franceze. Entitatea era atunci împărăteasa, soţia Regelui (The „King" în text, nu este o eroare de traducere!) ***care se instalase ca suveran în această ţară nou cucerită. Ea se numea Ariaca, şi a pierdut din punct de vedere moral, prin violenţă, prin forţele distructive pe care le-a propagat. De unde, astăzi, cea mai gravă dintre problemele cu care se confruntă: să-şi domine furia, irascibilitatea, să înveţe să controleze un temperament pe care unii îl vor califica drept instabil.*** (Lectura 4129-1).

Îi las pe specialiştii mai bine pregătiţi decât mine s-o identifice pe această Ariaca arţăgoasă...

Tot cotropitorii: Imperiul Inferior şi marile invazii

De data aceasta, hunii şi normanzii invadează lecturile:

Entitatea era în acea ţară cunoscută ca Franţa. Era într-o perioadă când revoltele

tulburau ţara, în timp ce populaţiile cunoscute ca normanzi soseau din nord. (Lectura 2894-1).

Ea trăia în ţara franceză care, în epoca aceea, era tulburată de frământări şi războaie, nu numai din cauza hunilor, dar şi din cauza normanzilor. Ca să trăiască în timpul acela, entitatea a trebuit să-şi folosească talentul de a umbla cu şiretlicuri, iscusinţa în folosirea magiei, aşa cum se practica pe atunci. Ea folosea toate farmecele, toate sforile de orice natură, ca să-şi păstreze locul printre puternicii zilei. Şi a reuşit, sub numele de „Madame Queluman” (secretara lui Cayce a crezut probabil că în latina populară se folosea deja „Madame”! Era mai degrabă „domina” sau „domna”, de la care vine actualul cuvânt „dame”).

De acolo îi vine aptitudinea sa actuală de a judeca oamenii, de a ghici ceea ce gândesc şi modul lor de a gândi; de acolo sensibilitatea la fenomenele „psi” ale altora, ale tuturor celor care sunt interesaţi de puterile oculte sau mistice. (Lectura 2835-1).

Altfel spus, pentru a ghici viitorul, galii îi foloseau deja pe ţigani...

Entitatea era în acea ţară cunoscută acum ca Franţa, la începutul marilor invazii, când începeau să sosească acele popoare din est şi din sud-est. Era o perioadă de confruntare între cei numiţi huni şi armatele [romane] ***ale imperiului Cezarilor. Entitatea era de baştină din împrejurimile ţinutului numit astăzi Avon, pe Meuse. De unde, acum, sensibilitatea sa faţă de heraldică, rochii, muzica pentru cimbale, cor, şi trompete de vânătoare [...]. Activitatea sa în acel timp privea pieptănăturile, ornamentele şi***

podoabele vestimentare. Ea se numea Condie. Din unul din asociaţii săi (= *soţi* sau amanţi, în cayciană!), ***se trag strămoşii acelora dintre care, în această viaţă, unul a emigrat în ţara actuală a entităţii*** [Statele Unite], ***adică ei au fost la originea liniei din care a venit numele de Cayce.*** (Lectura 340-15).

Ne amintim că strămoşul familiei Cayce din America venise din Franţa (a se vedea volumul I). Lectura de mai sus este şi un frumos exemplu de stil caycian, caracterizat prin perifraze, meandre, turnuri arhaice, prin arta cu care numără urmele de bou şi le împarte apoi la patru, ca să vă spună exact câte vulpi v-au intrat în ogradă...

Toţi exegeţii lui Cayce, chiar americani, îşi smulg părul de disperare!

Cel mai strălucitor subiect al lecturilor galo-romane este sfântul Martin de Tours. Dar am avut deja onoarea să vi-l prezint în cursul capitolului III din volumul I. Voi adăuga... că reîncarnarea sa americană s-a născut într-o zi specială, care corespunde la noi armistiţiului din 1918: 11 noiembrie. În Franţa este zi de sărbătoare şi nu se lucrează, iată de ce, poate, spune Cayce că sfântul Martin al galilor era un mare leneş: ***the entity was a patron saint of France, and yet so lazy as to be expressed in the present*** / entitatea era un sfânt patron din Franţa şi totuşi de o lene care a dăinuit până astăzi /, spune lectura sa (3202-1). Istoria ne spune că era neglijent cu propria-i persoană („un om atât de puţin respectabil, cu haine murdare şi părul în dezordine”), astfel încât contemporanii săi nu voiau să-l aleagă episcop. Dar, cum făcea atât de multe minuni, a obţinut totuşi postul...!

Să adăugăm, pentru aducere aminte, faptul că fusese înainte un strălucit diplomat în Egiptul străvechi.

Prin urmare, Cayce îi sfătuieşte pe părinţii copilului (care nu avea decât şapte ani la vremea lecturii) să-i dea o educaţie care să-i permită să lucreze ***în relaţiile internaţionale care vor fi între popoarele Franţei, popoarele bisericii*** [Vaticanul?] ***şi America. Adică entitatea va trebui să facă studii ca să devină diplomat; şi va avea tangenţă cu dezvoltarea spirituală a acestor popoare, precum şi ajutorarea lor materială când împrejurările o vor cere, când acest personaj, acest corp va fi atins vârsta de cincizeci şi patru de ani.***

Căci vor fi multe schimbări şi dacă persoana numită astăzi (3202) este pregătită pentru ele, le va face faţă cum a făcut-o ca Martin, între gali, în acea încarnare ca sfânt patron. [în volumul I, tradusesem deja această extraordinară lectură. Dar nu văzusem că profeţia lui Cayce alunecase, foarte discret, între rânduri... Lecturile cuprind o asemenea bogăţie (informaţională, n.tr.), încât nu le sesizezi întreaga semnificaţie de prima dată! (Lucru constatat, la Fundaţia Cayce, de toţi experţii!) Iată de ce dau aici o nouă traducere, care sper să fie mai „răsărită”.)

Recitind biografia sfântului Martin (315-397), am văzut că asistase, ca soldat roman, la invadarea Galiei de către barbari. Cum copilul din lectură s-a născut în 1935, el urma să împlinească 54 de ani în 1989... an pe care multe profeţii îl dau pentru viitoarea invazie rusă în Franţa! Dar nu vă pierdeţi cu firea: profeţiile sunt condiţionale şi Cayce a repetat deseori că rugăciunea unui grup de cetăţeni poate să le cruţe ţara

de ce-i mai rău. Şi apoi, dacă sfântul Martin (care era după toate aparenţele departe de a fi perfect) făcea minuni, de ce nu am face şi noi? [A se citi neapărat o carte tonică - şi pasionantă! - despre ceea ce ameninţă Franţa: *Dans le secret des princes* / în secretul prinţilor /, de Christine Ockrent şi contele Alexandre de Marenches, Ed. Stock, 1987].

Istoria spune, de altfel, că invadarea Galiei - la care a fost martor Martin - a fost de scurtă durată. Barbarii au plecat şi Galia a supravieţuit, pentru a deveni treptat Franţa.

Şi de unde vin celţii - şi galii noştri?

Unii atlantologi cred că celţii sunt de origine atlantă. Or, o lectură spune:

Entitatea era în ţara pe care o numim astăzi engleză, chiar la începutul epocii în care popoarele din Norvegia au venit să se stabilească [acolo], ***cucerindu-i pe britoni - cum erau numiţi-, adică acele populaţii care fuseseră oamenii din Pirinei sau se trăgeau din aceştia.*** (Lectura 1207-1).

Lectura precizează: **the peoples from the Norse Land**. Cât despre bretoni, este vorba de acele populaţii celte numite „briţi”, „britons” sau „bretons”, care au dat numele lor insulelor Britanice şi Bretaniei noastre (peninsula Bretagne, n.tr.).

Cayce dă o altă indicaţie despre această lume celtică: puţin mai departe în lectură, vorbeşte de ***cei care se adunau în grupuri; fireşte că, în acea perioadă, era vorba de clanuri.***

Şi se ştie că această organizare, care a supravieţuit numai în Scoţia şi Irlanda, era tipică pentru societatea celtică.

Cayce leagă foarte clar această lume celtică de Pirinei – aceşti faimoşi Pirinei, ocupaţi masiv de atlanţii despre care am vorbit în capitolul precedent. De altfel, lumea celtică cuprindea nu numai insulele Britanice, dar şi toată Galia, o parte din Elveţia, Italia, Spania... Celţii păstraseră amintirea unui temut popor de năvălitori, Tuatha de Danann”, veniţi de „dincolo de Marea întunecată”. Aceştia erau oare atlanţii din vremea când cutremurau toată America, Europa şi Africa, cu puternicul lor cristal? Era arma absolută; ea emitea o rază care era ***proiectată din mai multe centrale de energie şi pe care am numi-o astăzi Raza Morţii, adică super-raza cosmică [...], şi care va fi redescoperită în următorii douăzeci şi cinci de ani.*** (Lectura 262-39, dată la 21 februarie 1933).

În cărţile sale pasionante, Robert Charroux vorbeşte de „forturile vitrifiate” din Scoţia, acoperite cu blocuri uriaşe de granit, care par să se fi scurs ca sticla topită, „ca şi cum ar fi fost supuse unui foc foarte puternic”. Dar pentru a topi asemenea blocuri de granit, ar trebui un aruncător de flăcări care să ajungă la 1.300-1.500°C! Numai în cursul ultimelor două războaie mondiale, tehnologia a reuşit să construiască asemenea aparate ale morţii, care puteau produce o căldură similară.

Care civilizaţie puternică din vechime ar fi putut crea un cuptor în stare să „coacă” rocile atât de dure ca granitul, dacă nu atlanţii? Ruinele vitrificate ale acestor fortăreţe se regăsesc cam peste tot în ţările celtice. [Mat ales în Irlanda şi în Franţa (Bretagne˗. camp de Péran în Côtes-du-Nord; în Creuse, în Orne, în Mayenne, în Viena...) A se vedea Robert Charroux, *Le*

livre de ses Livres / Cartea cărţilor sale /, Ed. Robert Laffont.]

Platon evocă teribilul imperialism al atlanţilor: „Ei domneau şi asupra regiunilor interioare, de această parte a coloanelor lui Hercule până în Egipt şi Tir *[Critias]* şi această putere a încercat dintr-o singură mişcare să supună teritoriul vostru şi al nostru... şi pe toţi cei care se găseau de *această parte* a strâmtorii”. *[Timeu]*

Platon povesteşte apoi cum bravii soldaţi greci au rezistat eroic presiunilor atlante. Şi era nevoie de curaj, pentru că „raza morţii” emisă de cristal putea distruge un oraş întreg în câteva minute - dacă îl credem pe Cayce, care foloseşte în mod repetat cuvântul **distructiv** pentru a caracteriza Atlantida şi activităţile ei.

Din cele trei catastrofe, prima, datorată inversării axei Pământului între - 50.000 şi - 48.000, iar a doua acum 12.000 de ani nu au venit, spune Cayce, pe neaşteptate. Semnele premergătoare (schimbări de climă, seisme, oracole şi avertismente precursoare) au permis acelor atlanţi care voiau să emigreze să plece fie spre America, fie spre Europa. A doua catastrofă, în schimb (- 28.000), ar fi fost bruscă şi fără avertisment prealabil...

Pirineii, faţada atlantică a Europei, au adăpostit, după Cayce, refugiaţi atlanţi înaintea primei catastrofe şi înaintea celei de-a treia, ultima. Între timp (de la - 48.000 la - 28.000), eram o colonie atlantă. Atlantologii estimează că au rămas urme în nunele locurilor. De exemplu, oraşul Cadix, care se numea Gades în antichitate, oraşul Agadir din Maroc, munţii Atlas etc, în timp ce Platon îl aminteşte pe Atlas ca fiind primul rege al Atlantidei iar pe Gadeiros, ca fratele său

geamăn... Originea celţilor - ca a tuturor popoarelor de pe partea noastră atlantică - este legată de atlanţi.

Dacă albii sunt - spune Cayce - rasa originară din Caucaz, care s-a răspândit apoi în Europa, el atribuie rasa roşie Atlantidei (nu după roşul părului, care fusese foarte negru, se crede, ci după culoarea „roşie” a pielii). Or, anumiţi atlantologi - şi unii clarvăzători - cred că celţii, care erau adeseori roşcaţi, datorau această culoare, unui amestec rasial între caucazienii albi şi atlanţii roşii (tot astfel tipul berber ar fi un amestec între atlanţii roşii - mai ales în Maroc -, caucazienii albi şi africanii negri).

Chiar dacă acest lucru nu este încă dovedit ştiinţific, există multe justificări arheologice la originea atlantă a civilizaţiei celtice.

În *Les Atlantes, hier et aujourd'hui* / Atlanţii, ieri şi astăzi/, (Ed. Robert Laffont), Jacques Gossart spune că crucea celtica (înconjurată de trei cercuri) ar reprezenta planul Poseidiei, capitala Atlantidei, ceea ce corespunde chiar descrierii planului acestui oraş înconjurat de trei ziduri întărite, despărţite de canale... (pagina 129)

Descoperim acum că şi celţii au ştiut întotdeauna (ca şi bascii) că exista în faţă un continent! Călătoria Sfântului Brandan este o mărturie certă a acestui lucru.

Şi iată încă un alt detaliu tulburător: Cayce spune că atlanţii din clasele superioare purtau pantaloni. Ne gândim la pantalonii galilor!... Astăzi, pantalonul a devenit evident (cu reîncarnarea masivă a atlanţilor!), dar în toată antichitatea greco-iudeo-romană, nici vorbă de pantaloni, care erau consideraţi un apanaj al „barbarilor”!

În realitate, numai bascii sunt atlanţi: noi rămânem, prin rădăcinile noastre celte, încă foarte

marcaţi de această prodigioasă civilizaţie, până în amănuntele vieţii noastre cotidiene. Cât despre cristalul teribil, instrument de dominaţie a imperialismului atlant, el s-ar afla încă sub Marea Sargaselor. Cayce dă o descriere precisă a acestuia, pe care nimeni nu o înţelege, pentru moment! Ea nu se va limpezi decât atunci când se va redescoperi teribilul aparat... (a se vedea lectura de la pag. 134 a volumului I). Stând în aşteptare, unii clarvăzători cred că prezenţa acestui cristal scufundat perturbă circulaţia aeriana şi maritimă din mijlocul Atlanticului. Cristalul ar reacţiona la anumite condiţii atmosferice şi ar continua să emită o rază distrugătoare.

„Triunghiul Bermudelor” nu este în fond decât o găselniţă de ziarist. Este vorba de o zonă din Atlantic care cuprinde Marea Sargaselor şi care a fost martora unei frecvenţe excepţionale de catastrofe aeriene şi maritime. Desigur că naufragii s-au văzut pretutindeni, dar statisticile sunt aici foarte impresionante. Şi sunt foarte stranii, într-adevăr, acele S.O.S. radio ale diverşilor piloţi sau navigatori, a căror înregistrare s-a păstrat. Mulţi spun, înainte de a dispărea fără să lase nici o urmă, că busolele o iau razna, instrumentele de bord sunt dereglate, busola a „pierdut nordul”. Dosarele există şi Charles Berlitz le-a reunit în *Le Triangle de Bermudes.* Dar iată-ne atât de departe de galii supravieţuitori ai imperialismului atlant! Să ne întoarcem acum în Europa.

4. Cruciadele

Cam două sute de lecturi redau încarnări „din vremea cruciadelor”, dintre care aproape jumătate sunt localizate în Franţa. (Dar multe sunt date cu o

dublă naţionalitate, „naţiunea” nefiind definită atunci la fel ca astăzi).

Numai o parte a acestor lecturi descrie o viaţă de cruciat. Deşi cruciada a marcat profund istoria noastră, nu se crucia toată lumea. În lecturi apar cei care au rămas în ţară, mai ales femeile, care au adeseori vieţi foarte nefericite. Alte lecturi evocă începutul catarilor în sudul Franţei. În fine, cruciada este descrisă pe larg din punctul de vedere al adversarilor, „necredincioşii”.

Lecturile nu judecă cruciada în general. Ea este considerată ca un fapt istoric şi ca o ocazie de progres spiritual oferită indivizilor, indiferent de tabăra în care se află. Cruciada are valoarea motivaţiilor profunde ale cruciaţilor - şi vom vedea că acestea sunt foarte diverse. Dar Cayce estimează că ea era:

mai mult o idee decât un ideal. (Lectura 2791-1).

În orice caz, nevoia de exotism pare să fi fost mobilul general, mărturisit sau nu. Se ştie clar că iarba vecinului este întotdeauna mai verde:

Acea perioadă de cruciade, în care bărbaţii au manifestat o înflăcărare puternică pentru anumite idei şi idealuri, neglijând ceea ce aveau la îndemână pentru „păşunile verzi”, adică planurile pentru lucruri accesibile. (Lectura 3611-11).

Pentru Cayce, singura religie este „Legea lui Unul”, exprimată în Atlantida, apoi în Egipt, apoi de către Zoroastru în Persia, de către fondatorii marilor religii orientale şi, în final, de către Moise, înainte de a fi completată în Palestina de către Iisus.

Pentru Cayce, Mahomed însuşi s-a inspirat din Legea lui Unul. Un creştin poate fi mult mai „necredincios” faţă de această lege decât un musulman.

în această serie de aventuri, numite „cruciade”, marea lecţie de învăţat era, evident, aceea a toleranţei religioase. Dacă cruciaţii din prima generaţie o ignoră de cele mai multe ori (ajungând până la masacrarea grecilor, sirienilor şi a armenilor care erau creştini), cruciaţii din a doua generaţie au învăţat să respecte diferenţele.

S-a ajuns la o înţelegere cotidiană cu musulmanii şi evreii, chiar până la a favoriza schimburile doctrinale dintre cele trei religii. Templierii, condamnaţi mai târziu ca eretici, sunt o ilustrare a acestor schimburi. Căci această toleranţă a francilor, adeseori citaţi în cronicile arabe, îi şoca profund pe noii cruciaţi care abia debarcaseră.

Istoricii consideră că, dacă *cruciadele au* fost o acţiune europeană, Franţa a avut cea mai mare participare, căci ea era pe atunci ţara cea mai populată şi cea mai bogată din occident, întrucât era cea mai centralizată (Germania, Italia, Spania erau atunci fărâmițate într-o puzderie de state mici).

Cadrul istoric

Prima Cruciadă a fost predicată în 1095, la Clermont Ferrand, de către papa Urban al II-lea. El a putut fi cu atât mai uşor înţeles, cu cât era el însuşi francez. Deşi motivaţiile sale au fost mai mult politice decât mistice, Urban al II-lea a declanşat un val de isterie colectivă. Prima cruciadă - **Marea Cruciadă a francezilor,** cum o numeşte Cayce - a adunat laolaltă patru valuri de oameni:

- „Calicii” lui Pierre l'Ermite, oameni sărmani în majoritate, care s-au lăsat masacraţi în deşerturile Turciei. Total nedisciplinaţi, s-au transformat în cerşetori pe parcursul drumului. Doar o mână de

oameni au mai reuşit să ajungă din urmă armatele france.

- Acestea, conduse de marii seniori, erau mai coerente şi mai bine organizate militar. Raymond de Saint-Gilles, conte de Toulouse, îi comanda pe cavalerii din Provence şi Languedoc.

- Un grup important de normanzi era comandat de Robert Courteheuse, duce de Normandia, pretendent la regatul Angliei. Lor li s-au alăturat verii din Sicilia: Bohémond de Tarente şi Tancrède d'Hauteville.

- Ultimul grup era compus din oamenii din nord şi din alaiurile din est, ca Godefroi de Bouillon şi Baudouin de Boulogne, care-i conduceau pe cruciaţii din Flandra şi Lorena.

Regele Franţei trimisese, de asemenea, câţiva seniori. Şi fiecare din conducătorii cruciadei era escortat de vasalii săi, pentru că feudalitatea nu cunoştea decât relaţiile de la bărbat la bărbat.

Se evaluează efectivele Primei Cruciade la 450.000 de persoane. Abia a zecea parte va ajunge la Ierusalim... Oraşul va fi cucerit de o mână de supravieţuitori bolnavi şi înfometaţi, la 16 iulie 1099. Aşa se va întemeia Regatul franc din Ierusalim, care va dura abia un secol: Saladin (Salah al-Din) va recuceri oraşul în 1187. Celelalte domenii întemeiate de cruciaţi erau mai în nord: Comitatul Edesse (care a durat de la 1098 la 1144); Principatul Antiohiei (de la 1098 la 1268) şi Comitatul Tripoli (de la 1109 la 1289). Aceste state france - unde se *vorbea franceza - numite* şi „Statele Latine din Orient”, după ce s-a stins violenta cuceririi, au creat o strălucitoare civilizaţie, cosmopolită şi tolerantă. Moştenirea lor culturală a marcat foarte puternic Libanul, unde majoritatea

locuitorilor se trag din amestecarea cruciaţilor cu locuitorii tării cucerite.

Reiese din lecturile lui Cayce impresia că majoritatea încarnărilor descrise se referă la Prima şi a doua Cruciadă. Cayce spune adesea:

În Franţa, la începutul perioadei cunoscute ca aceea a cruciadelor. (Lectura 1632-3).

Sau chiar:

În timpul a ceea ce s-a numit Marea Cruciadă a Francezilor. (Lectura 1861-2).

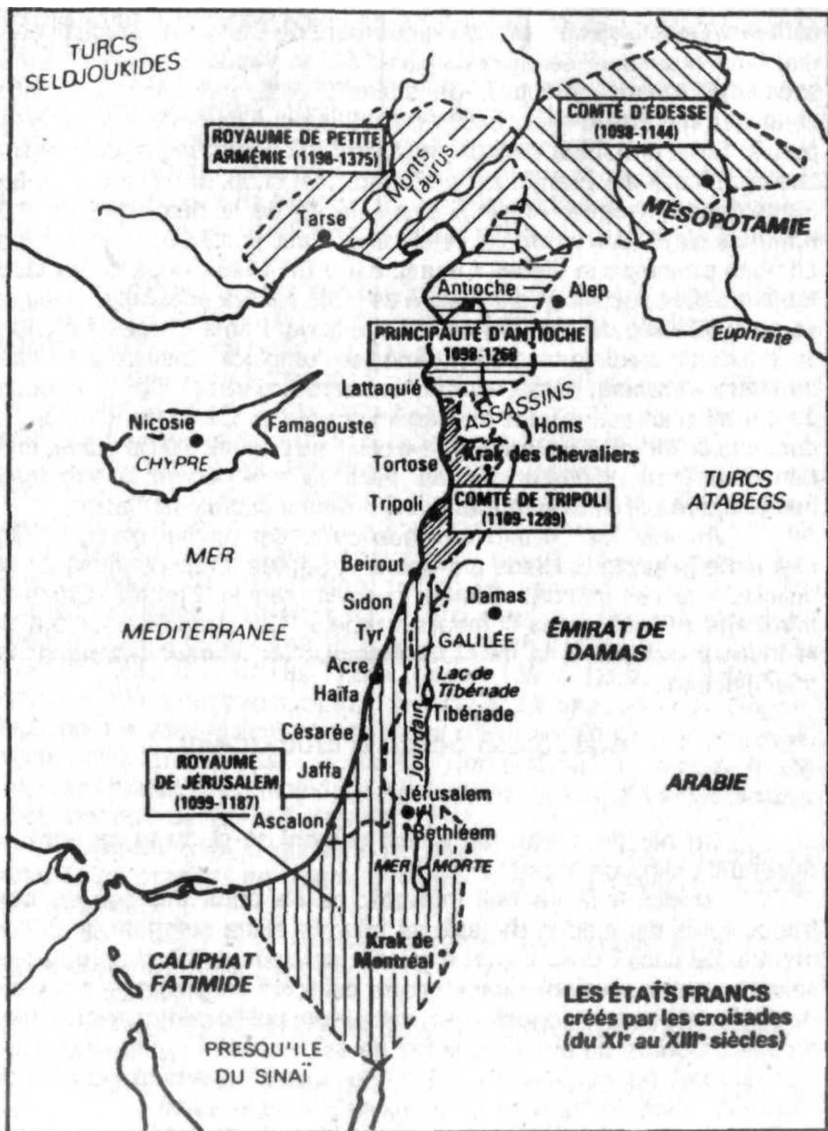
(Adică Prima Cruciadă, propovăduită de Urban al II-lea în Franţa).

Al doilea război, în 1147, avea două armate bine pregătite: a regelui Franţei, Ludovic al VII-lea, şi a împăratului Germaniei, Conrad al III-lea. Fanatizaţi de către sfântul Bernard de Clairvaux, cruciaţii erau mai bine organizaţi de această dată: aveau vapoare, provizii, arme, specialişti militari. Şi totuşi, de această dată, neînţelegerea dintre conducători a dus la eşec. Ludovic al VII-lea şi Aliénor de Aquitania au pus, în Siria, problema unui divorţ (catastrofă pentru regat, căci regina avea jumătate din Franţa! Ea a oferit-o, mai târziu, lui Henric al II-lea, Plantagenetul, regele Angliei). După un an de la despărţire nu mai rămânea nimic din armatele celei de-a doua cruciade, care au fost zdrobite prosteşte în djebeli / munţi, n.tr. / (în 1148), după ce au făcut toate prostiile posibile şi grave acte de hoţie asupra populaţiei; ceea ce va crea o karmă de care vom vorbi mai târziu. Prima Cruciadă ajunsese la minuni: credinţa cruciaţilor depăşise cumplitele obstacole evocate de cititor - foamea, setea, ciuma, epuizarea, paraziţii etc. Şi aceasta pentru că păstraseră între ei o anumită unitate. Cu toate acestea, în decursul anilor, disensiunile dintre

cruciaţi au devenit atât de grave, încât s-au ucis între ei destul de des. Fără să mai punem la socoteală neînţelegerea cronică dintre creştinii bizantini şi creştinii „latini”.

Au mai fost şi alte cruciade care, din motive practice, sunt regrupate în şapte cruciade principale. A Şaptea a fost condusă de un delicios idealist întârziat: Sfântul Ludovic, regele Franţei. Cruciadă întreruptă de înfrângerea şi moartea regelui. Dar credinţa populară de la început dispăruse, la fel şi fanatismul... Iar Islamul şi-a reluat tot ţinutul cucerit.

Adevărata cauză a cruciadelor

TURCS SELDJOUKIDES
ROYAUME DE PETITE ARMÉNIE (1198-1375)
Monts Taurus
COMTÉ D'ÉDESSE (1098-1144)
MÉSOPOTAMIE
Tarse
Antioche
Alep
Euphrate
PRINCIPAUTÉ D'ANTIOCHE 1098-1268
Lattaquié
ASSASSINS
Nicosie
Famagouste
Homs
CHYPRE
Tortose
Krak des Chevaliers
TURCS ATABEGS
Tripoli
COMTÉ DE TRIPOLI (1109-1289)
MER
Beirout
Sidon
Damas
MEDITERRANEE
Tyr
GALILÉE
ÉMIRAT DE DAMAS
Acre
Haïfa
Lac de Tibériade
Tibériade
Césarée
Jourdain
ROYAUME DE JÉRUSALEM (1099-1187)
Jaffa
ARABIE
Jérusalem
Ascalon
Bethléem
MER MORTE
Krak de Montréal
CALIPHAT FATIMIDE
LES ÉTATS FRANCS
créés par les croisades
(du XIe au XIIIe siècles)
PRESQU'ILE DU SINAÏ

Ce nevoie aveau toţi aceşti oameni să-şi caute moartea în deşerturile pline de ţânţari?...

Istoricii încă se mai întreabă: ce i-a putut împinge pe acei franci, veniţi din funduri de ţară, să înfrunte atâtea suferinţe, şi atât de departe de casă? S-au căutat explicaţii: cruciada ar fi fost un colac de salvare pentru cavalerii săraci, pentru cei lipsiţi de ocupaţie, noi pieţe de desfacere pentru negustori, un instrument politic pentru papi şi marii feudali... Dorinţa de evadare, setea de aur, explică în mod sigur mult. Dar nu totul. Istoricii rămân fascinaţi de această aventură jalonată de „minuni”, adică de fapte pe care raţionaliştii nu le admit.

Societatea francă nu era atât de săracă: dimpotrivă, era epoca în care se construiau marile catedrale, epoca emancipării oraşelor, a naşterii burgheziei afacerilor, perioadă de îmbogăţire şi expansiune. Atunci, de ce această nebunie colectivă de a merge la moarte pentru un oraş, Ierusalim, pe care nimeni nu-l văzuse?

Dar Cayce dă o cheie: cruciaţii cunoşteau deja Pământul Sfânt, înainte chiar de a pleca spre el. Căci EI TRĂISERĂ DEJA CU TOŢII, ÎNTR-O ALTĂ VIAŢĂ, ACOLO! Da, dacă recitim suitele de încarnări date de Cayce şi dacă ele sunt adevărate, cvasitotalitatea cruciaţilor trăiseră deja în Orientul Mijlociu într-o încarnare anterioară; unii fuseseră înainte egipteni - ca toţi francezii! - alţi fuseseră perşi (a se vedea volumul I, pag. 171 şi următoarele). Unii fuseseră greci. Soldaţi amestecaţi în războaiele contra Persiei şi soldaţi ai lui Alexandru. În fine, o parte trăiseră în Israel în timpurile biblice şi în timpul lui Iisus: majoritatea cruciaţilor participaseră deci, într-o viaţă anterioară, la experienţe religioase şi culturale de vârf ale epocii lor. Resimţeau

chemarea unei ţări care-i marcase. Pentru ei, cruciada nu era decât o întoarcere la origini... necesitatea interioară de a lichida o veche karmă palestiniană pe aceleaşi locuri unde a fost creată (aşa cum este regula generală!). Karme individuale, desigur, dar şi karmă colectivă.

Explicarea cruciadei prin reîncarnare nu i-ar fi mirat de altfel pe oamenii epocii: ne amintim că, în secolul al XI-lea, bogomilii, patarinii, catarii etc. credeau în reîncarnare.

Întoarcerea unui grup „psi”

Răsfoind lecturile, este imposibil să nu te frapeze un lucru: majoritatea celor care ar fi avut o încarnare „pe vremea cruciadelor” au avut aptitudini mediumnice, să le spunem mai degrabă parapsihologice, destul de dezvoltate. Şi adeseori, de asemenea, un înalt nivel de trezire spirituală. Un mare număr de astfel de consultanţi care i-au solicitat o lectură lui Cayce îl întreabă şi: Cum să-mi dezvolt capacităţile „psi?” Mulţi dintre aceşti ex-cruciaţi ar fi participat deja, după Cayce, la mari mişcări de înnoire religioasă. De exemplu, aproape toţi au fost amestecaţi în reformele egiptene ale lui Ra-Ta, ale lui Zoroastru în Persia. Regăsim de asemenea un număr de atlanţi ai „Legii lui Unul” (vezi volumul I, capitolul despre Egipt).

Ai impresia că au rămas cu o mentalitate de pionieri, de aceea au plecat de la bun început, cu primele două cruciade. Cei care au venit după aceea mergeau ca oile... Ar fi vorba, aşadar, de întoarcerea unui grup de suflete foarte remarcabile prin dezvoltarea facultăţilor „psi”, dar departe de a fi tot atât de evoluaţi în planul iubirii aproapelui!

Atmosfera Primei Cruciade este jalonată de întâmplări stranii, viziuni, minuni... Astfel, de exemplu, la Antiohia. Cruciaţii s-au lăsat închişi în oraş, unde au murit puţin câte puţin de foame şi boală, încercuiți de armatele musulmane bine hrănite, bine echipate şi mult mai numeroase, nu mai aveau logic nici o speranţă. Atunci, un anume Pierre Barthetemy povesteşte că „a văzut” unde se afla îngropată lancea care a străpuns coasta lui Christos. Este ascultat, se sapă în locul indicat. Au sfârşit prin a găsi o lance veche şi ruginită: mulţimea strigă „minune!”. Se aduce lancea episcopului Adhemar du Puy - destul de sceptic! - care ordonă totuşi trei zile de post şi de rugăciuni. Şi în a patra zi, cavalerii scheletici şi poporul în zdrenţe atacă armatele lui Kerbogha, prinţul din Mossul (căruia nu-i vine să-şi creadă ochilor!). Până în clipa când va fi bătut măr de către acea adunătură de cerşetori!

Şi scenariul se repetă: înainte de cucerirea Ierusalimului, de exemplu, episcopul Adhemar - decedat între timp - apare mulţimilor... Puteţi zâmbi, puteţi crede că acei oameni din Evul Mediu au nevoie de miraculos precum copiii... Un lucru este cert: acei oameni aveau facultăţi „psi” mai dezvoltate decât ale noastre şi le foloseau fără complexe! Harold Lamb, autorul unei excelente cărţi despre Prima Cruciadă, scrie: „Aveau în ei un curaj rece care nu ni se pare cu nimic mai prejos decât mediumnitatea”. El dă exemplul celor mai celebre capete încinse ale cruciadei, Bohémond şi Tancrède, care trec prin toate primejdiile, se strecoară prin toate ambuscadele şi scapă întotdeauna... ajutaţi de o infailibilă intuiţie premonitorie!

Astfel teoria reîncarnării aduce şi o explicaţie a acestor „minuni* care au asigurat succesul cruciaţilor.

Iată un exemplu tipic: Adria (lectura 256-1), călugăr cruciat, este pasionat de astrologie şi numerologie. Şi ce a fost el într-o viaţă anterioară? Ei, bine... magul Ashtuel, unul dintre Regii magi, da, care a venit la Bethleem să se închine copilului] Ceea ce, de altfel, nu-l face deloc ireproşabil în calitate de cruciat... În încarnarea sa actuală, în calitate de consultant al lui Cayce, ghiciţi ce face? Astronomie, bineînţeles, şi astrologie, numerologie, eforturi mari pentru a-şi dezvolta facultăţile „psi”.

Iată două alte cazuri tipice: după cruciadă, anumiţi cruciaţi s-au reîncarnat ca... vrăjitoare în Salem. Ne amintim că este vorba de un grup de vizionari pe care America puritană s-a înverşunat să-i persecute.

Prima dintre aceste „vrăjitoare”, spune Cayce, ***a suferit în urma acuzaţiilor care-i reproşau că face farmece şi exercită o influenţă ocultă asupra oamenilor [...]. Înainte de aceasta, regăsim entitatea în ţara cunoscută astăzi ca Franţa [...]. Acolo, entitatea sa alăturat celor care plecau să apere Pământul Sfânt în timpul celei de-a Doua Cruciade. Ea s-a alăturat acelora care au traversat marea pentru apărarea acestui ideal. Entitatea a câştigat mult în acea experienţă. Totuşi a îndurat multe frustrări, aşteptări zadarnice... În ultimile sale zile, a înfruntat multe greutăţi care au cauzat această nehotărâre de care suferă şi acum. Numele său: Charmiloe (Charmelot?). Entitatea a plătit enorm, cu propria persoană, devotându-se tuturor acelor oameni animaţi de un ideal de ajutor...*** (Lectura 267-1).

În această viaţă, ex-cruciatul, ex-vrăjitoarea din Salem era medium. Ea practica scrierea automată şi chiar i-a dat consultaţii lui Cayce!

Cât despre a doua „vrăjitoare” din Salem, pe care o voi da ca exemplu, venise să-l consulte pe Cayce pentru o depresie nervoasă, o insomnie rebelă şi o anemie generală. Lectura a subliniat, încă de la început, ***extrema sa sensibilitate la diverse forme de experienţă parapsihologică***, care fusese perturbată de o experienţă dureroasă din timpul cruciadelor, când ***se adusese singură în perioade de frică şi îndoială care i-au adus o asemenea slăbiciune din teamă şi rătăcire, încât şi-a atras acea distrugere a corpului fizic care i-ar permite sufletului să progreseze... Putem vedea astăzi tocmai ceea ce a construit acele boli în experienţa entităţii...*** (Lectura 1058-1).

În clar, ea se sinucisese (mai mult sau mai puţin)...

O altă încarnare franceză din timpul cruciadelor (lectura 21092) a fost chiar de două ori egipteană: o dată sub Ra Ta şi altă dată, cu mult mai târziu, ca fiică a reginei Hatshepsut! Zdrobitoarea majoritate a vieţilor anterioare egiptene la cruciaţi - şi mai ales cruciaţii francezi studiaţi aici - este un fapt semnificativ care explică legăturile noastre profunde cu vibraţiile egiptene şi voi reveni asupra acestui subiect în capitolele următoare.

„Djihâd”-ul creştinilor

„Djihâd”-ul este „războiul sfânt”, pe care orice musulman este dator să-l poarte împotriva necredincioşilor, Iisus, de asemenea, a vorbit de război... Dar noi îl înţelegem mai mult ca o luptă

spirituală pe care trebuie să o ducem împotriva spiritului răului, aflat în fiecare dintre noi.

În Evul Mediu, o parte a creştinătăţii vede „războiul sfânt” exact în acelaşi mod ca lumea islamică. Şi dacă Cayce foloseşte această expresie (în engleză **Holy War),** o face prin referinţă istorică. Este forte evident că, pentru el, acest război nu este mai „sfânt” decât altele - cum veţi putea vedea în lecturile care urmează.

Iată pentru început cazul unui om care nu s-a hotărât să plece:

Entitatea era în acele ţări numite astăzi Franţa şi Spania, unde erau foarte multe necazuri din cauza convingerilor religioase. Aceasta se petrecea în perioada numită cruciade [...]. Entitatea a făcut pregătiri ca să se alăture cruciaţilor. Cu toate acestea, influenţată de activităţile şi părerile oamenilor din jur, între care erau unii foarte elevaţi spiritual [...], a abandonat acest proiect şi s-a întors mai mult către grijile casei sale • ceea ce i s-a reproşat.

Totuşi, cu evenimentele care au urmat celei de-a Doua Cruciade (şi eşecul său), la care participaseră unele persoane, în acelaşi timp franceze şi spaniole (ca el), entitatea a devenit o personalitate respectată, cineva căruia i se ascultau sfaturile [...].

Pleca de la principiul că acela care se învinge pe sine este mai mare decât acela care a cucerit zece oraşe [...], ceea ce a devenit filosofia sa de bază. Numele său era Charlemeinuen [Charles le Menu, le Maignant?], ***de unde astăzi interesul său pentru Franţa, Spania,***

Pământul Sfânt şi interesul său major: construcţia de case... (Lectura 1021-3)

Lectura evocă începuturile catarismului în sudul languedocian. Această mişcare spirituală de o înaltă elevaţie spirituală, cum spune Cayce, nu vedea necesitatea de a-şi trimite membrii la Ierusalim pentru a-i converti cu forţa pe „necredincioşi”. Dar foarte puţini au avut această înţelepciune. Mai frecvent era cruciatul agresiv:

În epoca aceea [...], entitatea a învăţat o mare lecţie: că aceia care pleacă să se lupte cu fraţii lor se află pe picior de luptă contra Spiritului Adevărului. Căci cine seamănă vânt culege furtună...

Pe plan moral, entitatea a pierdut şi a câştigat. În epoca aceea se impunea ideea că trebuie forjate spiritele şi inimile, chiar cu preţul vărsării de sânge [...]. Acest principiu a devenit o piatră unghiulară pentru entitate în timpul acelui sejur terestru [...]. Prin frică, certuri, intrigi, entitatea a pierdut moral. Din această cauză, entitatea traversează şi astăzi crize de îndoială şi neîncredere. *(Lectura 1226-1).*

De altfel, această agresivitate prost canalizată i-a împins pe cruciaţi la dispute intestine care, am văzut, au sfârşit prin a mina cruciada.

Epoca primelor cruciade a fost, se pare, martora reapariţiei multor esenieni ca, de exemplu, acea prezicătoare din timpul lui Iisus (lectura 1283-1) sau chiar una din surorile lui Iosif, soţul Măriei (lectura 1709-3), sau fiica lui Zevedeu, verişoara lui Iisus (Lectura 540-1).

De asemenea, mulţi dintre primii creştini care, aşa cum am văzut, proveneau dintr-un mediu esenian. Astfel a fost cazul acelui preot cruciat numit Rene Endeun (Rene Audoin?), care a fost cândva: ***un prieten al lui Luca (evanghelistul), al lui Petru (apostolul), al lui Lucius (episcopul), şi trimis ca misionar la Roma.*** (Lectura 990-5) [Aceste nume desfigurate m-au dus la disperare! Când Cayce adormit rostea un nume străin, nu se ştie cum îl pronunţa, pentru că nu exista magnetofon pe atunci... Secretara sa, care era perfect „monolingvă”, transcria la voia întâmplării. Este derutant mai ales pentru numele franceze, care au fost masacrate constant, până au ajuns de nerecunoscut. Foarte rare sunt acelea pe care Cayce le-a dictat literă cu literă (spre deosebire de multe nume atlante)]

Personajele biblice sunt şi ele numeroase: ca acea musulmană, soţie de cruciat (lectura 1857-2), care fusese o prinţesă evreică din timpul exilului la Babilon... Bineînţeles că mulţi cruciaţi şi soţiile lor sunt reîncarnări de preoţi şi preotese din Egiptul vechi. Este cazul acelei musulmane, suflet foarte evoluat, care practica vindecările „psi” în Egipt, şi a fost acolo, mai târziu, adorată ca zeiţă. Cum ne putem aştepta, datorită fenomenului de „reîncarnare de grup”, reapar apropiaţii familiei lui Ra-Ta (a se vedea volumul I, despre Egipt): ca René(e) Charlevauxr *(sic),* care a fost fiica Marelui Preot şi autoritate respectată în Templul Frumuseţii. (Lectura 1709-3).

Entitatea trăia într-o ţară totodată engleză şi franceză, în timpul acelei aventuri numite „cruciade”. În acea epocă, englezii şi francezii îşi combinau eforturile pentru a pleca în apărarea Pământului Sfânt [...].

Şi acolo, găsim acele tendinţe de caracter care au făcut ca entitatea numită Phaleza (Velizay?) ***să ajungă conducătorul unei importante părţi a francezilor ca si a englezilor. Ei convinseseră entitatea să li se alăture în această întreprindere cu scop religios, care-i incita pe oamenii acelui timp [...].***

Dar în viaţa aceea, entitatea a acţionat mai mult pentru a semăna zâzania. După ce au ajuns în Grecia, în regiunea Thessalonic, şi-a adjudecat ţinutul în apărarea căruia pornise [...]. Ceea ce a creat forţe perturbatoare. Astfel încât astăzi entitatea este afectată de o tendinţă de răzbunare [...]. Fii smerit, blând, binevoitor. Şi dacă vrei să ai prieteni, trebuie să te porţi prieteneşte! (Lectura 1983-1).

Trebuie să spunem că acest cruciat fusese în Persia străveche un puternic şef de clan, înrudit cu conducătorul victorios Uhjltd (a se vedea volumul I).

O mie şi unu de motive pentru a pleca în cruciadă...

Cayce nu neagă că unii dintre primii cruciaţi fuseseră animaţi de o dorinţă dezinteresată. Mulţi dintre ei.au plecat în mod cert cu idealul de a servi o mare cauză:

Entitatea era în acea ţară cunoscută acum ca Franţa, în vremea acelor călătorii când mulţi şi-au părăsit ţara ca să plece în apărarea unui ideal, adică în timpul războiului sfânt... (Lectura 5782).

Dar nu pleca toată lumea din motive atât de curate, iată, de exemplu, un cruciat conformist care pleacă... pentru a face ca toată lumea:

Entitatea era în Franţa în acea perioadă când mulţi erau atraşi de această aventură... nu mânaţi de dorinţa de a apăra o cauză nobilă, ci pentru că era la modă... În timpul a ceea ce s-a numit Marea Cruciadă franceză, entitatea s-a alăturat mişcării şi a lucrat ca recrutator... Numele său: Amée Richeleu [Aymé sau Amé sau Aymery-Gilies?]. ***Şi astăzi... entitatea este competentă atunci când este vorba de cluburi, grupuri politice şi sociale, organizarea acestor grupuri...*** (Lectura 1861-2).

Lectura îi indică o viaţă persană şi arabă destul de feroce.

Înainte era în Persia, unde persecutase alte triburi - pentru credinţa lor - orbind prizonierii cu

nare încinse... Numele lul: Abd-El-Uha (aceeaşi lectură).

Ceea ce face ca astăzi să vină să-l consulte pe Cayce pentru ochii... Căci era orb: frumos exemplu de plată karmică! Cayce l-a sfătuit să se ocupe de muzică şi de facultăţile „psi”. l-a prescris un tratament care să-i amelioreze vederea... Pe vremea cruciadelor, acest bărbat ratase ocazia de a-şi exercita toleranţa religioasă care l-ar fi scăpat de această karmă...

Alţii aveau în vedere un câştig de putere sau bănesc: ***Entitatea era de sex opus faţă de astăzi*** [acum femeie] ***şi printre cel care au plecat mânaţi nu de o dorinţă sinceră, ci de oportunism: era o ocazie de a-şi lărgi deschiderile, pentru afaceri. Dincolo de scopul oficial al apărării credinţei, el era animat de o sete de putere. Lucru care i-a adus o întârziere morală.*** (Lectura 159-1).

Alţii poate că nu au luat crucea atât de bucuroşi... Dar mama sau soţia lor (ca în cazul lui Etienne de Blois, în Prima Cruciadă) i-au convins să plece: căci ele erau fie fanatice, fie inspirate de o adevărata motivaţie generoasă:

Entitatea se afla printre cele de acelaşi sex (ca astăzi), care-i îndemnau pe cei din propria familie, din propriul sânge, să se plece în apărarea efectivă a „Pământului Sfânt”. Numele său: de Lane. Şi cu toate că a suferit pe plan material, a câştigat pe plan spiritual şi în planul înţelegerii, căci de acolo îl vin astăzi cunoaşterea înnăscută a politicii, economiei, a activităţilor guvernamentale şi gustul istoriei... (Lectura 618-3).

O lectură face aluzie mai precis la cumplita „cruciadă a copiilor” din 1212. Apucaţi de un gen de

isterie colectivă, zeci de mii de copii din Franţa şi Germania - şi mai ales din ţinuturile renane - au plecat pe jos către Pământul Sfânt. Fanatizaţi de un ciobănaş din Vendömois, au parcurs kilometri întregi pe jos, dormind sub cerul liber, cântând şi hrănindu-se cu ceea ce primeau din sate... Dar când au ajuns în porturile Mediteranei, Genova, Veneţia, Brindisi, negustorii de sclavi au mirosit afacerea. O mare parte din aceşti copii au fost îmbarcaţi pe nave care i-au dus la pieţele de sclavi din Alger şi Kairuan, unde au fost vânduți. Cei rămaşi au murit de foame, epuizare, boală. Foarte puţini s-au întors acasă. Biserica, care îndemnase la cruciadă, n-a făcut nimic ca să-i salveze.

Iată cazul unei fetiţe alsaciene care a murit pe drum, de deznădejde:

Entitatea trăia, în încarnarea sa precedentă, în ţara cunoscută acum ca franceză şi în regiunea numită acum Alsacia, atunci când au fost acele mari adunări de bărbaţi şi copii. Scopul acestei activităţi era apărarea unui ideal care se traducea prin „luarea crucii” şi plecarea în urmărirea păgânilor [...]. (Lectura 1058).

Este vorba de „vrăjitoarea din Salem” evocată mai sus, care a trăit o asemenea frică şi o asemenea culpabilitate, încât şi-a dorit să moară (lectura sugerează că trebuie să fi fost violată, să fi fost însărcinată, cum a fost cazul multora dintre aceste fetiţe nenorocite). De unde întrebarea sa: „Cum să fac să scap de nenumăratele frici care îmi otrăvesc toată existenţa?” Originea întrebării era acest traumatism datând din timpul cruciadelor, l-a scris mai târziu lui Cayce: „Am avut întotdeauna o mare uşurinţă pentru limba franceză şi gust pentru bucătăria franceză (fără să bănuiască nici o clipă că în Alsacia se vorbeşte

alsaciana! Şi că bucătăria alsaciană, oricât de rafinată ar fi, se deosebeşte mult de bucătăria franceză. În fine... poate că Félicie -acesta îi era numele - a învăţat franţuzeşte pe drum?).

O altă lectură spune povestea, mult mai veselă de data aceasta, a unei femei care îşi iubeşte soţul şi nu vrea să-l lase să plece singur. Aşa că ***s-a deghizat în bărbat ca să rămână împreună cu soţul ei (...). Şi în această aventură a câştigat multă stăpânire de sine, rămânând fidelă idealurilor sale... şi soţului ei!*** (Lectura 5112-L-1)

Reversul cruciadei

Mulţi cruciaţi au fost dezamăgiţi: deosebirea dintre visele lor şi realitate era de netrecut. Nu se aşteptau la atâtea suferinţe. Unii, totuşi, au făcut din decepţii un lucru pozitiv:

Entitatea, în Franţa din timpul cruciadelor, plecase cu un scop, cu obiective... pe care nu ie-a putut atinge căci a fost împiedicat de aceia care-i erau camarazi în armatele de pe Pământul Sfânt. Această entitate era printre conducători şi se numea Charleveaux [...]. În experienţă, a câştigat de la un capăt la altul, dar în mijlocul acelor necazuri [...]. Şi iată de ce-i vine astăzi să se lase uneori copleşită de nostalgia dorinţelor, visurilor şi activităţilor din acel sejur terestru vechi. (Lectura 1709-3).

După cum continuă lectura, presupunem că a trebuit să-şi abandoneze obiectivele, ca să nu agraveze neînţelegerile dintre ceilalţi conducători cruciaţi.

Dar Cayce nu vorbeşte numai de conducători, iată punctul de vedere al unui fierar:

Numele lui era Beloith* [probabil Benoît]. *Era lucrător în fier forjat. El decora şi confecţiona lăzi, teci pentru săbii, articole casnice... Aceasta îi era meseria. Când ceilalţi au plecat să apere cauza, care era marea afacere a epocii, acesta li s-a alăturat. Şi din această experienţă, a tras concluzia că aparenţele nu coincid întotdeauna cu ceea ce ai putea aştepta de la oameni în împrejurări grele. Şi de aici vine această atitudine, adânc înrădăcinată, de a dori să ştie adevăratele motivaţii ale atitudinii religioase a celorlalţi. (Lectura 1597-1).

Şi despre un prizonier greu încercat:

Entitatea se afla printre cei care au intrat în ţară în cursul celei de-a Doua Cruciade. A fost făcut prizonier şi torturat. De unde, astăzi, aversiunea sa cu totul specială faţă de paraziţi, insecte, tot ce are un aspect murdar şi putred în casă şi în dormitor - uneori, scârba faţă de insecte devine o adevărată panică. Totuşi entitatea a câştigat în acea experienţă, căci şi-a păstrat un anumit ideal. Întâmplările vieţii l-au făcut să sufere mult pentru acest ideal, dar în final, acesta a fost pozitiv. Din acea viaţă îi vine interesul actual pentru cercetările esoterice şi mistice. (Lectura 1430-1).

Surpriza cruciaţilor a fost nu numai descoperirea creştinilor din Orient, dar şi a celor din Islam. Unii s-au convertit. Cayce evocă postura dificilă a acestor „renegaţi” respinşi de semenii lor, pe care i-a costat scump sinceritatea:

Entitatea era la început un fanatic, care voia să oblige pe toată lumea să se supună unei singure legi, unui singur cult religios şi, dacă nu ajungea persuasiunea, folosea forţa! [...] Dar intrând în ţinuturile din marginea Pământului Sfânt, iată, făcut prizonier şi dat pe mâna „păgânilor”, aşa cum îi credea la început. Dar ei au manifestat bunătate, astfel încât el şi-a schimbat ideea şi a devenit fanatic în celălalt sens, în religia adversarilor! Şi apoi, a fost considerat renegat, a fost acuzat că s-a revoltat împotriva alor săi, împotriva propriilor interese. Aceasta l-a făcut să câştige mult spiritual în ultima parte a acelei vieţi. Căci înţelesese, prin experienţele din timpul acela, că într-adevăr orice forţă, orice putere spirituală sau mentală emană din aceeaşi Sursă. (Lectura 342-2)

Punctul de vedere al învinşilor

Cruciaţii, după cum am văzut, au folosit adeseori războiul sfânt ca alibi pentru a-şi ascunde motivaţiile mai puţin *curate:*

Căci cel ce se glorifică el însuşi, folosind lauda numelui Său (Christos), ***acela şi-a ratat scopul!*** spune el unei ex-cruciate. (Lectura ! 058-1). Era chiar punctul de vedere al musulmanilor:

În ţara sa a apărut un val de oameni care veneau ca învingători, adică se străduiau să aducă toate popoarele la o singură formă de gândire... Este ceea ce s-a cunoscut în istorie sub numele de „cruciade''. Entitatea se afla atunci printre popoarele cucerite şi care erau supuse unei presiuni prin forţa armelor: voiau să-i oblige să gândească în acelaşi mod ca

invadatorii. Cei din urmă debarcau cu toată pompa, toată gloria deşartă a unei idei şi a unui ideal sufocat de dorinţa de exaltare a sinelui... Entitatea [...], îngrijindu-i pe cei care erau răniţi, i-a convertit pe mulţi dintre ei la propria sa religie.

... Astăzi, această persoană nu înţelege că în materie de credinţă, poţi să aderi la o sectă, să crezi orbeşte în tot ceea ce ţi se spune; filosofia sa este să fii bun, nu numai de o bunătate simplă, ci de o bunătate care serveşte la altceva, o bunătate care să fie plăcută lui Dumnezeu; ea caută mai mult să manifeste spiritul de Adevăr, Viaţă, iubire decât să se închidă într-o dogmă religioasă sau să adopte o linie de demarcaţie între ceea ce este numit bun de către unii şi rău de către alţii [...]. Entitatea a câştigat spiritual în acea încarnare.

AŢI PUTEA, a întrebat consultanta, SĂ DAŢI DETALII PRIVIND RELAŢIA ENTITĂŢII CU CONDUCĂTORII CRUCIADEI ŞI NUMELE CRUCIAŢILOR RESPECTIVI?

Paznic, pe atunci, al celor care nu reușiseră să apere anumite poziţii militare, el era musulman; şi i-a îngrijit pe mulţi dintre aceia, învăţându-i. cât despre nume, nu le-am primit Am terminat! (Lectura 23-1).

Consultanta ar fi avut poate mai mult succes dacă ar fi întrebat cine erau conducătorii musulmani - la fel de interesanţi, dacă nu eşti rasist! Rareori Cayce termină o lectură pe un ton atât de sec...

Întoarcerea războinicului

Unii s-au întors. Foarte puţini. Seniorul de Moustiers-Sainte-Mărie făcuse un jurământ: dacă se va întoarce de pe Pământul Sfânt în Provenţa sa binecuvântată, va întinde un lanţ gros între cei doi munţi care străjuiau satul. Şi de acest lanţ va agăţa... steaua din Bethleem! Ei bine, acest lanţ şi steaua există şi astăzi. Le-am văzut! Dovadă că cruciatul s-a întors acasă! Poate că era un camarad al celuilalt cruciat provensal care, ***în ceea ce este astăzi Turcia şi cu mult înainte de a atinge Pământul Sfânt, a căzut în mâna duşmanilor pe care Jurase să-i distrugă. Şi, pradă disperării, captiv şi în chinuri fizice, el a devenit mai bun; astfel încât în ultima parte a vieţii a făcut un progres. În final s-a întors acasă, în sud, aproape de Cannes. Şi odată întors, a folosit mai mult în practică această credinţa în numele căreia plecase.*** (Lectura 1599-1).

Dar cei care se întorceau nu-şi mai găseau averea:

Era deci în ţara franceză din vremea celei de-a Doua Cruciade [...]. Aceste activităţi desfăşurate în calitate de cruciat* r-*au adus mari suferinţe materiale, căci, pentru cruciadă, şi-a părăsit casa; şi aceasta n-a mai revenit niciodată proprietarului legitim. Astfel entitatea şi-a pierdut încrederea în ceilalţi... În ultima parte a vieţii, după ce a fost eliberată din captivitate de către nomazii musulmani, entitatea s-a întors în ţara sa şi a reflectat mult. De unde neîncrederea sa de astăzi, faţă de cei care sunt prea zeloşi în plan religios. (Lectura 1432-1)

Toate aceste suferinţe veneau dintr-o karmă a unei vieţi persane, ca general şef al lui Nabucodonosor când, spune Cayce, maltratase evreii prizonieri cărora le-a luat probabil casele... Cât despre unii cruciaţi, ei s-au întors cu o soţie străină:

Entitatea trăia în epoca războaielor dintre locuitorii Pământului Sfânt şi francezi şi englezi - de altfel în război între ei care căutau să-şi afirme drepturile asupra acestei regiuni. Entitatea era atunci musulmană şi din ţara părţilor, în Asia Mică, mai precis din oraşul Agnostos, unde locuia. A văzut trecând mulţi cotropitori şi destul de mulţi localnici [...]. Şi, deşi musulmană, s-a căsătorit cu un creştin, ceea ce i-a adus multe necazuri şi el şi familiei sale. Căci aceasta însemna o schimbare de cadru, de ţară, şi întoarcerea cu soţul în Franţa.

Lectura lasă să se înţeleagă că este vorba de un suflet evoluat spiritual, care fusese în Egipt o preoteasă celebră. Ea a cerut sfatul lui Cayce în privinţa căsătoriei sale. El i-a răspuns:

Astăzi trebuie să faci faţă faptelor tale dintr-o viaţă veche, când depindeai de soţul tău actual, care şi el depindea de tine, nu numai pentru o direcţie spirituală, dar şi pentru o detentă mentală şi fizică, întrucât el a fost acel soţ pe care l-ai urmat în ţara sa, de unde venise. Ţară în care erai o străină, transplantată într-un mediu nou. Şi vă întâlniţi astăzi în aceleaşi împrejurări, în căsnicia de acum, dar într-un cadru atât de diferit! (Lectura 1857-2).

Efectiv consultanta venea dintr-o ţară latino-americană în Statele Unite, trebuind să-şi urmeze soţul, cetăţean al acestei ţări.

Şi cele care au fost uitate...

Reversul cruciadei au fost femeile rămase acasă şi copiii lor orfani. Dacă efectivele primei cruciade sunt estimate la 450.000, aceasta înseamnă poate, 300.000 de văduve. Şi câţi orfani? Dramă naţională pe care biserica nu pare s-o fi luat în consideraţie.

Dacă ar fi îngrijorat-o cu adevărat această imensă nenorocire a femeilor părăsite, a acestor părinţi bătrâni rămaşi fără sprijin, a tuturor acestor orfani, ar fi trimis atâţia bărbaţi să se lase ucişi pentru o cauză îndoielnică? Dar biserica catolică era - şi este încă - acea adunare de holtei care n-au înţeles niciodată nimic despre cuplu şi al căror misoginism cântărește încă greu asupra familiilor noastre. În acel timp, în numele cruciadei, mii de cămine au fost sacrificate pentru ceea ce, în ultimă instanţă, nu era decât politică papală. Căci Urban al II-lea, papă contestat şi fără autoritate, spera să-şi întărească puterea trecând drept conducătorul moral al unui gen de „Paris-Dakar" mistic. Şi a reuşit. Este ecoul infinit de dureros al tuturor acestor uitaţi pe care ni-i reaminteşte lecturile:

Entitatea era în Franţa pe când se recrutau bărbaţi în serviciul „cauzelor sfinte" sau „scopurilor sfinte" [...] Şi aceasta rezulta dintr-o proastă interpretare a ceea ce ar fi trebuit să fie activităţile bisericii; adică dintr-o neînţelegere a valorilor spirituale ale vieţii de familie. Aşa era în epoca cruciadelor [...]. Şi aceasta i-a adus entităţii multe încercări, multe suferinţe [...]. (Lectura 14041).

Entitatea era printre mamele acelei ţări, care au fost abandonate de soţii lor şi de către bărbaţii din

familie. Ceea ce i-a adus mari dificultăţi materiale şi disperarea. (Lectura 2072-1).

Entitatea era de acelaşi sex ca şi astăzi [lectura este dată pentru o tânără], ***dar în acea viaţă era nefericită; căci atâtea femei din ţară erau părăsite de bărbaţii tineri şi bătrâni care plecau cu ideea de a apăra Locurile Sfinte. Dar, mai degrabă decât o apărare, era o greşeală*** [faţă de familiile lor]***, deşi a fost prezentată ca un lucru de „bine". Entitatea a suferit privări materiale şi fizice [...]. De unde actuala neîncredere faţă de bărbaţi [...]. Experienţa a marcat această entitate lăsându-i în inimă, la sfârşitul vieţii sale, sentimente poate nu de ură, dar oricum de intoleranţă. Este lecţia pe care trebuie s-o înveţe astăzi: să tolereze...*** (Lectura 578-2).

Entitatea era în actuala ţară de baştină [consultanta este FRANŢUZOAICA, pasărea rară, unica din analele cayciene!], ***în vremea cruciadelor. Multe persoane erau lăsate acasă, în ţară, în timp ce soţii sau prietenii lor plecau la drum pentru această cauză care fusese atât de lăudată. De unde experienţele bune şi rele ale entităţii; de acolo îi vine frica de a fi părăsită, neglijată şi această frică este pentru ea, astăzi, lucrul cel mai greu de depăşit. Pe vremea aceea, preda muzica, valorifica resturile alimentare şi făcea comerţ cu alimente. Se numea Sharda Chevelieu*** **(Charlotte Chevreloup?)...** ***Această încarnare de la începutul cruciadelor influenţează mult entitatea în viaţa sa actuală, nu numai pentru această grijă constantă de a nu fi lăsată singură, dar şi din cauza vieţii trăite de entitate cu acel prieten de atunci, pe care-l iubea fizic şi care a***

făcut parte din viaţa sa actuală, iată de ce acest sentiment de a fi neglijată a împiedicat consumarea vieţii de cuplu cu acest bărbat, în prezent. (Lectura 1554-2).

Într-adevăr, mai departe în lectură, în cursul întrebărilor pe care i le va pune lui Cayce, şi-i va pune multe, consultanta va da numele unui bărbat pe care îl cunoscuse cândva. Ea va întreba: CARE ESTE KARMA CARE A ÎMPIEDICAT CĂSĂTORIA NOASTRĂ ÎN URMĂ CU ANI DE ZILE? DE CE NU M-AM CĂSĂTORIT CU EL ÎN LOCUL SOŢULUI MEU ACTUAL?

Iar Cayce îi răspunde:

Aşa cum vi s-a arătat, din cauza acelei perioade în care aţi fost lăsată singură **[în timpul cruciadelor],** ***din cauza acelui resentiment pe care l-aţi construit în mod repetat în dumneavoastră înşivă. De unde această frică care s-a manifestat în viaţa actuală. Iar asocierea cu bărbatul care este soţul actual avea drept cauză slăbiciunea dumneavoastră interioară în unele momente. Nu aici dar în alte vieţi. Este ceea ce a provocat această întâlnire. În ce scop? Pentru ca fiecare din cei doi să înveţe răbdarea.*** (Aceeaşi lectură).

Consultanta a întrebat de unde proveneau problemele pe care le avea astăzi cu soţul, care bea. Cayce răspunde că această tendinţă venea dintr-o viaţa (din epoca cruciadelor) când era soldat francez în Armenia. Cât despre femeie, Cayce spune că avusese mai multe vieţi în Franţa, între care una atât de puţin glorioasă încât **era mai bine să nu vorbească de ea...** După lectură, ea spune că „îşi aminteşte să fi trăit în Franţa, în timpul cruciadelor, şi că aceasta îi vine în minte de fiecare dată când trece printr-un

anumit oraş din Franţa, care era un centru al sectei din timpul cruciadelor”. Textul englez dă cuvântul **sect,** al cărui sens este acelaşi ca în franceză, „grup religios disident”... Cathari? Vom vorbi mai departe despre ei.

Un alt caz tragic, foarte bine povestit de Gina Germinară în *De nombreuse demeures. o* femeie foarte frumoasă, venită să-l consulte pe Cayce, pentru că viaţa ei conjugală era o continuă frustrare: soţul era impotent. Lectura arată că el fusese cruciat şi că avea atunci aceeaşi soţie ca şi astăzi:

Entitatea era printre cele în care soţii nu au încredere. A fost forţată să poarte un dispozitiv preventiv, care să împiedice concepţia sau legătura fizică cu alţii, ceea ce a dus la necazuri de toate felurite si obsesia de a fi liberă într-o zi, cât de repede va putea şi cu orice preţ! [...] De unde atitudinea sa actuală, de independenţă faţă de ceea ce alţii pot spune sau face: ea ignoră cu hotărâre conflictele pe care atitudinea sa le poate antrena. În acea viaţă a câştigat şi a pierdut, căci castitatea forţată a împins-o să ia hotărâri dăunătoare. (Lectura 2329-1)

Karma, adică reaua atitudine mentală, a fost creată aici de cei doi soţi de altădată; ei se regăsesc deci împreună pentru a lucra asupra acestei karme, în viaţa actuală. Ne putem întreba de asemenea de ce această soţie de cruciat a trebuit să suporte acele umilinţe ca obligaţia de a purta o centură de castitate.

Pentru că, întotdeauna, eşti doar propria-ţi victimă. Ce făcuse ea într-o viaţă mult mai veche? Lectura aduce un răspuns: în Grecia străveche, era bărbat şi făcea parte din acea sectă care, spune Cayce, **avea drept filosofie să se bucure de instinctele**

fizice (epicureicii). Probabil că ea s-a bucurat ceva cam mult...

Este de asemenea interesant să notăm că, în Egipt, era Mare Preoteasă, se ocupa de anestezii în Templu şi îşi dezvoltase o capacitate de medium. În acea viaţă, avea darul vindecării şi facultăţi „psi” foarte dezvoltate - trăsătură caracteristică pentru tot acest grup de suflete ex-cruciate.

Am citit zeci şi zeci de lecturi privind soţiile de cruciaţi abandonate sau maltratate, ceea ce este destul de deprimant.

Pentru a ieşi din acest cadru întunecat, să le vedem pe cele care au fost destul de viclene ca să se descurce, căci au fost şi din acestea. Şi, pentru început, această alsaciană (deja, pe atunci, Alsacia era o regiune foarte evoluată în plan comunitar):

Entitatea era în ţinutul cunoscut drept acela al vinului, acel ţinut situat între alte două ţări, unde mai târziu se vor naşte numeroase contestaţii, adică în ceea ce numim astăzi câmpurile de luptă dintre Franţa şi armatele germane, forţe distrugătoare pentru poporul căreia îi aparţinea entitatea - ani şi ani după aceea. Mai exact, războaiele provocate de expansiunea ţărilor vecine, modul lor de guvernare şi relaţiile lor internaţionale au adus multe necazuri modalităţilor de expresie ale acestor oameni. Ţinutul va fi cunoscut într-o zi ca Alsacia-Lorena.

(Să remarcăm în treacăt că, de data aceasta, Cayce nu situează oraşul Calais în Pirinei! Descrierea pe care o face Alsaciei, atât din punct de vedere geografic cât şi istoric, este perfectă). Dar să continuăm:

Acolo s-a născut entitatea în momentul când se adunau bărbaţii din cele două ţări, ca să plece în apărarea Pământului Sfânt, în timpul cruciadelor. Ceea ce i-a adus entităţii multe

despărţiri şi perioade când a trebuit, în viaţa sa fizică, să se apere de multe pericole. Totuşi, sub numele de Schweighelce, entitatea a câştigat mai degrabă în experienţă. Căci ea a ajuns într-o poziţie de sfătuitoare: multe temei în care soţii nu aveau încredere şi care suferiseră trupeşte - din cauza diverselor procedee care aveau drept scop să le priveze de libertate -, multe dintre aceste femei abandonate au fost sprijinite, sfătuite de entitate, care le-a ajutat să-şi recupereze forţele pentru a supravieţui şi a se apăra [...]. De unde astăzi tendinţa sa [...] de a încuraja femeile să-şi poarte de grijă. (Lectura 692-1).

ŞI AŢI PUTEA, DOMNULE CAYCE, SĂ EXPLICAŢI SITUAŢIA CONJUGALA A ACESTEI ENTITĂŢI?

Da. Situaţia actuală, tensionată, din această căsnicie provine din relaţiile conjugale ale entităţii din timpul cruciadei. De acolo această lipsă de încredere în ea însăşi, uneori, şi această amărăciune că soţul nu are încredere în ea. Această situaţie este o lecţie pentru amândoi: lucrând asupra relaţiei voastre, veţi putea ajunge la o mai bună înţelegere reciprocă. (Aceeaşi lectură).

Consultanta demarase o afacere împreună cu soţul şi cu un asociat. Cei doi bărbaţi s-au unit împotriva ei, refuzând să-i asculte sfaturile, ducând afacerea la faliment.

Iată încă o „mamă curajoasă”:

Ea era în Franţa, în timpul „războaielor sfinte”, când multe femei din familia sa şi dintre prietenele sale fuseseră părăsite. Ea a reuşit să le facă să fie protejate în loc să fie neglijate [...].

Totuşi, cei care încercau să fie de folos în timpul acela erau criticaţi, pentru că tonul era dat de „războiul sfânt” [...]. În experienţă, ea a câştigat şi şi-a îmbogăţit experienţa umană, ajutându-i pe ceilalţi să-şi creeze în căminul şi satul lor o ambianţă spirituală. (Lectura 294-1).

Şi catharii?

Un lucru m-a uluit la aceste încarnări din timpul cruciadelor: putinele aluzii la cathari, despre care mă aşteptam să aflu mai multe. Există poate un motiv întemeiat: Cayce descrie un grup de suflete contemporane primelor două cruciade. El indică aproape întotdeauna printr-un cuvânt că povestea are loc la începutul perioadei cruciadelor -deci, sfârşitul secolului al XI-lea, începutul secolului al XII-lea. Or, abia la sfârşitul secolului al XII-lea catarii au devenit importanţi şi au ajuns cunoscuţi sub numele de albigeni. Abia după primele două cruciade, Inocenţiu al III-tea (impropriu numit!) a început să fie îngrijorat de progresele ereziei. El îi va întoarce pe cruciaţi asupra sudului languedocian, ale cărui civilizaţie strălucitoare şi toleranţă stârnea gelozia cavalerilor din nord. Această nouă „cruciadă” dusă de Simon de Montfort va devasta sudul, într-o atmosferă de ură şi cruzime, cât mai depărtată cu putinţă de învăţăturile lui Christos. Rănile au avut nevoie de secole ca să se cicatrizeze.

Mai multe lecturi ale lui Cayce atrag atenţia asupra acelui înalt nivel cultural şi spiritual din Languedoc. Am văzut, de exemplu, pe cel numit „Charlemeinuen”, franco-spaniol, cum spune lectura sa (1021-3), care a renunţat la plecarea în cruciadă, la sfaturile unora dintre prietenii săi. Aceasta presupune existenţa unui grup local care să se bucure de suficient

discernământ ca să vadă că această 'cruciadă” împotriva musulmanilor nu este atât de „sfântă” cum se spune. Există deci, în această regiune, un grup de oameni care nu se mai supun papei...

Entitatea trăia într-un ţinut cunoscut acum ca Franţa, în partea apropiată de frontiera spaniolă, pe vremea cruciadelor. Familia entităţii, ca şi ea însăşi, milita într-o mişcare religioasă care avea să aducă multe schimbări în această regiune şi pentru mulţi dintre locuitorii săi - ceea ce va provoca mal târziu o ruptură cu ceea ce s-a convenit să se numească Biserică şi Stat. Ruptură provocată de reuniunile locale, care aveau loc în clădiri construite pentru aceste activităţi spirituale. (Lectura 1283-1).

Lectura este clară în privinţa naturii acestei schisme, care este o ruptură atât religioasă cât şi politică: căci cruciada nedemnă împotriva albigenilor a fost hotărâtă tot din motive politice: regele Franţei simţea că-i scapă sudul. Feudalilor din sud (vasali ai conţilor de Toulouse şi nu ai regelui) nu le păsa de ceea ce credea Parisul. Conţii de Toulouse simpatizau cu catharii şi s-au străduit să-i apere. Dar au fost zdrobiţi de Simon de Montfort, apoi sugrumaţi de Inchiziţie. Rezistenţa cathară a fost definitiv distrusă în 1244, prin cucerirea cetăţii Montségur. Textul lui Cayce, care vorbeşte de reuniunile **din clădiri religioase construite pentru aceste activităţi spirituale,** pare să evoce acel Montségur care nu era un simplu castel, ci şi un loc de cult fortificat.

După cum se ştie, catharii au construit efectiv clădiri pentru adunările lor, după un plan foarte exact, sigur inspirat de un simbolism esoteric. Evident, aceşti oameni care se adunau pentru o liturghie diferită de

aceea a bisericii oficiale şi-au atras destul de repede furia acesteia.

Catarii sunt oare o reîncarnare a grupului de esenieni sau a zoroastrienilor?

Urmarea lecturii de mai jos (1283-1) sugerează că această femeie, în încarnarea sa cathară, desfăşura numeroase activităţi intelectuale şi sociale pentru care a fost criticată; şi că înainte fusese eseniană - cu aceleaşi responsabilităţi intelectuale şi sociale. Există multe puncte comune între esenieni şi cathari: feminismul lor (acordau femeilor responsabilităţi importante în biserică), cunoştinţele lor esoterice (despre reîncarnare, astrologie, numerologie, vindecarea „psi” etc.).

Cât despre personajul din lectura 1021-3, cel care a refuzat să plece în cruciadă, este şi mai interesant: într-o viaţă anterioară, în Persia, la Suza, a colaborat la întemeierea viitoarei religii a lui Zoroastru. Se ştie că s-a reproşat catharilor „maniheismul” lor, religia persanului Manes care dorise să purifice şi să renoveze zoroastrismul. Or, cum explică foarte bine Pr. René Nelli, catharii -... şi nici Manes! -nu erau mai „maniheişti” decât adversarii lor catolici. Pentru că dezbate-rea se sprijinea pe opoziţia dintre principiile Binelui şi Răului, Inchiziţia va reproşa „maniheiştilor” că pretind că principiul Răului era la fel de puternic ca şi cel al Binelui - acuzaţie care nu este fondată, pentru că Manes, ca şi catharii, zoroastrienii, esenienii, ca gnosticii, moştenitorii lor, era sigur de victoria finală a Binelui (cf. manuscrisul esenian găsit la Qumran, lingă Marea Moartă, şi intitulat *Lupta dintre Fiii întunericului* (numiţi şi „ai lui Belial”) *împotriva Fiilor Luminii.* A se vedea opera de bază, *Scrierile Eseniene, de* Pr. André

Oupont-Sommmer, Edition Payot, 1983, şi toate cărţile despre cathari, scrise de Dr. A. Guirdham).

Tancrède d'Hauteville, luarea Ierusalimului şi Ludovic al XVII-lea...

Şi iată o mică lectură care nu seamănă cu nimic: ***Entitatea era al doilea comandant şef al cruciaţilor - şi era în timpul celei de-a Doua Cruciade. Numele său: Adoirs. A fost printre cel care au înfipt primii steagul cruciadei în Oraşul Sfânt*** [Ierusalim]. ***De unde, la el, această dorinţă de a şti mal mult despre religii, adevăruri şi fapte religioase... Dar el aşteaptă mal mult să vadă ce vor face ceilalţi cu aceste adevăruri, decât să şi le aplice lui însuşi. Totuşi nu uită niciodată Influenţa lor nobilă.*** (Lectura 1005-2).

Dar dacă citiţi lectura întreagă, veţi avea un şoc... Căci acest cruciat temerar va deveni, într-o încarnare următoare, delfinul Ludovic al XVII-lea. Exact aşa...

Totuşi lectura nu este clară sau n-a fost bine transcrisă. Căci luarea Ierusalimului, la 15 iulie 1099, a avut loc în timpul Primei Cruciade - nu în a Doua. Se crede că Robert Courtheuse, duce de Normandia, şi Tancrède d’Hauteville au intrat primii în oraş. „Tancrède” [în greacă *Tancrède],* pronunţat foarte repede de către Cayce cu accentul său caucazian, n-ar putea oare fi transcris, şi mai repede, de către secretara sa ca „Adoirs?” (A se vedea volumul I. Cayce păstra, Tn somnul mediumnic, stilul vorbit dintr-una din vieţile sale anterioare strălucite, când era marele preot Ra-Ta, originar din Caucaz.) Am întrebat. Mi s-a răspuns că nu era imposibil, secretara lui Cayce neavând nici cea mai mică idee de limba franceză sau de greacă) în acest caz, Ludovic al XVII-lea ar fi fost

reîncarnarea strălucitului Tancrède, supranumit „Djinn-ul”, de către adversarii săi uluiţi? Djinn, adică spirit sau înger... sau mai degrabă spiriduş! Vorbea curent araba, fusese crescut în acea Sicilie unde, după cum am spus mai sus, toleranţa regilor normanzi lăsa comunitatea musulmană cu universităţile şi savanţii săi să trăiască în pace. Atu foarte important pentru Tancrède, care avea de partea lui şi tinereţea, frumuseţea, curajul, intuiţia... Pe scurt, ceea ce se numeşte „baraka”! („Baraka”, cuvânt arab care înseamnă „binecuvântare”)

O altă lectură, dată pentru acelaşi consultant, pare să confirme că este vorba de Tancrède:

Experienţele sale de cruciat marchează cel mal mult viaţa actuală a entităţii [...]. Paste trei sau cinci ani, va fi în legătură cu camarazii de altădată, ceea ce îi aduce acum confuzie în Idei. Căci entitatea este si a fost întotdeauna un optimist, care nu priveşte decât ceea ce străluceşte şi se convinge, chiar în plin haos, că totul va fi bine! (Lectura 1005-12).

Ar putea fi portretul uluitorului Tancrède, luptător imbatabil, dar politician slab. Consultantul a pus o altă întrebare:

CE ÎMI PROVOACĂ ACEASTĂ ALUNECARE A GÎNDURILOR, CARE MI SE ÎNTÎMPLĂ UNEORI, ŞI NEPUTINŢA DE A MĂ CONCENTRA ASUPRA UNUI SUBIECT CA SĂ FAC O ANALIZĂ EXACTĂ?

Cum s-a arătat deja, aceasta vine În mare parte din existenţele din Mesopotamia. Acolo aveaţi un Ideal cere a fost întunecat, împiedicat, în urma legăturilor cu nişte Indivizi care vi Influenţează experienţa materială de astăzi şi activităţile. ŞI cel mai bun mijloc de remediere

va fi să retrăiţi experienţa acelor legături. (Aceeaşi lectură).

Lectura spune clar: Mesopotamia, care este regiunea cuprinsă între cele două mari fluvii, Tigru şi Eufrat. Acolo, Bohémond de Tarente şi-a întemeiat un adevărat regat: comitatul Edesse. Dar, când a fost prins de musulmani în 1100, nepotul său Tancrède a preluat conducerea, pe care a păstrat-o până la moarte, în 1112. Or, nicăieri în altă parte, pentru acest consultant, Cayce nu vorbeşte de încarnări în Mesopotamia, adică în Persia (cruciatul respectiv a trăit înainte în Egipt, în America de Nord ca indian şi în Peru ca incaş!). Răspunsul lui Cayce trimite exact la această încarnare de cruciat, stabilit într-o perioadă a vieţii sale în comitatul Edesse, încarnare atât de marcantă. De altfel, un destin ca al Delfinului Ludovic al XVII-lea nu se poate explica, karmic, decât prin necesitatea de a ispăşi un abuz de putere „regală”. Cât despre *legăturile* îndoielnice, se ştie că Bohémond de Tarente era un zănatic, fără credinţă şi lege, dacă la acest gen de individ se referă Cayce!... Dar iată încă un document care aruncă o lumină ciudată asupra trecutului karmic al lui Ludovic al XVII-lea. Este vorba de *Memoriile* guvernantei Delfinului, Madame de Tourzel. Vorbind de copil, ea spune:

„Avea un gust pronunţat pentru tot ce ţinea de militărie şi una din plăcerile lui cele mai mari era să aducă tunuri mici în grădină şi să comande, cu sabia în mână, începerea focului. Se credea atunci un mic erou [...]. Avea un gen de distracţie care-i plăcea infinit: să ia costumul unui vechi cavaler francez, îmbrăcându-se cu o mică armură pe care i-o făcuse domnul Palloi. Cu casca pe cap, cu cuirasa în spinare şi lancea în mână, se credea un adevărat cavaler”.

(Memoriile Doamnei de Tourzel, pag.298, vol. II).

Toţi contemporanii micului Delfin îl vor descrie ca: „Un caracter vioi şi aprins, foarte zăpăcit, foarte sportiv, foarte violent în furiile sale... Se dădea în vânt după marii căpitani din Istorie etc. Să nu mi se spună că *toţi* băieţeii se cred obligatoriu cavaleri neînfricaţi... Există destui care se cred indieni sau îşi petrec timpul meşterind sau desenând! Există posibilitatea alegerii, chiar şi pentru un fiu de rege din secolul al XVIII-lea (care nu avea cum să se creadă astronaut). Toţi cei care au studiat suitele de reîncarnări vă vor spune că copilul se joacă foarte des cu ceea ce a fost el altădată în realitate. Pe vremea povestirii, Delfinul nu are nici măcar şase ani şi familia nu-l încurajează deloc să se joace de-a cavalerii: „Acest joc nu era permis decât între noi şi numai în apartamentul său, continuă Madame de Tourzel, căci ne era frică să nu iscăm critici răuvoitoare”.

Seducător irezistibil, sportiv, lejer, optimist, senin... Aşa a apărut Delfinul acelora care l-au cunoscut şi această descriere corespunde cu a lui Cayce (care, ca şi secretara sa, n-auzise niciodată de Ludovic al XVII-lea, în stare de veghe!).

Cazul cruciatului feminist (şi pacifist!)

După ce am citit numeroasele lecturi privind soţiile de cruciaţi abandonate, lăsate sub supravegherea unor intendenţi rău intenţionaţi -sau grav tarate în echilibrul lor de purtarea unei centuri de castitate, începeam să mă întristez...

Deodată, am căzut pe un caz insolit: un cruciat feminist! Am considerat că merita un loc în această revistă generală a cruciadelor, „revisited by Cayce”. iată-l:

Entitatea era în ţara franceză, bărbat. A fost printre cei care au plecat si apere un Ideal. A descoperit că erau indivizi curajoşi printre cei pe care entitatea i-a crezut „păgâni” sau oameni care uitaseră de Dumnezeu, găsind ci modalitatea tor nu era decât puţin diferiţi. Printr-o anumiţi persoană, care era pentru tine ca un frate întru Dumnezeu, au apărut confuzii, lucru care te-a făcut si hotărăşti în adâncul sufletului tiu si nu mal fii niciodată bărbat. Căci ai descoperit în femei mal mult decât al ff ***crezut că poţi aştepta înainte.***

Entitatea a câştigat şi a pierdut în experienţă: a câştigat înţelegând conceptul spiritual al sursei unice a tuturor energiilor, a pierdut cufundându-se în partea materială a existenţei. Numele său era atunci Marcelus des Dewethema. (Lectura 3376-2).

Lectura nu dă mai multe detalii despre problemele personale ale acestui cruciat, dar se înţelege că a devenit şi pacifist, nemaiînţelegând foarte bine de ce era obligat să lupte cu armele împotriva unor oameni care i se păreau **nişte tipi de treabă**. Evident, o asemenea atitudine nu putea decât să displacă religioşilor creştini de strictă obedienţă (ceea ce sugerează lectura).

Se va vedea mai târziu cât îi va costa pe templieri faptul că s-au împrietenit cu musulmanii! (Până acolo încât să împrumute anumite idei şi liturghii, ceea ce le-a fost aspru reproşat în cursul procesului lor!)

Am întâlnit adeseori, între consultantele mele, femei care trăiseră înainte ca soldaţi - bărbaţi! Scârbiţi de ororile războiului, hotărâseră să se reîncarneze în femei, ca să nu mai fie obligaţi să-şi ucidă aproapele şi

ca să lucreze, în sfârşit, pentru pace. Ca acel Marcelus citat mai sus... care era femeie pe timpul lui Cayce!

Karma celei de a Doua Cruciade

În cartea lui Mary Ellen Carter, editată de Hugh Lynn Cayce (fiul lui Edgar)-, *Edgar Cayce on prophecy,* am găsit referinţa (pag. 195) la o lectură dată în 1941 pentru o femeie căreia i s-a spus:

Aspecte astrologice neobişnuite vor afecta în acest moment toate sufletele de pe Pământ, influenţându-le gândurile şi pulsiunile faţă de evenimentele care vor avea loc în următoarele două săptămâni [...], de la 29 aprilie la 12 mai. Se împlinesc exact OPT SUTE DE ANI de când aceste pulsiuni încearcă să-şi croiască drum... Gândiţi-vă la sărăcia neagră a vieţii spirituale de atunci şi vedeţi care este experienţa prin care trebuie să treacă atâtea suflete, şi noi înşine, în relaţiile de la bărbat la bărbat din timpul nostru. Doriţi, în calitate de soldat al Crucii, să vă Jucaţi rolul aici? (Lectură al cărei număr nu I-am găsit, întrucât nu este precizat în lucrare).

Autorul subliniază aşadar faptul că, în primăvara lui 1941, lumea era în război. Dar, când spunem „lumea”, era vorba pentru noi de invazia germană şi de ameninţarea pe care aceasta o făcea să planeze deasupra întregii Europe de vest şi a Mediteranei. În urmă cu 800 de ani, era a Doua Cruciadă - un eşec: regele Franţei, Ludovic al VII-lea şi împăratul Germaniei s-au îmbarcat din nou în aprilie 1149, după ce pierduseră cea mai mare parte a armatei lor. O poveste marcată, cum spune Cayce, de **o neagră sărăcie spirituală**.

Recitind cu atenţie istoria acestei cruciade ratate, se poate înţelege că ea a creat o karmă teribilă. Mai întâi motivele: dacă mulţi din voluntarii Primei Cruciade crezuseră că răspund unui ideal (cel puţin au avut ca scuză faptul că nu cunoşteau bine Orientul!), *pentru* a Doua Cruciadă, atmosfera era total diferită - doar politică, aprige ambiţii teritoriale şi violenţe gratuite.

Cruciaţii au dat un exemplu lamentabil, certându-se neîncetat între ei, trădându-se care mai de care, pustiind ţările pe care le străbăteau, chiar şi pe cele creştine! „Cruciaţii germani s-au purtat pe pământ bizantin ca într-o ţară cucerită, jefuind, incendiind, violând, refuzând să plătească alimentele cumpărate, în timp ce bizantinii se răzbunau cum puteau mai bine. Aşa încât germanii n-au putut să asedieze Constantinopolul. Este neîndoielnic faptul că Manuel Comnène (împăratul bizantin), furios, i-a împins încă de atunci pe turci să zdrobească armata lui Conrad (împăratul Germaniei). Cruciaţii germani au fost masacraţi, astfel că abia a scăpat a zecea parte”. (Georges Bordonove, *Les Templiers,* Ed. Marabout)

Cât despre armata franceză a regelui Ludovic al VII-lea, în ciuda ajutorului templierilor, s-au adunat laşităţile, lipse de răspundere faţă de propriii soldaţi, condamnaţi la foame şi masacru. Curtea regelui era putredă de intrigile celor care nu se gândeau decât cum să-şi umple buzunarele... În tot acest timp, turcii câștigau teren. Când citeşti detaliul asediilor oraşelor, eşti stupefiat de cruzimea luptătorilor, de lipsa lor de milă, de cupiditatea lor. Francii sunt la fel de cruzi ca şi musulmanii şi iubirea recomandată de Christos este inexistentă! Lectura acestor violenţe este

insuportabilă: ea ne aminteşte de orori recente pe care am vrea să le uităm.

Cayce, în lectură, face o legătură între cele două evenimente: cruciada (atunci când îi reaminteşte consultantei că fusese „soldat al Crucii”) şi războiul mondial (evident în centrul tuturor preocupărilor occidentale, în aprilie 1941!).

De altfel, Cayce chiar spusese într-o lectură datând din iunie 1936:

În Franţa, găsim că o veche datorie va trebui să fie plătită acum. (Lectura 3976-24). Era cruciada!

În iunie 1939, în lectura precedentă, spusese:

Vă întrebaţi ce se va întâmpla cu Anglia şi Franţa în eforturile lor unite cu Rusia pentru a încercui regimul totalitar [nazist]. ***Aceste naţiuni, atâta timp cât vor respecta vederile lui Dumnezeu despre Om, vor reuşi. Când se vor strădui să se apere, fără nici o grijă pentru fraternitatea omenească, nu vor putea decât să eşueze.*** (Lectura 3976-23).

Trebuie remarcat, de asemenea, că în acest al Doilea Război Mondial, cei mai încercaţi au fost în final germanii. Ei au fost în mod cert agresorii, dar, apoi, ce dezastru! Ceea ce am suferit noi ceilalţi (vreau să spun francezi, englezi, italieni, olandezi, belgieni... / a nu se uita şi suferinţele est-europenilor, n.tr. /) nu era decât puţin faţă de câmpul de ruine bântuite de schelete înfometate care era Germania în. 1945! Or, Istoria spune că, în a Doua Cruciadă, cruciaţii germani au fost cei care - plecaţi primii - au stricat totul, provocându-i pe grecii bizantini. Astfel încât, când au trecut armatele franceze ceva mai târziu, răul era deja comis. Francezii au fost întimpinați, în consecinţă, de

ostilitatea grecilor (care ar fi trebuit, ca creştini, să fie respectaţi, să fie trataţi ca aliaţi şi să acţioneze ca atare).

În toată această poveste a cruciadelor, evreii au fost masacraţi ca şi ceilalţi, şi probabil chiar mai mult, pentru că ei erau meseriaşi locali paşnici, când au debarcat cruciaţii. Ei nu aveau arme ca să se apere, ca turcii şi grecii. Aceşti civili fără apărare, teoretic protejaţi de Islamul care cerea de la ei doar un tribut, au fost foarte urgisiţi de cruciaţii fanatici, care le reproşau mai ales că L-au crucificat pe Christos!

Ar trebui să mai spunem că evreii n-au fost singurele victime ale celui de-al Doilea Război Mondial. Şi alte popoare au fost exterminate încă şi mai complet - ucrainenii, de exemplu. Mulţi dintre clarvăzătorii actuali cred că holocaustul hitlerist a avut drept victime oameni care s-au comportat ei înşişi ca nişte asasini ai evreilor într-o viaţă anterioară (ceea ce nu micşorează greşelile lui Hitler).

Mi-am pus o altă întrebare. Condusă de dragostea mea, foarte greacă, de simetrie, mi s-a părut interesant să aflu dacă Primul Război Mondial era şi el o consecinţă a karmei Primei Cruciade.

L-am întrebat pe Cayce, el mi-a răspuns: **Desigur!**

Această părere nu mă angajează decât pe mine (ca medium).

5. Renaşterea, Ioana d'Arc şi Francisc I

Nu s-a limpezit încă misterul Ioanei d'Arc. Magistrul Philippe spunea: „Jeanne d'Arc, Napoleon I, Victor Hugo: taţii n-au avut nici un amestec în venirea

lor pe lume!” Dacă Cayce nu vorbeşte de ea, vorbeşte însă de vieţile ei anterioare.

O fecioară care vine de departe...

Pentru că giuvaerul cel mai frumos al încarnărilor franceze date de Cayce este, evident, ... Ioana d'Arc! Am comentat lectura sa în capitolul III al volumului I. Ioana d'Arc reîncarnată ca agent de bursă la New York... Dacă nu mă credeţi, puteţi merge să verificaţi pe loc la Fundaţia Cayce şi să cereţi pentru documentare dosarul nr. 302 - cel al **entity Joan of Arch**. Veţi vedea că n-am inventat nimic. Atunci, nu mai rămân decât două soluţii: ori Cayce este nebun de legat - şi eu împreună cu el! - sau ceea ce spune el este adevărat... Şi, dacă este adevărat, avem la ce visa!

Uluitoare lectură în care- Fecioara, FECIOARA noastră naţională ar fi fost mama nărăvaşului Ahile în războiul Troiei şi, mai înainte, un general egiptean care a participat la un război civil (ceea ce pare în mod hotărât să-i fie specialitatea!). Căci lectura care o priveşte pe Ioana d'Arc însăşi sublinia uluitoarele sale puteri „psi”. iată începutul consultaţiei dată pentru această tânără vânzătoare americană:

Este o persoană care gândeşte profund, de unde aspectul său subtil, înţelept. Cineva care poate răsturna munţii, care ştie să folosească, în avantajul său şi pentru a-şi duce planurile la bun sfârşit, tot ce are la îndemână, toate ocaziile bune sau rele. Este o persoană care poate folosi în cel mai mic detaliu orice propunere care i se face, indiferent de împrejurările în care se află; şi mai ales, surprinde foarte bine tot ce are legătură cu misterul, adică partea ascunsă,

nocturnă, a vieţii. Lucrurile ascunse sunt în mintea sa ca o carte deschisă în care poate citi. (Lectura 302-1).

Şi iată de ce Fecioara şi-a stupefiat contemporanii, recunoscându-l pe Delfinul Franţei, pe care nu-l văzuse niciodată, ascuns sub o deghizare între curtezanii săi! Robert Charroux, trecând în revistă numeroasele enigme din viaţa istorică a Ioanei d'Arc, notează chiar ambianta de ocultism, de misticism şi magie - albă sau neagră -care o înconjura (Le *livre de ses livres,* ed. Robert Laffont).

Dar Ioana d'Arc nu vine singură: există în lecturi un întreg grup de entităţi încarnate în acelaşi timp, cu aceste daruri mediumnice:

Entitatea era în ţara franceză, în acea perioadă în care se puneau întrebări privind viziunile şi lamentările acestei femei care a ajuns la putere, datorită talentelor sale mistice. Entitatea făcea parte din serviciul şi din personalul casei în care cealaltă entitate, cunoscută ca Ioana d'Arc, şi-a adus contribuţia politică, socială etc. Şi, în acest timp, entitatea a suferit. Şi nu ţinea de clanul scepticilor, şi a fost martora unei mari părţi din experienţele entităţii Ioana. Dar nu i s-a permis s-o însoţească, ceea ce a tulburat-o şi a supărat-o în ultimele zile. Ea se numea atunci Marcell şi a câştigat spiritual, chiar dacă în plan material a avut greutăţi. Aptitudinile mediumnice şi senzitivitatea sa / **sensibilitatea extrasenzorială, n.tr. /** ***vin pentru o mare parte din experienţa sa de viaţă din timpul acela. Şi astăzi, ea ar trebui să-şi folosească această mediumnitate, moderând-o cu bun simţ şi sfaturi practice...*** (Lectura 3175-1).

Iată încă o tovarăşă a Ioanei (numită tot Marcelle):

Înaintea acestei încarnări, entitatea era în Franţa, când un grup de oameni s-au interesat cu. simpatie de experienţele mistice ale Ioanei, acest şef care-i conducea pe bărbaţi şi a fost vizitată de două voci venite de aiurea. Şi tocmai asta i-a aruncat într-o asemenea confuzie pe materiatişti şi a atras asupra el însăşi forţele de distrugere. Şi totuşi, entitatea, în acea ambianţă, observând ritualurile religioase ale epocii, a început să reflecteze adânc la drumul spiritual pe care trebuie să-l urmeze fiecare om. Şi reflecta la vocea interioară, la viziunile extraordinare şi exterioare. Şi ea se întreba în ce măsură se poate, în numele acestora, să impui suferinţe materiale altora. Entitatea se numea atunci Marcelle şi a câştigat mult în această meditaţie profundă, care i-a adus perioade de eliberare - eliberarea de grijile materiale, de dorinţele carnale [...]. Nu este de mirare că, astăzi, entitatea a respins de timpuriu toate ritualurile grupului. (Lectura 2402-2). Două alte tovarăşe ale Ioanei au dreptul la o lectură: Jeanne Feucheun *(sic),* (lectura 5124-L-1) şi Angelica (2936-2), amândouă ex-egiptene, cum se întâmplă de regulă în încarnările franceze date de Cayce. Mai apar şi alte personalităţi care au o legătură generală cu războiul de 100 de ani şi cu începuturile Renaşterii: este cazul lui Renee Schulette, desemnată ca doamnă de la curte, care se ocupa de construirea caselor, primea mult şi se îmbrăca cu artă (lectura 3806-1). Sau acest personaj indicat ca secretar particular al regelui, unul din regii Carol (oare Carol al V-lea care, într-adevăr, trăia în

mijlocul cărţilor sale, sau Carol al VI-lea, sau al VII-lea?) (Lectura 4286-3). Acest personaj manifestă astăzi o preferinţă pentru lenjeria frumoasă şi tot felul de mărunţişuri datând din acea epocă.

Francisc I, bancher Indian...

În Renaşterea propriu-zisă, îl vedem apărând pe cel care a fost chiar simbolul acesteia, emblema.. Regele Francisc II

Iată lectura sa, dată pentru un tânăr „consultant american de douăzeci şi patru de ani:

Înainte de aceasta, entitatea a fost acel bărbat cunoscut ca Francisc I, rege al Franţei. Considerat nu ca atotputernic, cum se vede în documentele Istorice, cl mal adesea ca o personalitate aflată în dezacord cu multe activităţi din anturajul său, în ceea ce priveşte relaţiile internaţionale. De unde faptul ci politica o atrage astăzi pe entitate, care este în stare si conduci afacerile unei întregi comunităţi ale unei ţări, ale unei naţiuni. Şi adeseori, când aude sau citeşte un expozeu despre situaţia unul conducător american sau străin, poate să facă imediat o analiză şi să tragă pe loc concluziile care se impun. Din acea încarnare îl vine, de asemenea, astăzi, acest dar pentru limbi, mai ales pentru dialecte. Şi acest dar de a folosi gluma pentru a exprima adevăruri despre oameni, evenimente, marcând scopul cu ajutorul unul Joc de cuvinte. Ar fi bine ca entitatea si facă studii pentru a deveni diplomat, mai bine decât si se cantoneze în viaţa politici locali. Să rămână deasupra meschinăriilor, a răzbunărilor politice mărunte - cum s-a străduit să facă în cursul

acelei vieţi vechi şi în acea meserie foarte specială care a fost a sa [*ca.* rege]. (Lectura 2060-2).

Portretul lui Francisc I este cu atât mai interesant cu cât corespunde adevărului istoric. Ţin să reamintesc ceea ce ştiu sigur: nici Cayce şi nici familia sa, inclusiv secretara, nu bănuiau existenţa vreunui rege al Franţei Francisc I. Vă jur că la „Beach” nu-l cunoaşte nimeni nici astăzi! Această ignoranţă pahidermică, pe care am constatat-o acolo - nu fără iritare - îl face într-adevăr credibil pe Cayce: lecturile sale n-au fost nicicând inspirate de o cunoaştere livrescă!

Că Francisc I n-a fost un dictator, este sigur. Toată viaţa sa a trebuit să lupte împotriva preaputernicilor săi vasali, care-i îngrădeau puterea. Prefera să domnească asupra spiritului ca un animator cultural: el este cel care-l va convinge pe Leonardo da Vinci să vină să se stabilească în Franţa. Amintirea sa rămâne legată de castelele de pe Loire, a căror construcţie a încurajat-o. În ceea ce priveşte politica externă, nici aici n-a fost un cuceritor, prea fericit să întrerupă 'războaiele Italiei” prin celebrul 1515: Marignan! Şi ce a fost acest umanist, acest intelectual în vieţile sale anterioare?

Înainte de aceasta, entitatea era în ţinut roman, în Africa de nord, pe vremea când făcea parte din Imperiul Roman. Entitatea nu era roman, ci între cei care se numeau alexandrini. Era un agent al negustorilor, cineva care dirija distribuirea produselor locale, sau naţionale. Era atunci ceea ce am numi astăzi un agent de bursă. De unde talentul de acum când trebuie să vândă produse în orice ţări, pentru import-export. Totuşi, astăzi, competenţa sa comerciali

ar fi mai bine folosiţi în diplomaţie, căci mari sunt aptitudinile entităţii de a reprezenta un guvern [...], adică tot ce are legătură cu relaţiile internaţionale. Numele său în epoca aceea era Ar-Med-Seid. Şi a câştigat mult în experienţă, căci şi-a folosit spiritul şi resursele inteligenţei ca să intervină pe Ungă cei puternici în favoarea concetăţenilor săi care riscau să fie aserviţi. De aici, astăzi, fineţea analizei, judecata pătrunzătoare, când trebuie să analizeze psihologia oamenilor şi grupurilor, filosofia lor.

Înaintea acestei vieţi, regăsim entitatea în Persia şi în Arabia, în „oraşul de pe coline şi din câmpii” [numele pe care Cayce îl dă Suzei]***, Era în epoca în care acest şef religios [Uhjltd] îşi răspândea învăţăturile care au adus un progres fizic, mental şi spiritual multora dintre popoarele de negustori. Acolo, entitatea juca un rol de intermediar - ceea ce am numi astăzi bancher. Şi în acea perioadă excepţională, s-a ocupat de schimburile dintre egipteni, indieni, popoarele din Gobi, locuitorii din Carpaţi şi alţii, într-un sens, era om de afaceri, dar se ocupa mai mult de mijloacele de schimb, de monede, căci trăia într-un mare centru comercial. A profitat de această situaţie când a ajuns în India, dar în acord cu filosofia care se răspândea atunci în Suza. Din această încarnare îi vin un mare talent de orator şi o capacitate de a-i influenţa pe ceilalţi, pentru a-i determina să se lase conduşi. Numele său era Am-en-id.***

Şi mai înainte, regăsim entitatea în Egipt, într-un timp de reconstrucţie, după tulburările războiului civil. Era în momentul când se

repartizau grupurile de emigranţi şi indivizi, în diverse servicii, regelui sau Marelui Preot. Entitatea juca acolo un rol de diplomat şi de om politic. Dar nu chiar în sensul în care l-am înţelege acum. Căci munca sa era să facă fiecare grup în parte să înţeleagă cum ajuta naţiunii sale, sau altor naţiuni, prin ceea ce făcea. Aceasta i-a permis entităţii să devină un fel de consilier, negociator şi coordonator pentru numeroase grupuri. Şi numele său era: Ab-El-Do. (Lectura 2060-2).

Foarte diferit de Ioana d'Arc, care nu visează decât să se încarneze întotdeauna în plin război civil, indiferent de ţară, .Francisc I alege să se încarneze pentru a ajuta pacea. Fiind mai mult prin natură un diplomat, un psihosociolog şi un ***hipersensibil la aceste lucruri care arată puterile ascunse ale spiritului, ale inteligenţei.*** (Aceeaşi lectură)

Şi tocmai astfel apare Francisc I (1494-1547) istoricilor actuali.

Interesant de notat şi internaţionalismul său, care datează de demult în Africa de nord romană, este străin, mai exact grec din Alexandria. Când se încarnează în Persia, în viaţa dinainte, este tot străin: este imigrant indian! Iar în Egipt soseşte în momentul când statul încearcă să integreze noii imigranţi naţiunii în curs de formare. Ca rege al Franţei, el este - cum era regula - fiul unei străine, Louise de Savoie (provincie care nu era încă franceză în momentul acela; atât de puţin franceză, chiar, încât mai târziu, familia de Savoia - Casa Savoia - se va identifica cu Italia, din care va face parte).

Ne amintim şi că Francisc I i-a şocat pe credincioşi, aliindu-se cu turcii musulmani (în speţă cu

un tratat de alianţă care i-a permis corsarului Barberousse / Barbă Roşie, n. tr. / să atace coastele italiene şi spaniole), iată de ce spune Cayce că ***el era în dezacord cu anturajul în ceea ce priveşte politica externă.*** Şi apoi, când ai fost egiptean, indian, persan, grec, când cunoşti bine Mediterana orientală şi ai fost în atâtea popoare diferite ca bancher, ministru al imigrării sau agent de bursă al ceaiului, nu eşti chiar turc...

Mai sunt şi alte vieţi din timpul Renaşterii franceze, spune Cayce. De exemplu un favorit ai regelui Hernie, probabil al IV-lea, care a obţinut, oricum, mult. (Lectura 4353-4). Sau lectura 1562-1, care evocă existenţa unui artist flamand sărac, un acuarelist de la începutul Renaşterii, pe nume Arvell Meneaux (?). El făcea multe eforturi ca să redea frumuseţea Naturii, frumuseţea corpului omenesc. Aceste eforturi, spune Cayce, ***îi vor aduce astăzi câștigurile materiale care i-au lipsit altădată. Căci vel culege în experienţa actuală ceea ce al semănat odinioară.*** (Lectura 1562-1).

(Sper, atunci, că bietul Douanier Rousseau este astăzi reîncarnat în negustor de tablouri, miliardar!)

Lectura 5244 descrie un modest căutător care, la începuturile imprimeriei, lucra ***la reacţiile chimice ale argintului, adică efectele luminii asupra argintului, şi folosirea acestui element la obţinerea anumitor procedee de Imprimare, de unde Interesul său actual pentru fotografiei*** (Lectura 5244-L-1).

Aceste lecturi sunt cu totul în atmosfera de elan ştiinţific şi cultural al Renaşterii. Este de altfel destul de dificil să identifici toate lecturile care se raportează la o epocă precisă, întrucât Cayce nu dă întotdeauna

suficiente elemente de datare. Când vă spune „***Era când regii Henric (sau Carol, sau Ludovici) domneau în Franţa***” nu ne ajută prea mult: între Charles Martel, în 714, şi Carol al X-lea, în 1624, sunt mai bine de o mie de ani distanţă...

6. Pe vremea Ludovicilor

Pe vremea Ludovicilor - expresia îi aparţine lui Cayce însuşi şi, în mintea sa, este vorba de o întreagă civilizaţie al cărei apogeu se situează în secolele XVII şi XVIII în Franţa.

Richelieu şi Ludovic al XIII-lea

Cardinalul de Richelieu, atotputernicul ministru al lui Ludovic al XIII-lea, apare de cel puţin douăsprezece ori în lecturi. Prima dintre ele datează din 22 octombrie 1923: este vorba de acea serie de lecturi date de Cayce pentru Lammers, prietenul său tipograf. Acolo, Cayce face trimitere la o încarnare pe care ar fi avut-o el însuşi în Franţa şi era prima dată când vorbea de propriile sale vieţi anterioare.

A fost întrebat:

UNDE ŞI CÎND ACESTE PATRU PERSOANE (Lammers, Cayce şi doi dintre prietenii lor) AU FOST ÎMPREUNĂ ÎN SCOPURI DISTRUCTIVE? (Cayce tocmai spusese că Lammers fusese Hector în războiul Troiei). PENTRU FIECARE DIN ACEŞTI PATRU INDIVIZI, DAŢI NUMELE, STAREA, PROFESIA, ACTIVITĂŢILE LOR ÎN FIECARE DIN VIEŢILE ANTERIOARE.

După ce a răspuns că aceşti patru indivizi nu se întâlniseră decât o singură dată pe Pământ - în războiul Troiei -, Cayce reia în detaliu vieţile anterioare ale fiecăruia dintre ei.

Şi când a ajuns la propriile sale încarnări, Cayce a menţionat mai întâi cele două vieţi anterioare mai recente, vieţile americane despre care am vorbit în volumul I. Şi apoi:

În viaţa dinaintea acesteia [ca întemeietor al coloniei engleze din Jamestown]***, trăia în Franţa, sub domnia lui Richelieu, când în acea perioadă se pregăteau forţe armate care vor deveni într-o zi redutabile pentru unii.*** (Lectura 5717-1).

Scurtul pasaj de mai sus este destul de enigmatic. Secretarul lui Lammers pare să fi redat „Richelieu” în transcrierea sa.

La care prudenta Gladys Davis, cu mulţi ani mai târziu, clasificând lecturile, a adăugat un punct de întrebare, urmat de: „Ludovic al XIII-lea?”... Bineînţeles că, pentru noi, cei doi oameni sunt indisolubil legaţi în Istoria care ţine minte acest cuplu extraordinar de eficace, format din rege şi ministrul său. Colaborare strânsă care va dura aproape până aproape de moartea lor.

Atât cât va fi la putere, într-adevăr, Richelieu nu va înceta să „pregătească”, cum zice Cayce, forţele armate regale, pe care le va opune totodată casei de Austria, protestanţilor şi marilor seniori aflaţi în continuă rebeliune. După moartea sa, când tânărul Ludovic al XIV-lea este doar un adolescent, va izbucni revolta; va fi Fronda condusă de aceşti mari seniori care nu acceptă autoritatea regelui. Cât despre „Richelieu”, citat în lecturile de mai sus, este chiar cardinalul care a trăit în secolul al XVII-lea (va mai exista ulterior, în secolul al XIX-lea, un alt Richelieu care va fi ministrul lui Ludovic al XVIII-lea). Aici nu există îndoială, pentru că această încarnare a lui Cayce sub domnia lui Richelieu este dată ca precedând

încarnarea sa la Jamestown, colonie engleză din America. Or, fondarea acesteia datează din secolul ai XVII-lea.

Despre diferiţii regi ai Franţei cu prenumele „Ludovic” citim în lecturi această uimitoare exprimare sintetică: **In that period known as the Louises of France**. Cât despre numărul Ludovicilor respectivi, se pare adeseori că a fost notat cam repede. Din păcate pentru noi, există o mare diferenţă... Şi toate cercetările^ mele au fost îngreunate de această dezinvoltură privind numerele) în alte lecturi, pe care le vom vedea mai departe, viaţa franceză a lui Edgar Cayce va fi situată sub Ludovic al XIV-lea sau chiar Ludovic al XV-lea... Or, cum el repetă că este o viaţă de copil mic care nu durează decât câţiva ani, este deci exclus să fi trăit atât de mult încât să prindă două secole şi trei „Ludovici”! în orice caz, Cayce, fidel teoriei reîncarnărilor de grup, dă un număr destul de mare de încarnări în secolele XVII şi XVIII. Bineînţeles că este vorba, aproape de fiecare dată, de oameni care au avut o încarnare egipteană împreună cu el. Foarte des, de asemenea, încarnări persane, greceşti, biblice sau eseniene.

În încarnările din timpul lui Ludovic al XIII-lea, Richelieu este întotdeauna descris ca acela care deţine puterea reală:

În viaţa precedentă, era la curtea regelui Franţei, când Richelieu deţinea adevărata putere. (Lectura 4765-1).

Îl găsim în cursul acelei perioade când Biserica şi Statul, în Franţa, erau sub controlul lui Richelieu. (Lectura 2694-1).

Cele mai multe încarnări sub Ludovic al XIII-lea se petrec la curte, ceea ce este logic, pentru că, vom

vedea mai departe, Cayce spune că s-a încarnat în acest mediu. Atmosferă de intrigi, uneori irespirabilă:

Entitatea era cineva la care Richelieu mergea adeseori ca să ceară sfatul, în acea vreme. Ea ardea tămâie, parfumuri şi dădea sfaturi sub numele de Katrina. Entitatea a câştigat şi a pierdut moral în această viaţă. A câştigat în cunoaşterea virtuţilor şi puterilor tămâii, aromelor şi a tuturor acelor materii purificate de foc. Şi a pierdut prin întrebuinţarea pe care a dat-o acestor parfumuri şi influenţei lor asupra oamenilor. Şi astăzi ea trebuie să facă faţă acestor influenţe karmice şi să le corecteze, printr-o bună destinaţie a acestor substanţe, pe care trebuie să le folosească acum ca să ajute oamenii, bărbaţii, femeile, copiii să se dezvolte şi să evolueze. Şi în special aloe, mirt etc. (Lectura 1714-1).

Aţi recunoscut descrierea unei vrăjitoare de cea mai bună tradiţie, manipulând esenţe şi otrăvuri în oficina sa. Sub Ludovic al XIV-lea, de altfel, a izbucnit faimoasa „Afacere a otrăvurilor”, când va fi condamnată marchiza de Brinvilliers. (A se citi *La Marquise des Ombres* / Marchiza umbrelor /, de Catherine Hermary-Vieille, Olivier Orban, Paris, 1983)

Se pare că Richelieu consultă des clarvăzătoarele:

La începutul perioadei în care Richelieu conducea ţara, când căuta să-şi asigure puterea, entitatea şi-a oferit bunele oficii de intermediar între suveranul în titlu şi cel care, prin calităţile sale intelectuale, va juca rolul conducător [...]. iată de ce, astăzi, entitatea are o iscusinţă înnăscută de a-i sfătui pe unii şi pe alţii, indiferent de situaţia lor. (Lectura 454-2).

Cardinalul pare să fi avut câteva prietene frumoase. Cuvântul folosit de Cayce este entertainer, cu alte cuvinte cineva care îşi exercită funcţiile fie de bufon, fie de damă de companie, fie de curtezană (sau de curtezan... observaţi că femininul şi masculinul nu au exact acelaşi sens!):,

Entitatea era în activitate în Franţa, chiar la începutul epocii cardinalului Richelieu. Entitatea a fost o asociată [cuvânt caycian care înseamnă, după caz, soţ, soţie, amant, prietenă - uneori pur şi simplu asociată sau membru din aceeaşi familie!], ***da, şi chiar o tovarăşă*** **[aici „metresă” în caycianǎ]** ***a cardinalului în viaţa sa, când acesta a fost atacat şi contestat. Şi darurile entităţii de a distra, de a însufleţi viaţa la curte şi de a înveseli existenţa acelora pe care-i întâlnea, au făcut-o să ocupe o poziţie importantă. Funcţiile sale constau în a da concerte, în a încuraja artiştii - şi numeroşi au fost oamenii din acea vreme care au fost primiţi la contesa Iascana, ca să o asculte [...]. Această încarnare aduce în viaţa actuală a entităţii un talent muzical, daruri artistice, un talent pentru animaţia culturală... Şi totuşi, în străfundul ei, o lipsă de încredere în cei apropiaţi.*** (Lectura 5265-1).

Înţelegem că acea contesă întreţinea un salon unde se întâlneau artişti şi oamenii politici. Ne amintim rolul capital jucat de aceste saloane în viaţa culturală a epocii. Dar erau şi cuiburi de intrigă, unde trebuia să fii mereu atent...

Iată o altă persoană care pare să fi fost, după expresia epocii: „foarte versată în galanterie”:

Entitatea era printre cei care lucrau sub domnia cunoscută ca aceea a lui Richelieu.

Entitatea trăia în cercurile conducătoare, apropiate puterii, şi avea funcţia de a-i „distra" şi pe Richelieu şi pe rege. Ea se numea Isabelle. Şi în acea viaţă a câştigat şi a pierdut în plan moral. (Lectura 97-2).

Urmarea lecturii arată că această persoană păstrează de atunci un talent pentru a juca teatru, mai ales personajele din acea epocă. Poate că era actriţă?

Şi iată un abate de curie:

Entitatea făcea parte din înaltul cler, dar fără să se sinchisească de respectarea jurămintelor ecleziastice. Căci entitatea, prin politica lui Richelieu, era dezamăgită de Biserică şi de modul cum aplica aceasta marile principii. Astfel entitatea a lăsat boneta roşie* [de episcop] *şi a luat pălăria de curtean. (Lectura 2694-1).

Un mare şambelan:

În Franţa, într-o vreme când mocnea revolta, sub Ludovic al XIII-lea, entitatea era printre cei însărcinaţi să-l escorteze şi să-l apere pe monarh. Mai exact, era cei care răspundea de garderoba sa, deşi nu un valet, ci mai degrabă cineva care hotăra stilul costumului care se potrivea oamenilor, un fel de maestru de ceremonii. După numele său Neil, entitatea a câştigat în această experienţă, riscându-şi viaţa după cum cerea serviciul în acel timp. De unde, astăzi, interesul său pentru haine şi talentul de a descrie modul în care este îmbrăcat fiecare, chiar într-un salon plin de lume! (Lectura 641-1).

înainte, acest bărbat fusese negustor în Grecia, la Salonic. Şi mai înainte încă, medic la curtea Persiei. Şi mai înainte, în Egipt, înalt funcţionar, ***al cărui veşmânt special, semn al funcţiei, îl făcea să fie***

respectat de mulţime. (Aceeaşi lectură). În fine, înainte fusese atlant, dar mereu obişnuit cu decorul oficial...

Apar diverse personalităţi de la această curte a lui Ludovic al XIII-lea: secretarul particular **al unuia dintre Ludovici** (lectura 1566-3), un alt cardinal fără principii morale rigide (cu nume indescifrabil, lectura 2734-1), o profesoară de dans (lectura 2163-1), o guvernantă a casei regale care se ocupa de cei bolnavi (lectura 38-1) etc.

Cum nu se ştie niciodată ce le trecea prin cap secretarelor lui Cayce când transcriau un nume francez, niciodată nu suntem siguri de acesta. În mai multe lecturi pare să fie numele „Conţi” sau „Gondi”, dar este oare vorba de familia Conde, Gondi sau Conţi? Trei mari familii distincte, a căror pronunţie într-o gură americană nu se diferenţiază deloc:

Entitatea a fost printre cei care au întemeiat o familie celebră, cu o mare funcţie în ţară, sub numele de Conţi [...]. Numele său: Jacques Conţi. (Lectura 1932-1).

Las genealogiştilor grija de a-l regăsi pe acest „Jacques Conţi”, care era un mare negustor, colabora cu administraţia regală şi se interesa de distilarea esenţelor vegetale...

Exilul lui Carol al II-lea în Franţa

Aproape douăzeci şi trei de lecturi descriu încarnările în Franţa, în momentul când tânărul Carol al H-lea, viitor rege al Angliei, a venit acolo în exil. Era fiul nefericitului Carol I, decapitat de revoluţia lui Cromwell, dar şi nepotul regelui Franţei, Henric al I V-lea, prin mama sa, Henrietta. Aceste douăzeci şi trei de persoane, majoritatea franceze, fac parte dintr-un

acelaşi grup karmic şi s-au cunoscut în Egipt, Persia, Grecia, Israel etc. Scopul încarnărilor în Franţa, în secolul al XVII-lea, se pare că a fost să-l ajute pe viitorul Carol al II-lea. În cele din urmă, acesta a recăpătat tronul tatălui său şi a devenii un mare monarh conciliator. Ca suveran, nu era uşor să restaurezi pacea religioasă în acea Anglie devastată de fanatism! Fidel politicii de toleranţă a bunicului său, Carol al II-lea s-a străduit să stingă ura dintre catolici şi protestanţi:

Entitatea era în ţara cunoscută acum ca Franţa, în acea epocă în care aveau loc încercări de readucere a regelui Carol al II-lea pe tronul său. Entitatea era atunci franceză şi juca un rol de intermediar între cei care erau la putere, între consilierii regelui şi cei care reprezentau coroana în Anglia. (Lectura 308-2).

În ţara pe care o cunoaştem astăzi ca Franţa, găsim entitatea într-un timp când multe schimbări agitau spiritele, din cauza venirii viitorului rege Carol al II-lea, care se afla acolo în exil. Entitatea a fost printre cei care au ajutat această entitate să se întoarcă în patria sa. Acest moment a fost trăit, pentru unii şi pentru alţii, pentru toţi, ca o cotitură în evoluţia gândirii religioase, legată de viitorul acestui prinţ ca suveran. Şi în această atmosferă, oamenii se gândeau la schimbări, la evoluţia spiritelor. (Lectura 421-5).

Mereu marile cotituri ale Istoriei civilizaţiilor, când se încarnează acest grup de suflete care însoţesc entitatea Cayce, alias Ra Ta... De unde motivul acestei abundenţe de lecturi despre Carol al II-lea: el ar fi fost

unchiul încarnării franceze a lui Cayce din acea epocă...

Cayce, nepot al regilor Franţei şi Angliei - întocmai!

De-a lungul anilor, Cayce va da detalii despre misterioasa sa încarnare (sau misterioasele sale încarnări) la Curtea Franţei, iată-le:

Regăsim entitatea [e **vorba de Cayce însuşi]** ***într-o experienţă terestră precedentă, o viaţă în Franţa, care urma unei intrări pe Venus. Şi ce a fost această viaţă? Cum a fost ea trăită practic? Un copil din dragostei Un copil din dragoste, cea mai entuziasmantă din toate experienţele pe care le poţi face în existenţa terestră, dar, pentru unii, cea mai de temut, cea mai cumplită!*** (Lectura 5755-1).

În viaţa precedentă, găsim entitatea **[e vorba tot de Edgar]** ***la curtea francezilor, când Ludovic al XV-lea*** [al Cincisprezecelea!] ***era rege şi când entitatea a fost încredinţată gardei regale, dar a fost de scurtă durată, ca număr de ani, cum se numără în plan terestru. Această entitate, deci, a fost încredinţată unei gărzi de la Curte, care era o gardă aparţinând casei regale şi care şi-a pierdut viaţa apărându-l pe cel care îi fusese încredinţat [...]. Şi numele acestuia era Ralph Dahl [Raphael?].*** (Lectura 294-8)

Prima remarcă: se trece de la Ludovic al XIII-lea (Richelieu citat chiar în prima lectură de la începutul acestui capitol) la Ludovic cel Iubit. Ceea ce acoperă un secol (Richelieu este în 1624 consilierul lui Ludovic al XIII-lea, iar Ludovic al XV-lea îşi începe efectiv domnia în 1723). Dacă este vorba de un copil a cărui

viaţă a fost de scurtă durată... Înseamnă că, de fapt, au fost două încarnări franceze ale lui Cayce în lecturi: una sub Ludovic al XIII-lea, în secolul XVII, şi una sub Ludovic al XIV-lea-Ludovic al XV-lea, în secolul XVIII! Să vedem urmarea:

A trăit viaţa la această Curte, în primii ani, în inima şi afecţiunea mamei sale, care era atât de frumoasă şi lubitoare cât este cu putinţă. Marea încercare a entităţii' din punct de vedere al Pământului • a fost despărţirea dintre mamă şi fiu. Acest şoc a provocat un dor adânc în această viaţă tânără care s-a stins încet-încet din cauza geloziei de la Curte. Căci regele a devenit conştient de înfăţişarea fizică a băieţelului, care risca să provoace tulburări armate periculoase pentru el însuşi - înfăţişare care trăda secretul acelei mame care îl iubea atât. (Lectura 294-9).

Am citit şi recitit de multe ori această lectură, încercând să pătrund spiritul epocii. Fiind eu însămi o pasionată de Saint-Simon şi de acest sfârşit de secol XVII, cred că ultima frază a lecturii generează mai multe observaţii:

- Mai întâi, în ceea ce priveşte „înfăţişarea copilului”. Interpretarea mea personală este că, pe măsură ce creştea, semăna probabil din ce în ce mai mult cu tatăl său, arătând astfel al cui fiu era. Poate că, de asemenea, stârnea prea mult interes: existenta sa era evident o ameninţare pe plan politic. Dacă băieţelul ar fi fost anormal, el n-ar fi reprezentat un pericol pentru rege şi nimic n-ar fi justificat gelozia de care vorbeşte Cayce.

- Nu se spune, de altfel, de care rege gelos este vorba: al Franţei sau al Angliei? Căci, aşa cum o să

vedem, Cayce sugerează mai departe că acest copil ar fi fost un nepot natural al regelui Angliei, Carol I. Oricum, un personaj care putea să pretindă tronul fie al Franţei, fie al Angliei, prin gradul de rudenie atât de apropiat. Condiţia de bastard nu era considerată din acelaşi unghi ca astăzi: un bastard putea să intre în legitimitate şi astfel să aibă pretenţii la tron. Acest lucru s-a văzut deja în Istorie şi putea risca - se ştie când? - să aducă multe necazuri. Părinţii acestui copil misterios sunt evocaţi în urmarea lecturilor date lui Gladys Davis, secretara lui Cayce. Aceasta ar fi fost un fel de suflet-soră, în orice caz o entitate pe care a regăsit-o în fiecare încarnare. După ce a fost fiica sa în Egipt, ar fi fost soţia sa în Persia, înainte de a-i fi secretară în America! Şi, între timp, în Franţa, s-au regăsit:

Din nou la o curte, ca mamă şi fiu. (Lectura 288-6).

ŞI CARE ERA NUMELE MEU COMPLET ÎN ACEASTĂ VIAŢĂ FRANCEZĂ, ŞI A CUI FIICĂ ERAM? a întrebat Gladys Davis.

A lui Ludovic al XIV-lea. Numele complet: Agatha Bolile. (Lectura 288-27).

Amețită de atâta glorie, mica secretară a încurcat cifrele romane sub pana sa şi a scris Ludovic al XIV-lea în loc de Ludovic al XV-lea sau al XIII-lea? Cât despre „Agatha Beille”, este foarte evident că ar fi mai degrabă „Agatha Abeille”, adică două prenume tradiţionale unite, cum era obiceiul. Gladys Davis crezând, bine intenţionată, că prinţesele regale din secolul al XVII-lea purtau nume de familie burgheze - ca toată lumea! - o numeşte Beille în notele sale! (Obiceiul american actual pentru a vorbi de o

personalitate feminină fiind de a-i da numai numele de familie, fără prenume sau Doamnă sau Domnişoară).

CU JACQUES, FRATELE LUI CAROL AL II-LEA, ERAM LOGODITĂ?

Ducele de York, Jacques, [în engleză, James], (aceeaşi lectură).

ŞI DE CE N-A FOST CELEBRATĂ CĂSĂTORIA?

Intrigi politice şi conjunctură. (Lectura 288-27)

O altă lectură lasă să se înţeleagă că micul „**Ralph Dahl”** era chiar fiul Ducelui de York, fratele viitorului Carol al II-lea, care într-adevăr a venit şi el la Paris în tinereţe:

Pe *atunci, găsim entitatea* [Gladyis Davis] ***încarnată pe Pământ la curtea lui Ludovic al XV-lea*** [al Cincisprezecelea, de această dată!]. ***Şi acolo, trăia în casa regală, fiind a doua fiică a regelui, născută la palat, din soţia legitimă a monarhului, crescută şi educată la mânăstire, adică la şcoala mânăstirilor care primeau persoane de la curte, dar totuşi nu între zidurile lor. La vârsta de şaptesprezece ani, o vedem făcând cunoştinţă cu Ducele de York, fiul monarhului care domnea în ţara de alături. Tânăra fată a fost sedusă şi a adus pe lume un fiu, pe care suveranul l-a dus departe de Curte. Pe loc mama şi-a pierdut favoarea monarhului. Şi, în aceste împrejurări, în acest mediu, întâmplarea i-a provocat un mare dezgust faţă de bărbaţi. Căci ea a considerat că Ducele fusese necredincios. Şi totuşi iubirea nu i-a părăsit inima, ci s-a răsfrânt în întregime asupra copilului din această legătură.*** (Lectura 288-5).

Am petrecut ore întregi la biblioteca din Versailles, unde toate aceste personaje regale sunt cunoscute, fişate, repertoriate, clasate, indiferent dacă au fost legitime sau bastarde. Aproape toate fac obiectul unor biografii, al unor citări în Memoriile vremii. La Curte, toată lumea observa pe toată lumea, nu exista intimitate. Şi persoanele din familia regală, mai ales, erau spionate de către o mie de ochi răuvoitori. Naşterile chiar se petreceau în public, cu martori, pentru a certifica tot ce se petrecuse, ca să nu fie luat un copil drept altul!

Deci am petrecut ore întregi încercând să identific o fiică a lui Ludovic al XIV-lea, care ar corespunde cu ceea ce spune Cayce. Nici una din fiicele Mariei-Thereza şi a lui Ludovic al XIV-lea nu poartă numele Agatha Bay sau ceva asemănător. O singură fiică ilegitimă a lui Ludovic al XV-lea poartă prenumele Agatha, dar nu corespunde ansamblului lecturilor.

Iată altele care aduc detalii suplimentare, făcând identificarea prinţesei şi mai dificilă. Este vorba tot de fiica regelui, mama copilului nedorit:

După ce a fost alungată de la Curte, a devenit călugăriţă într-una din mănăstirile apropiate; a venit acolo la virata de douăzeci de ani, după ce a trăit trei ani de iubire materni cu fiul său, Dale. Până atunci beneficiase de multă afecţiune şi de promisiuni din partea familiei monarhului. Dar vedem că acesta s-a lisat cuprins de o mare neîncredere, până la a-şi exercita răzbunarea asupra mamei şi asupra copilului. De unde faptul că acesta a fost încredinţat celor pe care mama sa îi considera cel mai apropiaţi prieteni din casa regelui, atunci când ea s-a călugărit. Şi acolo, la mănăstire,

vedem că la puţin timp după intrare, n-a mai putut ieşi timp de trei ani ca să-şi vadă copilul. Şi când i s-a anunţat moartea acestuia, fără săi se arate motivele, vestea i-a provocat o asemenea dezamăgire şi un asemenea dezgust de viaţă încât n-a mai putut iubi pe nimeni care să-l înlocuiască pe cel ce-i devenise mai drag decât propria sa viaţă. Atunci o vedem pe Gracia [alt nume] ***lăsându-se şi pieri; a murit la vârsta de treizeci de ani.*** **(Lectura 288-5).**

Şi într-o altă lectură, unde ea îi cerea lui Cayce să-i dea numele pe care le-a purtat în încarnările precedente, el răspunde:

Şi în aceea din timpul lui Ludovic al XV-lea: Grada. (Lectura 288-10).

Cu aceste precizări complementare ar trebui să găsim o fiică a regelui care să fi avut ca poreclă sau nume de călugăriță „Gracia”, N-am găsit un asemenea personaj. Poate că alţii vor reuşi aici mai bine decât mine?

Edgar Cayce - copil negru cu obârşie regală?

Unii istorici americani s-au gândit (cu toarte bună intenţie, desigur) că ar putea fi vorba de un nepoţel negru al lui Ludovic al XIV-lea. Asta ca să explice aluzia lui Cayce la „înfăţişarea” copilului.

Orice istoric onest trebuie să evite proiectarea problemelor din timpul şi ţara sa într-o altă epocă şi civilizaţie. Edgar Cayce în nepotul negru al lui Ludovic al XIV-lea? Ipoteza este nostimă. Din păcate, este total lipsită de baze istorice. Cei care o susţin nu cunosc îndeajuns istoria europeană - plecând de la o ecuaţie simplă, pe legea mea: spaniol maur = arab = negrul

(Iată ce i-ar face pe istoricii spanioli să râdă cu lacrimii). Pentru că Ludovic al XIV-lea se căsătorise cu o „spaniolă”, putem conchide foarte firesc' că aceasta avea sânge negru? Maria-Thereza, soţia lui Ludovic al XIV-lea - şi blondă ca spicul de griul - era o „falsă spaniolă”, o Habsburg de Austria. Cât despre maurii din Spania, care erau berberi albi la origine, trebuie să ne străduim din răsputeri ca să-i putem asimila masiv negrilor!

Istoricul serios care se va osteni să se documenteze la Versailles va putea sã-şi dea seama foarte repede că nimic nu sprijină ipoteza unui nepot negru al lui Ludovic al XIV-lea şi va vedea că se face o confuzie cu cazul călugăritei „maure” închise la mânăstirea din Moret, la care s-au referit Saint-Simon, Voltaire, M-lle de Montpensier şi mulţi alţii. Nimic nu dovedeşte până acum că ea ar fi fost fiica lui Ludovic al XIV-lea şi există chiar mărturia Măriei Leszczynska, soţia lui Ludovic al XV-lea, care dezminte acest lucru spunând că era fiica unui maur şi a unei maure găzduiţi la Menajeria de la Versailles, din mila Doamnei de Maintenon.

Trebuie, înainte de toate, să avem onestitatea de a-l reciti pe Cayce: nicăieri nu spune că el însuşi, copilul misterios, sau mama sa ar fi fost negri. Ceea ce, o repet, în contextul epocii ar fi fost într-adevăr dificili în plus, această călugăriţă „oacheşă” despre care vorbesc izvoarele istorice nu se numea nici Gracia, nici Agathe-Abeille. Ea a murit spre sfârşitul secolului respectiv, cu zece ani înainte de revoluţie, în 1779, şi a depăşit aşadar cu mult vârsta indicată de Cayce - treizeci de ani. Şi dacă Voltaire, care a vizitat-o, găsea că seamănă cu Ludovic al XIV-lea, aceasta nu

dovedeşte nimic... altceva decât că va fi fost, poate, încă o bastardă a prolificului rege!

Pe de altă parte, ne lovim de încă o neconcordanţă: dacă această prinţesă regală a trăit la Curte în văzul şi ştiinţa tuturor, cum spune Cayce - ceea ce i-a permis să-i întâlnească pe ducele de York -, nu se poate să nu existe vreun document referitor la ea. Toate naşterile din familia regală au făcut obiectul ceremonialului tradiţional şi au fost notate întocmai în arhive. Mania hârţoagelor, tipic franceză, era la putere în vremea Regelui-Soare!

Dacă una din fiicele legitime ale cuplului regal, crescută la Curte până la 17 ani, ar fi fost tuciurie ca acea călugăriţă şi ar fi născut un copil negru, judecaţi dacă gurile rele n-ar fi profitat de ocaziei Sigur s-ar fi ştiut!

Cât despre o fetiţă oacheşă născută de Maria-Tereza în 1664, aceeaşi incompatibilitate cu amănuntele date de Cayce.

D-ra de Montpensier povesteşte, în *Memoriile* sale (vol. IV, p. 15 şi 16), că „regina născuse o fetiţă ce semăna leită cu o maură”. Dar adaugă: „Nu-i adevărat că regina a adus pe lume o negresă. Răposatul Domn care fusese de faţă spunea că micuţa prinţesă era urâtă, dar nicidecum neagră. Oamenilor nu le iese din cap că pruncul nu mai trăieşte, că nu se află într-o mânăstire la Moret, aproape de Fontainebleau. Totuşi este sigur că fetiţa cea urâtă este moartă: întreaga, curte a văzut-o murind!” Născută la 16 noiembrie, ea s-a stins în anul următor, pe 26 decembrie, la ora 7 seara, iar trupul neînsufleţit a fost dus, cu ceremonialul de rigoare, la Saint-Denis. Ludovic al XIV-lea i-a scris el însuşi vestea mamei sale vitrege, regina Spaniei... Se vede că acestea nu corespund cu spusele lui Cayce,

căci el vorbeşte despre o tânără care a trăit şi care, dimpotrivă, era foarte frumoasă, în timp ce martorii timpului insistă asupra urâțeniei avortonului! (I s-a dat numele Mărie-Anne şi nu „Agathe-Abeille” sau „Gracia”!) Nu pot aşadar nici să înviez copilul maur al Măriei-Tereza, nici să schimb data morţii celeilalte maure, cea de la mânăstire, nici chiar să-i împrumut un copil negru despre care nu vorbeşte NICI un memorialist!

O dramă din timpul Regentei?

O altă lectură vorbeşte, se pare, despre Regent, Philippe d'Orleans, care a domnit din 1715 până în 1723, aşteptând ca tânărul Ludovic al XV-lea să ajungă la majorat. Este lectura în care viitorul „Iubit”, fiind foarte tânăr în momentul dramei, nu este răspunzător de ea:

În viaţa precedentă, ea a trăit [este vorba de entitatea 288, adică Gladys Davis] ***la curtea lui Ludovic al Cincisprezecelea, atunci când, suveranul fiind foarte tânăr, regatul era condus de cel căruia i se încredinţase această sarcină. Entitatea trăia atunci în Casa lui Ludovic al XV-lea, venind din Casa lui Ludovic al XIV-lea. Şi entitatea a cunoscut o evoluţie morală abia la sfârşitul vieţii. Căci, în această încarnare, ea a cunoscut încă din anii tinereţii dezamăgirea, lacrimile, teama, înainte de a fi închisă într-o mânăstire unde s-a integrat perfect. A părăsit viaţa pământească în tinereţe, adică la 23 de ani. Cât despre dezvoltarea sa spirituală pe acest plan terestru, în acel timp, vedem că abia în ultimele zile reuşeşte să se împace cu***

condiţiile sale de viaţă şi cu pierderea copilului. (Lectura 288-10)

Şi în alte lecturi:

Chiar în viaţa dinaintea acesteia, regăsim entitatea [Gladys Davis] ***născută într-o casă regală şi în familia regelui, la Curtea regelui Ludovic al Cincisprezecelea. În calitate de fiică a regelui şi în condiţiile de viaţă de la curtea regală a acestei ţări căreia îi aparţinea entitatea, cu toată gloria, pompa, luxul, splendoarea acestui spectacol dat lumii de acea naţiune în acel timp. Clerul se ocupa de educaţie, impunând-o laicilor vremii. Prima cotitură a fost al 17-lea an al tinerei fete, când l-a întâlnit pe ducele de York - cum era numit - şi s-a logodit. Această logodnă n-a mai ajuns niciodată la cununie. De unde acest dezgust faţă de bărbaţi, această neîncredere în sexul opus, resimţite de entitate; corpul său a fost atunci închis între ziduri, unde şi-a petrecut restul vieţii, căci n-a trăit decât până la 30 de ani.*** (Lectura 288-1).

Şi în lecturile date pentru vieţile anterioare ale lui Cayce însuşi citim:

În viaţa precedentă, regăsim entitatea la Curtea Franţei, în vremea lui Ludovic al Cincisprezecelea, şi în casa monarhului, dar lipsită de îngrijirea celor care, în mod normal, ar fi trebuit s-o educe - căci aceştia, lipsiţi de influenţă, n-au putut veghea asupra dezvoltării sale pe Pământ în acea viaţă. Şi în acea încarnare a fost doar un copilaş care a trăit doar cinci ani. În personalitatea sa actuală, găsim mai multe trăsături de caracter provenind din

încarnarea următoare, ca Bainbridge... (Lectura 294-19)

Cât despre prinţesă, îi rămăsese din toată povestea aceea multă amărăciune:

Asta explică de ce entitatea, ex-persoană regală, îi dispreţuieşte sau nu-i iartă pe cei care n-au darul s-o înţeleagă. Acest lucru trebuie depăşit astăzi. (Lectura 288-10)

Şi iată de ce, dacă această lectură a lui Cayce este adevărată, n-am putut obţine nici o întrevedere cu Gladys Davis - pe care o cerusem de mai multe ori în calitatea mea de scriitor francez.

O întâlneam aproape zilnic pe scări - regală, e drepţi într-o zi, violând eticheta curţilor, mi-am permis s-o abordez ca să-i expun problema mea: ce să fac cu acele nume franceze din lecturi, care fuseseră masacrate până la a fi inutilizabile? Am rugat-o pe această alteţă intimidantă să binevoiască a mi le citi cu voce tare, aşa cum le auzise ea însăşi, încât să le pot rescrie într-un mod verosimil. Mereu regală, mi-a opus un refuz plin de curtoazie, dar ferm: nu, n-o interesa acest lucru! în mod vizibil, biata ex-prinţesă regală reîncarnată avea motive întemeiate pentru a dori să uite tot ce înseamnă Franţa (inclusiv scriitorii francezi rătăciţi la Virginia Beach!). Cayce remarcă adeseori în lecturi cât de tare ne repugnă ţările unde am suferit mult într-o viaţă anterioară. În orice caz, mi-o imaginam foarte bine pe Gladys Davis ca prinţesă regală, căci era foarte distinsă - şi înţelegeam bine că n-avea chef să se mai amestece în această poveste dureroasă. Acum, când l-a reîntâlnit pe Cayce în lumea cealaltă, sper că amintirile urâte i s-au şters pentru totdeauna!

Louise de la Vallère între Fouquet şi Ludovic al XIV-lea la Virginia Beach...

Cayce avea în echipa sa, la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, o tânără foarte frumoasă, care se numea Mae Gimbert Verhoeven, apoi Mae Saint-Clair, căci era divorţată. Ea figurează în multe poze din albumele familiale ale lui Cayce, remarcabilă prin eleganţa şi fineţea trăsăturilor. Ai fi zis că a coborât direct dintr-un portret din secolul al XVII-lea... Ca mulţi din apropiaţii lui Cayce, a solicitat şi obţinut o întreagă serie de lecturi.-

Şi iată şocul pentru noi: Cayce îi spune că fusese amanta lui Ludovic al XIV-lea... în timp ce ex-soţul ei era o reîncarnare a acestui rege.

Aud de aici protestele cititorilor mei: de ce nu sunt decât oameni celebri în lecturi? Gina Cerminara, în cartea sa *De nombreuses vies, de nombreuses* amours / Mai multe vieţi, mai multe iubiri / (Ed. Adyar), a răspuns acestei obiecţii vorbind despre lecturile lui Cayce şi despre căutarea vieţilor anterioare în general. Ea spune - şi am constatat eu însămi - că printre miile de „lecturi despre vieţi” date de Cayce sunt multe existenţe obscure, anonime. Rareori găseşti o celebritate. Dar pentru un istoric ca mine, este mult mai interesant, căci poţi verifica mai uşor detaliile istorice date de Cayce. Vedetele din orice epocă au fost descrise de contemporanii lor cu lux de amănunte - şi amănunte care se verifică. Este fascinant faptul că Cayce, care nu avea nici cea mai mică noţiune despre Istorie, este exact în descrierile istorice pe care le dă. Chiar şi-n lecturile date pentru consultanţi diferiţi, la o distanţă de mai mulţi anii

Şi apoi găsesc foarte interesant faptul că vorbeşte despre personaje ce aparţin Istoriei noastre.

Acestea fiind zise, voi vorbi mai departe despre nenumăraţi anonimi, când lectura este destul de lungă şi permite situarea lor în timp (uneori nu sunt decât două sau trei rânduri, nici un nume, o dată nesigură şi puţine amănunte).

În cazul lui Mae Gimbert-Saint-Clair, în schimb, Cayce dezvoltă o adevărată biografie. Nu este pentru prima dată când el se mulţumeşte cu aluzii (ceea ce face în general). Dar Mae va insista să-i ceară până la 15 lecturi, insistând asupra încarnării franceze, iată-le:

Înainte de aceasta [tocmai vorbise de o viaţă de tip american din secolul XIX], ***găsim entitatea în ţara franceză, la începutul epocii Ludovicilor.*** [Cayce îi ignoră în mod cert pe „Ludovicii” din Evul Mediu]. ***În acea epocă, mulţi oameni acţionau în ceea ce s-ar putea numi astăzi grupuri de presiune, la curtea regelui.*** (Lectura 1523-4)

Cayce foloseşte cuvântul „lobbyst”. „Lobby” înseamnă, în argoul politic american, grupul de presiune care, acţionând în cercurile puterii, încearcă să influenţeze grupul care guvernează şi hotărârile acestuia. Astfel este descrisa Curtea Franţei ca un cerc în care presiunile exercitate asupra regelui erau deosebit de violente şi, bineînţeles, contradictorii. Dar să continăm lectura:

În acest cadru, acţiunile entităţi au fost criticate. Totuşi entitatea, în corpul şi comportamentul său fizic, a ştiut să se păstreze pură. Deşi entitatea a fost contestată de apropiaţii săi şi chiar de familie, criticată de propriile prietene şi cunoştinţe, a fost în stare să-şi folosească mult influenţa pentru binele alor săi. În timpul acelei şederi pe pământ, entitatea a devenit totuşi egoistă. Trăsătură care nu se

vede în încarnarea actuală, ci este latentă. Şi atunci când frământarea şi tristeţea apar în viaţa ei de azi, entitatea ridică adeseori capul cu tendinţa de a-i condamna pe ceilalţi [...]. Şi totuşi, aflaţi că zi după zi, în mod constant, vă înfruntaţi propriul eu, în alegerile pe care le-aţi făcut altădată între ceea ce este constructiv, creator şi ceea ce este egoism, orgoliu, vanitate. Atunci nu vă lăsaţi egoul, eul să devină o piatră unghiulară. Căci veţi culege ceea ce aţi semănat.

În acea experienţă de viaţă, entitatea se numea Margo Meguiette. (Lectura 1523-4)

(Am menţionat deja mai sus ceea ce ar trebui să credem despre grafia fantezistă a numelor franceze transcrise de secretarele lui Cayce!)

Printre aptitudinile dobândite în acea şedere terestră, există aceea de a fi în stare (oricare ar fi lucrul pe care entitatea s-a hotărât să-l facă) să influenţezi oamenii, indiferent de poziţia lor socială - fie cineva important, sau un bucătar, sau un om în stare de orice! Entitatea îi poate face să stea şi în cap. Folosiţi acest talent pentru a construi, dar niciodată în scopuri egoiste. Căci acest dar este bun dacă este bine folosit... (Lectura 1523-4)

Lectura continuă apoi întorcându-se la vieţile anterioare ale lui Mae. Este descrisă în amănunt o viaţă greco-romană ca Vesta, o doamnă nobilă dintr-o familie aliată Cezarilor, la începutul epocii creştine, despre care vom mai vorbi. Chiar din această primă lectură, Mae nu realizează imediat de ce ***activităţile ei fuseseră contestate*** în viaţa următoare. Nu se spune încă explicit că era amanta suveranului. Apoi se gândeşte şi cere puţin *mai târziu o altă lectură pentru

a-şi lămuri relaţiile actuale cu diferite persoane. Cayce va evoca atunci o a doua viaţă în Franţa, ***chiar în perioada dinaintea Revoluţiei franceze*** când ea deja era **asociată** cu al doilea soţ de acum.

Şi apoi Mae îşi întâlneşte fostul soţ la Virginia Beach, ceea ce o face prada unei „furtuni sufleteşti, încât termină prin a-i cere lui Edgar încă o lectură despre vieţile anterioare, pentru a şti, în fond, de ce nu se poate detaşa de acest fost soţ.

Gertrude Cayce este cea care „conduce” lectura, adică îi sugerează soţului să adoarmă şi îi pune întrebările.

Gertrude:

AI ÎN FAŢĂ O EXISTENŢĂ ÎN PLAN TERESTRU A ENTITĂŢII MAE GIMBERT (adică 1523, deoarece numele consultanţilor au fost înlocuite cu numere), NĂSCUTĂ PE 2 DECEMBRIE 1908, LA OCEANA, ÎN VIRGINIA, ŞI EXISTENŢA PĂMÎNTEASCĂ A ACESTEI ENTITĂŢI CA MARGO MEGUIETTE, ÎN FRANŢA, LA ÎNCEPUTUL EPOCII LUDOVICILOR. DĂ-NE, TE ROG, DACĂ VREI, O BIOGRAFIE A ENTITĂŢII DE ATUNCI ÎN PLANUL EXISTENŢEI TERESTRE, DE LA INTRAREA EI ÎN ACEST PLAN PÎNĂ LA PLECARE, OFERIND O IMAGINE A ÎNTÎRZIERILOR ŞI PROGRESELOR (pe plan moral) DIN ACEA EXISTENŢĂ. APOI VEI RĂSPUNDE LA ÎNTREBĂRILE PE CARE EA LE-A PUS, CÎND LE VOI ENUNŢA, PRIVIND RELAŢIILE DIN VIAŢA ACTUALĂ CARE AR PROVENI DIN ACEA PERIOADA. ŞI CUM AR PUTEA REZOLVA ÎN MOD POZITIV PROBLEMELE CARE REZULTĂ.

Vom observa că draga de Gertrude Cayce, care vorbea zilnic americana normală a timpului său, reia vocabularul obişnuit al lecturilor pentru a-i pune întrebări soţului adormit. Ea spune **entitatea** în loc de „prietena noastră Mae”, **intrarea în plan terestru** în

loc de naştere, **plecarea entităţii** în loc de moartea sa etc, repetând aceeaşi idee sub mai multe forme în frază ... pe scurt, stilul caycian. Lucruri de care vă cruţ în general, deoarece traducerea permite evitarea repetiţiilor şi alegerea unei exprimări mai concise. Traducătorul nu este în mod obligatoriu un „trădător”...!

De data aceasta, Cayce nu se va mulţumi cu aluzii vagi, ci va intra în amănunte surprinzătoare:

Da, avem dosarele acestei entităţi numite acum Mae Gimbert şi dosarele acestei entităţi în experienţele-sale din vremea Ludovicilor, în Franţa. (Lectura 1523-13)

(Cayce vorbeşte aici de dosarele akashice, vezi volumul I -înregistrări vibratorii despre tot ce s-a întâmplat pe Pământ - unde sunt memorate faptele, cuvintele şi gândurile tuturor. Este „Cartea Vieţii” despre care vorbeşte şi Apocalipsul, şi întreaga tradiţie mistică occidentală.)

Pentru a le interpreta, oferind o imagine a acestei vieţi, ar fi bine să înţelegem activităţile şi condiţiile de viaţă ale epocii.

Entitatea, dintre oamenii cu care era asociată, era printre cei care veniseră la putere datorită activităţilor si competenţelor lor şi se aflau în strânsă colaborare cu Ludovicii care domneau atunci în Franţa.

Deci entitatea aparţinea familiilor apropiate puterii şi a trăit experienţele sale în mijlocul nobililor din epoca sa. Condiţiile de viaţă erau cele ale unei curţi, cu activităţi diplomatice care făceau parte din viaţa cotidiană a entităţii, mai ales când a devenit femeie matură.

Atunci i-a atras atenţia lui Ludovic până la a deveni prietena lui amantă, întrucâtva - intrând astfel într-un angrenaj de activităţi şi experienţe care i-a adus o mulţime de critici, nu numai din partea familiei şi a cunoştinţelor de familie...

(Evident, Ludovic al XIV-lea era căsătorit de-a binelea cu Maria-Thereza, care nu era urâtă, dar nici foarte sexy şi dezolant de bigotă! Cu toate acestea, viaţa lui dublă a provocat scandal în unele cercuri.)

...dar *şi autocritică, atunci când tocmai a fost înlocuită cu alte legături, venind de la alte curţi. Ceea ce a adus entităţii ură şi frământări sufleteşti, şi dorinţa de a putea face rău.*

Astfel entitatea a căutat să submineze activităţile unora dintre prieteni (prietene) pentru a-i (a le) învrăjbi cu cei puternici.

Aceasta, ca întotdeauna din punct de vedere al energiilor mentale si spirituale, n-a făcut decât să întoarcă entitatea spre satisfacerea dorinţelor materiale şi, în final, pentru această entitate, să o facă să renunţe la lume şi să se întoarcă spre Biserică.

Atunci a trebuit să se confrunte cu două încercări foarte dure. Căci, după câtva timp de la producerea acelor schimbări care l-au determinat să părăsească lumea, Ludovic a căutat-o iar şi a dorit-o fizic. Lucru care i-a provocat o oarecare confuzie interioară. Şi, prin chiar modul în care avusese loc întâmplarea, a adus fricţiuni între Biserică şi Ludovic [...].

Totuşi, oricât de tulburată în corp şi spirit, entitatea şi-a petrecut restul vieţii rămânând credincioasă jurămintelor sale, străduindu-se să

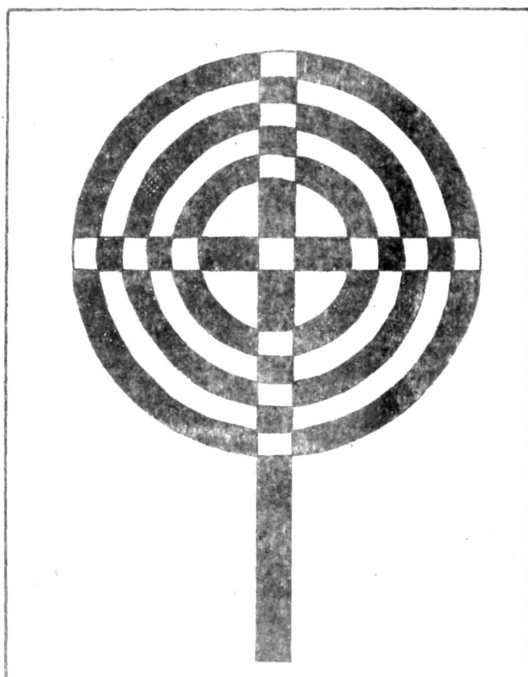
repare gândurile, actele şi obiectivele din prima parte a vieţii sale.

Şi, în cele din urmă, viaţa ei deveni o viaţă de sacrificiu de sine, dar n-a reuşit niciodată să-şi pună de acord spiritul şi trupul.

Iar acum, în această viaţă, pentru a aplica lecţiile care provin din ceea ce numim influenţe karmice, este sigur că au apărut şi vor apărea probleme. Ceea ce înseamnă că entitatea înfruntă propriile probleme • nu pe ale altcuiva. Trebuie să începi prin a afla care îţi este scopul, activităţile pe care doreşti să le faci şi trebuie să rămâi credincios acestui scop, cu toate forţele şi cu tot idealul.

Gata pentru întrebări.

CU CARE DINTRE LUDOVICI AM AVUT ACEASTĂ LEGĂTURĂ APROPIATĂ?

Al cincisprezecelea, înainte de al paisprezecelea. (Cayce face această precizare pentru ca secretara să nu se înşele asupra numărului.)

AM CUNOSCUT-O pe AGATHA BEILLE? (a se vedea mai sus încarnarea franceză a lui Cayce şi a secretarei sale, Gladys Davis). ŞI, DACĂ DA, CE-AM FĂCUT ÎMPREUNĂ?

În acea perioadă când eraţi amândouă la mânăstire, da.

ERAM AMESTECATĂ ÎN TOT CE-L PRIVEA PE COPILUL El? ŞI, DACĂ DA, CUM?

Crescându-l. Creşterea copiilor făcea parte din preocupările tale şi ţi-a adus multă bucurie. Deşi, în ceea ce priveşte entitatea, copilul, el a murit în acest timp.

ŞI DE CE SIMT ACEASTĂ EMOŢIE ATUNCI CÎND SE DESCHIDE SAU SE ÎNCHIDE O UŞĂ?

De câte ori, şi cât de des, ai trăit această experienţă: să ştii că se întâmpla ceva dincolo de uşă şi să asculţi ce se vorbea în spatele ei, la curte!

DE CE MĂ SIMT ABĂTUTĂ ŞI SINGURĂ CÎND SE ÎNSEREAZĂ?

Este acelaşi iot de oameni. Căci ziua şi noaptea se scurg împreună în existenţa Omului şi-i marchează emoţiile. Foarte puţini oameni - dar totuşi destui - petrec ceasul amurgului în aşteptare. Restul constată, în majoritate, că este o clipă când se simt singuri, părăsiţi. Căci aţi fost, ca atâţia alţii, părăsită la lăsarea serii. *(Lectura 1523-13)*

Mă opresc aici ca să subliniez acest minunat pasaj din Cayce, despre ora pe care o numim „în faptul serii”, înainte de căderea nopţii. Este un ceas pe care

toţi misticii, atât orientali cât şi occidentali (şi Cayce însuşi), îl recomandă pentru rugăciune şi meditaţie. De altfel, în Geneză, se spune că „Cel Veşnic se plimba în grădina (raiului terestru) la adierea serii”. Era chiar ziua păcatului originar şi *a* Căderii! Altfel spus, era un ceas ales pentru întâlnirea cu Creatorul. În plus, în cazul lui Mae Gimbert, cunoscând stilul foarte special al lui Cayce, sunt de asemenea tentată să traduc o idee subînțeleasă: ***Este ora când aţi părăsit adeseori lumea pământeană, în amurg.*** Textul englez spune: ***for you were oft - as have been many - left at even tide****.* Se poate înţelege părăsită de corpul fizic în sensul în care spunem: „inima mă lasă... viaţa mă părăseşte, trupul nu mă mai ascultă”.

În astrologie, amurgul este situat în casa a VII-a, a Balanţei -a cărei eternă ezitare corespunde cu ceea ce spune Cayce: **un timp de aşteptare.** Este şi casa căsătoriei, ora când cuplurile se regăsesc după muncă, să cineze împreună şi să facă schimb de idei. Este şi casa dialogului, iată de ce oamenii singuri resimt dureros această oră când alţii sunt împreună.

Casa dinainte, casa a VIII-a, este casa morţii. Şi cei care au planetele în această casă resimt adeseori o scădere a vitalităţii la jumătatea după-amiezii. Atunci, oboseala din timpul zilei dă lovitura, pregătind terenul pentru întristarea din amurg... Este un lucru ştiut de tradiţia popoarelor, iată de ce, în jurul Mediteranei, se face siesta la „ora morţii”, ca să se refacă forţele pentru sfârşitul după-amiezii. Şi iată de ce beau englezii ceai, care este un tonic cardiac, la ora cinci. Şi iată de ce te dăm copiilor noştri o gustare la patru şi jumătate, tartine şi ciocolată ca să poată încheia ziua. (De altfel îşi regăsesc forţele în întregime la căderea nopţii! La culcare, sunt tar în formă...)

În mânăstiri, este rugăciunea de la ora şase seara, la apusul soarelui, după anotimp. În copilărie, bunicul meu, Maurice-Pontien Viee, ne ducea vara să vedem soarele apunând peste promontoriul Frehel. Aşteptam cu nerăbdare raza verde. Şi uneori o vedeam.

Moment care era pentru noi, copiii, o mare încântare. De atunci, dacă sunt prost dispusă la sfârşitul după-amiezii, ies să mă plimb şi meditez admirând cerul, copacii, Natura (în Paris, sunt grădini sublime unde poţi admira florile!). Cayce a recomandat meditaţia la această oră, deci să medităm! îmi mai aduc aminte şi că Marthe Robin, la Châteauneuf-de-Galaure, recomanda mamelor „să se aşeze la rugăciune” după-amiaza, cât sunt copiii la şcoală (am traduce astăzi prin „să mediteze”).

Să ne întoarcem însă la Mae Gimbert. Cum ea continua să fie sfâşiată între cei doi soţi - fostul şi actualul - l-a întrebat pe Cayce:

ERAM DEJA ASOCIATĂ CU ACTUALUL MEU SOŢ ÎN PERIOADA ACEEA? (Este vorba de epoca lui Ludovic al XIV-lea despre care tocmai am vorbit). ŞI, DACĂ DA, CARE SUNT IMPERATIVELE KARMICE PROVENITE DIN ACEA VIAŢĂ, CARE TREBUIE PUSE ÎN LEGĂTURĂ CU PROBLEMA MEA DE ACUM?

El era cel pe care-l foloseaţi pentru a şicana în acele experienţe [legătura cu Ludovic al XIV-lea]. ***Deci faceţi paralela cu ceea ce se întâmplă acum. Refaceţi acelaşi lucru! Ce veţi face cu fiecare din ei?***

Într-adevăr, se ştie că Louise de La Vallière, căci de ea este vorba, a respins avansurile ministrului de finanţe Fouquet... Înainte de a cădea în braţele lui Ludovic al XIV-lea. Oare pentru a stârni interesul acestuia îl alunga pe Fouquet sau se lăsa cui tată de

ministrul de finanţe ca să se apere de rege? Sau şi una şi alta?

ŢINÎND CQNT DE CEEA CE AŢI SPUS ÎN PRIVINŢA DARURILOR PE CARE LE AM DIN ACEA PERIOADĂ, VĂ ROG SĂ MĂ SFĂTUIŢI. SPUNEŢI-MI CUM L-AŞ PUTEA INFLUENŢA SAU AJUTA PE FOSTUL MEU SOŢ SĂ-ŞI FACĂ VIAŢA MAI POZITIVĂ. ŞI ACEASTA FĂRĂ SĂ UIT OBIECTIVELE COMUNE CARE MĂ LEAGĂ DE SOŢUL ACTUAL ŞI LUÂND ÎN CONSIDERAŢIE CEEA CE CONSTITUIM ÎMPREUNA.

La aceasta, singură vă puteţi răspunde. Aşa cum am văzut au fost acele perioade în care eraţi copleşită de îndoieli şi dorinţe. Vă pierdeaţi din vedere obiectivele. Nu începeţi din nou.

AR FI BINE CĂ VORBESC CU SOŢUL MEU ACTUAL DESPRE DORINŢELE S! SCOPURILE MELE PRIVIND ACEASTĂ PROBLEMĂ? AŞ AVEA CUM SĂ-L ROG SĂ MĂ AJUTE?

Să-ţi sporeşti propria încurcătură?

CE ANUME DIN ASOCIERILE TRECUTE CU FOSTUL MEU SOŢ ÎMI CREEAZĂ AS CĂZI SENTIMENTUL CĂ NICI O DIFICULTATE NU ESTE DE UE TRECUT, ATUNCI CÎND MĂ GÎNDESC LA GREUTĂŢILE VIEŢII ÎN DOI? AŞA SE ÎNTÎMPLĂ DOAR ÎN VISELE MELE ŞI ACEASTA MĂ AJUTĂ, MĂ SUSŢINE ÎN VIAŢA ZILNICĂ.

Se întâmplă aşa pentru că aveţi sentimentul că s-a întors! Nu vă amăgiţi... (Aceeaşi lectură)

(Aici Cayce îi spune pe nume ex-amantului regal dintr-o viaţă anterioară care, cum aşa cum vom vedea mai departe, s-a întors atât de bine la iubita sa încât a scos-o din mânăstire!)

ŞI CE NE FACE PE FIECARE DIN NOI SĂ SIMŢIM ATÎT DE PUTERNIC NEVO'A DE A VORBI SAU DE A NE VEDEA, FIE ŞI NUMAI ÎN TREACĂT?

Ceea ce stă la temelia dorinţei. Când o forţă distructivă, când o forţa creatoare... Depinde cum o foloseşti.

CUM EU DORESC SĂ-MI AJUT FOSTUL SOŢ, ACESTA FIIND SCOPUL MEU, SPUNEŢI-M! CUM TREBUIE SĂ-L SFĂTUIESC, SĂ-L ÎNCURAJEZ SĂ FOLOSEASCĂ BINE CEEA CE I S-A SPUS ÎN LECTURA SA CU TEMĂ MEDICALĂ.

Lăsaţi-l să stea pe propriile-l picioare, nu pe ale dumneavoastră!

ŞI CUM POT OPRI ACEASTĂ FORŢĂ DE ATRACŢIE A UNUIA SPRE CELĂLALT, DIN ANUMITE MOMENTE, SA SE AMESTECE ÎN RELAŢIILE CU SOŢUL MEU, CU CARE ÎNCERC SĂ REALIZEZ O UNITATE?

Rămâneţi cinstită faţă de dumneavoastră înşivă. (Aceeaşi lectură)

Cayce, deloc naiv, vede bine că sub nobilul scop de a-şi ajuta fostul soţ arde încă flacăra dorinţelor fizice care o macină pe consultantă. Mereu sfâşiată între cei doi bărbaţi, Mae i-a cerut lui Cayce o altă lectură, puţin mai târziu. El a sfătuit-o să se roage, să se gândească la natura profundă a dorinţei sexuale, de care nu trebuie să se lase robită, i-a spus că, învăţând să dominăm această dorinţă, ajungem *la o mai bună înţelegere a relaţiilor dintre spirit şi materie, la o mal bună stăpânire de sine.* (Lectura 1523-15) în final, ea l-a întrebat:

CE CĂRŢI DESPRE ISTORIA FRANŢEI AŞ PUTEA CITI CA SĂ ÎNŢELEG MAI BINE CEEA CE SE PETRECE ÎNTRE MINE ŞI FOSTUL MEU SOŢ?

Veţi citi mai bine în dumneavoastră înşivă decât în oricare carte de Istorie. Căci acolo, în forul dumneavoastră intim, trebuie să înfruntaţi problema, acolo unde aţi trăit-o. Aflaţi care vă

este scopul: dominarea propriului eu sau dominarea fostului soţ!

EU ERAM ENTITATEA CUNOSCUTĂ ÎN ISTORIA FRANŢEI CA LOUISE DE LA VALLIERE? (Aici se vede că Mae nu s-a grăbit să se documenteze!)

Nu avem aici Istoria Franţei, o avem pe Mae Gimbert! Cayce ironizează cu blândeţe slaba cultură istorică a consultantei sale. Căci descrierea sa este destul de precisă pentru a identifica fără nici o îndoială personajul istoric Louise de La Vallière. Dacă Regele-Soare a avut multe amante, în realitate condamna acest lucru şi prefera să trăiască cvasiconjugal, cu una singură, cât mai mult timp! Există aşadar numai câteva favorite care corespund descrierii lui Cayce: **companionship as a consort,** adică **un concubinaj ca o căsnicie.**

Dintre aceste favorite de lungă durată le reţinem mai ales pe Louise de La Vallière, Montespan şi Doamna de Maintenon. Dintre cele trei, una singură a stârnit clevetelile Curţii cu poveştile ei de mânăstire şi aceasta este La Vallière. iată biografia ei aşa cum ne-o dă *Le Petit Dictionnaire d'Histoire et de Géographie* al lui Bouillet:

„Louise Francoise de La Baume Le Blanc de La Vallière, născută în 1644, în Touraine, într-o familie originară din Bourbonnais, şi-a pierdut tatăl de timpuriu şi a fost adusă ca domnişoară de onoare pe lângă ducesa d'Orléans, Henriette a Angliei”.

Ceea ce spune Cayce despre originile ei este exact: ea se trăgea dintr-o familie bună şi a fost adusă de foarte tânără pe căile puterii. Ceea ce spune el despre activităţile ei diplomatice este la fel de adevărat: căci Henriette a Angliei, fiica lui Charles I şi sora lui Charles al II-lea, avea de la Ludovic al XIV-lea o

misiune secretă (ea trebuia să-l împiedice pe regele Angliei să se alieze cu olandezii). Era normal ca domnişoara de onoare a ducesei să participe mai mult sau mai puţin la această poveste, mai ales dacă era deşteaptă, bine crescută şi frumoasă. Pe vremea aceea, diplomaţia intra şi în ocupaţia femeilor. Misiunea a reuşit... dar Henriette s-a întors la Paris ca să moară („Doamna moare, Doamna e moartă”, va declama Bossuet în discursul funebru). Dar să continuăm cu Bouillet;

„După ce rezistase propunerilor făcute de ministrul de finanţe Fouquet, s-a lăsat sedusă de Ludovic al XIV-lea, pentru care avea o vie admiraţie, care s-a schimbat repede în dragoste adevărată. A devenit amanta lui Ludovic al XIV-lea în 1661. Aceasta legătură, care a fost ţinută secretă la început, a fost făcută publică în 1663. Regele i-a oferit amantei sale domenii întinse şi, pentru ea, a ridicat domeniul La Vallière la rangul de ducat (1667). În rest, D-ra de La Vallière nu şi-a folosit influenţa decât ca să facă bine. Cuvioasă, dar slabă, roşea pentru greşelile sale. Şi, de două ori, s-a refugiat la mânăstirea Carmelitelor din Chaillot (1670-1671). Dar Ludovic al XIV-lea a scos-o de acolo şi readus-o la Curte. Cu toate acestea, după câţiva ani, a constatat că era neglijată din cauza Doamnei de Montespan”.

Cayce spune mai sus că La Vallière ***a fost înlocuită cu alte legături venind de la alte curţi.*** Mă întrebam de ce - şi iată ce spune Bouillet: Doamna de Montespan provenea dintr-o ilustră familie din Gasconia şi, la puţin timp după aceea, a fost adusă la curte ca doamnă în palatul reginei”. Practic, era născută Rochechouart-Mortemart, familie strălucită de care vorbeşte mult Saint-Simon („spiritul celor din

neamul Mortemart”). Ea cunoscuse deja în familie „curţi” locale, dar cariera de favorită şi-a început-o în casa reginei - care întreţinea o „curte” separată de cea a regelui - cu doamnele ei spaniole şi ecleziastele ei bigote. Dar să-l reluăm pe Bouillet, care este o mină de aur:

„Şi, după ce a îndurat o perioadă destul de lungă ca Ludovic să se împartă între ea şi rivala ei, s-a retras definitiv, în 1674, la Carmelitele din foburgul Saint-Jacques şi s-a călugărit în 1675, luând numele de sora Louise de la Miséricorde. Acolo a şi murit în 1710, după ce şi-a petrecut ultimii ani în exercitarea celei mai austere pietăţi. A lăsat „scrisori”, publicate în 1767, şi edificatoare „Reflecţii asupra milei lui Dumnezeu”, publicate încă din 1680. Doi dintre copiii ei, D-ra de Blois şi contele de Vermandois, au fost legitimi.

Mărturisesc că am încercat să pronunţ cu gura plină de fulgi de porumb cuvintele Louise-Francoise de La Baume Le Blanc de La Vallière, cu cel mai bun accent american de care sunt în stare... tot nu înţeleg cum a reuşit secretara lui Cayce să ajungă la „Margo Maguiette”. În rest, lectura corespunde foarte bine cu Istoria: mânăstirea, copiii care fuseseră bucuria ei, mustrările de conştiinţă, rivalitatea cu Montespan etc. N-am găsi o altă amantă a lui Ludovic al XIV-lea care să corespundă atât de bine portretului făcut de Cayce. Cât despre Ludovic al XIV-lea, mă întreb cum se simţea la „Beach”... În ipostaza de rege al Franţei, a sfârşit ca un bătrân tiran. Şi sângeros pe deasupra, dacă te gândeşti la atrocităţile provocate în Franţa de revocarea Edictului din Nantes, prostie monumentală a cărei responsabilitate şi-a asumat-o integral Ludovic al XIV-lea (toţi consilierii săi încercaseră să-l convingă să

nu anuleze edictul bunicului Henric al IV-lea, care a acordat libertate religioasă regatului).

Deci, dacă-l regăsim trei *secole* mai târziu la „Beach” ca un cetăţean obişnuit care, pe deasupra, îşi pierduse soţia, este pentru că nu merita ceva mai bun!

Cât despre ministrul de finanţe Fouquet, care fusese înşelat de La Vallière, recuperează în această viaţă femeia care-i scăpase.

El era cel pe care îl foloseai ca să-i joci festa altuia*,* spune Cayce.

Şi o recuperează ca soţie legitimă... exact invers! Totuşi lucrul nu merge de la sine, căci frumoasa continuă să ezite între cei doi bărbaţi. În viaţa sa, Fouquet a plătit destul de scump această rivalitate cu regele Ludovic al XIV-lea, care n-a uitat nimic; a pus să fie arestat şi un tribunal (alcătuit din adversarii lui) l-a condamnat la surghiun permanent. Regele a intervenit atunci pentru a agrava pedeapsa şi nefericitul a fost condamnat la închisoare pe viaţă, ceea ce este cu mult mai răul A fost întemniţat în fortăreaţa Pignerol unde a murit după 19 ani de detenţie. Se pare că frumoasa Louise era întrucâtva răspunzătoare de comportamentul ranchiunos al regelui, dacă ar fi să ne luăm după consecinţele karmice suportate în încarnarea din vremea lui Cayce. De unde şi răspunsul ironic al acestuia când ea îl întreabă dacă poate apela la ajutorul actualului ei soţ (ex-Fouquet) pentru a fi ajutată să-şi refacă relaţiile cu fostul soţ (ex-Ludovic al XIV-lea). Mă îndoiesc de simpatia pe care trebuie s-o fi avut primul pentru al doilea Iar în aceste cazuri, caritatea conjugală îndeamnă la rezolvarea problemelor de una singură, fără să fie amestecat celălalt în **încurcătura ei,** cum spune Cauyce.

Încarnarea următoare a Louisei de La Vallière este interesantă - lecturile o urmăresc la sfârşit de secol XVIII, început de secol XIX (ni se indică anul 1812) în Statele Unite. Sub acelaşi prenume de Mae, ea a trăit în Chicago (la Fort Dearborn), pe vremea „vânătorilor care foloseau capcane” şi a altor traficanţi de blănuri. Apoi a fost ruinată în perioada războaielor cu indienii, a trebuit să fugă spre est şi, în cele din urmă, a găsit adăpost în regiunea Virginia Beach. Lectura spune că avea multă autoritate, că în mijlocul acestei faune de aventurieri şi de traficanţi din Lumea Nouă, era foarte respectată, ***că i se cerea mereu sfatul, întrucât trecea drept o persoană care putea obţine tot ce voia.*** (Lectura 1523-4)

Ceea ce este interesant într-o analiză karmică de acest fel este seria celor patru vieţi anterioare analizate - serie care arată aceleaşi fire conducătoare de-a lungul a patru existenţe (şi chiar cinci, dacă socotim viaţa dinaintea Revoluţiei).

Mai întâi, trei ipostaze ale puterii, când entitatea exercită o autoritate, o influenţă. În viaţa când a fost Vesta, prinţesa greco-romană, ***entitatea aparţinea puterii regale, nefiind între Cezarii care domneau atunci, ci din familia verilor acestora, cum am spune, şi într-o poziţie în care se putea bucura de influenţe la curte, cât şi de influenţe în locurile cheie ale Imperiului, prin Macedonia, Grecia, Palestina, Africa de Nord...*** *(Lectura 1523-4)*

Şi acolo ***entitatea era într-un serviciu diplomatic*** (aceeaşi lectură).

Aceeaşi situaţie de putere va reveni în viaţa ei ca La Vallière, unde este, încă de la început, bine situată politic (şi într-o activitate cu aspecte mai mult sau mai

puţin diplomatice). Chiar în viaţa americană ca Mae Umbor, ea era **considered,** adică o autoritate locală respectată.

Apoi, în fiecare viaţă, contactul cu Cayce. În viaţa ei ca Vesta, ***s-a asociat în mod special cu un anume Lucius*** (despre care ştim că a fost o încarnare iudeo-greacă a lui Edgar - a se vedea volumul I). (Lectura 1523-4)

Cum existau legături între persoane care adoptaseră credinţa creştină, sau ebraică şi creştină, acest lucru i-a făcut greutăţi. Tovarăşul ei de atunci fiind Lucius, ea a adoptat în acea viaţă unele din obiceiurile lor [ale evreilor sau creştinilor]. ***Şi au existat nişte acorduri, un contract de căsătorie cu Lucius [...] şi din această căsătorie s-au născut şi copii în prima parte a vieţii lor [...]. Dar, când Lucius [...] a acceptat să călătorească în Palestina, la Ierusalim, au avut loc certuri. În timpul acestei experienţe, s-a făcut căsătoria dintre entitatea care fusese prietenul Vestei, Lucius*** [adică Cayce]***, şi Mariaerh*** [o altă femeie!]. ***Ceea ce i-a atras, bineînţeles, critici Vestei si neînţelegeri [...] cu propria sa familie. S-a iscat mai ales o neînţelegere cu Pavel*** [vezi volumul I despre această poveste]**.** ***Pavel a luat partea Vestei.*** (Lectura 1523-16)

Iar Vesta s-a răzbunat în aşa fel încât l-a convins pe Pavel să-i spună lui Lucius să divorţeze de noua lui soţie (care, crimă supremă, era tânără şi frumoasă!) sub pretextul că episcopii precum Lucius nu trebuie să fie însuraţi.

Entitatea, în virtutea învăţăturilor lui Pavel şi a activităţilor ei cu Lucius, a provocat divorţul lui Lucius şi Mariaerh. (Lectura 1523-4) ^

În cele din urmă:

Entitatea nu s-a căsătorit după această experienţă şi a cunoscut cea mai mare dezvoltare morală consacrându-se diverselor grupuri cu scop religios. (Lectura 1523-16)

Îl cunoştea deja pe actualul ei soţ despre care o lectură a vieţilor anterioare spusese că se numea Pitmumus şi că ***era un foarte bun prieten pe care ea l-a introdus în activităţile Bisericii. Atunci era un păcătos*** (aceeaşi lectură). (Este vorba de Fouquet al nostru care pescuise nişte peşti prea mari în apă tulbure, în timpul lui Ludovic al XIV-lea!)

Paralela între viaţa lui La Vallière şi viaţa Vestei este interesantă: în ambele cazuri, ea trăieşte cu un bărbat pe care îl pierde şi cu care totuşi are copii. Şi-a încheiat viaţa în singurătate, în fapte bune şi Biserică... În viaţa Vestei, există de asemenea acest episod de rivalitate cu altă femeie pe care ea încearcă s-o distrugă (lucru pe care Cayce i-l reproşează în lectură).

Ca La Vallière, ea îl va regăsi pe Cayce - în acel băieţel de care se ocupă deoarece mama lui se afla în aceeaşi mânăstire ca şi ea. Şi pentru că această mamă este fiica amantului său regal (vezi mai sus, capitolul precedent).

În sfârşit, în viaţa americană, acest gen de „Annie din Far West” va avea de-a face cu John Bainbridge (altă încarnare a lui Cayce pe care am evocat-o în volumul I). De data aceasta, Cayce nu mai este episcop, ci un aventurier care se foloseşte de femei şi face praf averile... Cum spune lectura 1523-4, ***entitatea a fost nevoită să fugă cu cineva care a***

fost pentru ea cauza multor pierderi materiale lucru care a amărât-o.

În sfârşit, într-o a patra viaţă, o regăsim pe Mae ca asistentă a acelui „sleeping prophet” / profet adormit / la Virginia Beach, unde face parte din echipa A.R.E. (adică Asociaţia pentru Cercetare şi Iluminare).

Dincolo de latura anecdotică privind o personalitate celebră, această serie de vieţi ne dă o întreagă lecţie de karmă şi ne explică modul cum marasmele afective prin care trecem îşi au rădăcinile într-un trecut anterior. Căci suntem atât de motivaţi de reacţiile din vieţile noastre precedente! Şi această dorinţă care se naşte într-o viaţă pentru o altă fiinţă, şi care renaşte în viaţa următoare, când ea cheamă din nou întâlnirea a doi parteneri... iată cum putem deveni mai indulgenţi la excesele amoroase ale altora! Pentru a încheia, putem reţine comentariul interesant al lui Cayce despre entitatea *care, cu orice preţ, a rămas pură în actele sale fizice. Î*ntr-adevăr, după toate mărturiile timpului, Louise de la Vallière n-a fost deloc considerată o desfrânată şi se pare că şi-a iubit sincer regele.

Viaţa în timpul lui Ludovic al XIV-lea

Alte câteva lecturi vorbesc de vieţi din timpul lui Ludovic al XIV-lea, insistând asupra confuziei religioase care domnea atunci. Cum protestantismul era victorios în ţările anglo-saxone, mulţi oameni în Franţa au pus din nou în discuţie învăţătura Bisericii catolice. Ludovic al XIV-lea a trebuit să arbitreze disputele iscate de o serie de curente religioase: jansenişti, quietişti, protestanţi etc.

Iată, de exemplu, o doamnă de la Curte, neidentificată:

Înainte de aceasta, găsim entitatea în ţara franceză, atunci când numeroase schimbări erau aduse de războaie, de schimburile şi contactele cu aristocraţia spaniolă şi engleză [...].

Entitatea se afla atunci în Casa lui Ludovic, la începutul epocii lor. Adică Ludovic al XIV-lea [Cayce continuă să-i ignore pe „Ludovicii” săi din Evul Mediu!].

Acest lucru a adus entităţii experienţa contactelor cu regalitatea. Şi în poziţia în care se afla entitatea, în activităţile sale, ca Louise, ea a trebuit să contribuie la binele general, dând sfaturi şi păreri celor care erau la putere, cu care întreţinea legături. Entitatea a câştigat şi a pierdut moral căci, atunci când era în legătură cu cei pe care-i numim puterile spirituale, adică Biserica, ea a pierdut încrederea din cauza intrigilor lor. Şi-a pierdut credinţa în cei care se proclamă competenţi să-i conducă pe ceilalţi şi cred că au misiunea de a le spune ce trebuie să facă. (Lectura 630-2)

Mai sus, în aceeaşi lectură, Cayce spune că această consultantă este ***extrem de inteligentă şi poate citi cu uşurinţă caracterele.*** Aptitudini de *manager sau ghid.* Dar decepţiile o duc la amărăciunea care creează o karmă negativă dacă intră adânc în psihism.

Lectură pentru un bărbat care a suferit din cauza clicilor şi intrigilor de la Curte:

Se afla în ţara acum franceză. Numele entităţii era Rhaouldth [Raoul?] ***şi trăia într-o epocă în care erau multe controverse şi dezamăgire în treburile politice, sociale şi religioase. Totuşi, entitatea a învăţat numeroase***

lecţii din această experienţă, observând oamenii. Căci rolul său consta în a alege hainele din garderoba suveranului. Nu ca valet, ci mai degrabă ca şef al garderobei care hotăra costumul, stilul, ţesătura... Şi totuşi, redus la zero foarte des, cu alternanţe de favoare şi defavoare pe Ungă mulţi din acea epocă. În prezent, este esenţial să nu se bage în politică. (Lectura 2653-2)

Moravurile vremii nu lăsau femeilor nici o altă alegere decât soţul (în general impus) sau mânăstirea. iată pe cineva care a fost una din fiicele lui Ludovic al XIV-lea - naturală sau legitimă, nu este precizat:

O găsim în epoca lui Ludovic al XIV-lea, în Franţa. Entitatea era atunci una din fiicele suveranului care, dezamăgită de anturaj, s-a hotărât la vârsta de douăzeci de ani să se călugărească. Se numea Lois sau Louise [...]. Şi din acea existenţă simte astăzi nevoia imperativă, în sfera ei actuală, să vegheze la ceea ce dau puternicii celor slabi şi să caute dragostea în viaţa sa - privinţă în care n-a fost până acum satisfăcută. (Lectura 2740-2)

Căci mânăstirea care, sub pretextul religiei, putea fi un refugiu pentru fetele dezamăgite, pentru fetele nedorite, pentru fetele sărace sau* ilegitime care nu-şi găsiseră soţ, a fost în cele din urmă, pentru multe, un fel de închisoare unde îmbătrâneau frustrate în trup şi inimă.

Iată o altă lectură în care sunt evocate celebrele nepoate ale cardinalului Mazarin, cele cinci surori strălucind de frumuseţe şi inteligenţă: Laure, Olympe, Mărie, Hortense, Marie-Anne (aceasta este Mărie

Mancini de care a fost îndrăgostit Ludovic al XIV-lea şi cu care nu s-a putut casatori).

Entitatea se afla în ţara franceză unde făcea parte din acel grup de surori care-i frecventa pe Ludovici. Entitatea nu aprecia deloc activităţile şi legăturile surorilor sa/e, căci fiind materialistă, se afla sub influenţa principiilor enunţate de Biserică, şi pentru ea, trebuia să-ţi croieşti drum în viaţă urmând legea cu stricteţe, fără să gândeşti prea mult... Aşa a ajuns să condamne, şi chiar să-i condamne pe cei apropiaţi. O astfel de atitudine de condamnare trebuie să fie eliminată astăzi. (Lectura 4046-1)

După ce i-a spus că va întâlni azi în relaţiile ei aceleaşi persoane, Cayce continuă:

I-ai condamnat pentru intrigile lor, căci pentru tine, ele nu respectau deloc legea. Dar care greşeală este mai mare: să fii slab în trupul de carne sau, condamnându-i pe ceilalţi, să te condamni de fapt pe tine însuţi, aşa cum ar trebui să ştii? Care este cel mai mare păcat? Căci, cum a spus învăţătorul, este mai păcat să priveşti un bărbat sau o femeie cu lăcomie decât să comiţi actul în sine - care poate fi iertat şi poate eventual să aducă trăirea unei experienţe care, din punct de vedere spiritual, poate fi creatoare în spirit şi trup. Entitatea a fost cunoscută sub numele de Celecia. Entitatea a câştigat din punct de vedere moral. Dar entitatea a criticat; şi entitatea se regăseşte acum într-o stare de confuzie mentală. (Lectura 4046-1)

Nici una din cele cinci surori Mancini nu se numea „Celecia”. Dar poate că Cayce a evocat numele pe care

una dintre ele şi l-a luat la mânăstire. Se ştie că Mane nu s-a consolat niciodată cu adevărat după pierderea lui Ludovic al XIV-lea, a dus o viaţă rătăcitoare şi agitată, s-a despărţit de soţul ei şi s-a călugărit la Madrid.

Oare despre ea o fi vorba?

Să schimbăm peisajul şi să trecem la o altă lectură: ***Entitatea, la începutul domniei lui Ludovic al XIV-lea, era atunci în marile armate care apărau locul unde îşi avea regele reşedinţa oficială. El se afla printre cei care apărau bunele principii aşa cum erau ele prezentate de regalitate. Entitatea se numea pe atunci Doran - D. Doran. Ea a urmărit o dezvoltare spirituală, dar s-a lăsat copleşită de forţele constrângătoare care au dat buzna în viaţa sa. În personalitatea sa actuală, entitatea caută să afle care sunt energiile profunde ce motivează fiecare persoană care-i propune prietenia. Ceea ce o face să se împrietenească mai greu.*** (Lectura 228-2)

Morala:- în meseria de soldat, trebuie să ştii uneori să rezişti ordinelor şi mai ales camaraderiilor nefaste...

Iată totuşi pe cineva care a profitat din plin de viaţă, în timpul lui Ludovic al XIV-lea:

Entitatea era în ţara franceză şi activităţile sale o situau printre curtenii casei - a primului şi a celui de-ai doilea Ludovic [a se înţelege Ludovic ai XIV-lea şi Ludovic al XV-lea]. ***Rolul său, ca gazdă, era de a bine dispune lumea. Astfel v-ar fi foarte uşor să vă găsiţi astăzi un loc de actriţă în teatru, televiziune sau radio. Poate că radioul este pentru tine cea mai bună soluţie în***

condiţiile actuale. Dar, cum viaţa este un mare teatru, entitatea poate găsi cele mai interesante activităţi provenind din experienţele trecute pe care tocmai le-am arătat mai sus. (Lectura 5248)

La început, nu citisem bine. Cum aveam **courtesans** în text, am înţeles că este vorba despre o doamnă nu prea virtuoasă, profesional vorbind. Apoi am recitit textul. Este numită **entertainer,** adică gazda. Şi mi-am amintit că era epoca saloanelor... Marile doamne din Paris, şi toate celelalte din suita lor, ţineau câte un salon literar sau artistic, după modelul salonului marchizei de Rambouillet. Acolo se citeau versuri, piese de teatru, romane, se cânta, se dansa, erau aduşi artişti, muzicieni, dansatori, actori. În lectură, accentul este pus mai mult pe aspectul artistic al activităţilor doamnei. (Totuşi, nici cele de la Hotel de Rambouillet, nici celelalte nu erau neapărat pilde de virtute[1]) Saloanele literare şi artistice au fost în foarte mare vogă în Franţa secolelor XVII şi XVIII ş: tradiţia s-a continuat până în zilele noastre.

Cel iubit în persoana...

Cât de surprinsă am fost sa descopăr că dosarul nr. 1001-7, deschis pentru un tânăr consultant american de douăzeci şi trei de ani, vorbea de încarnarea acestuia ca Ludovic al XV-lea:

Să fie atent, înţelegător, pentru a ajuta cei mai mulţi oameni în diferitele lor situaţii. Şi folosirea voinţei sale în acest program va depinde de el, de reacţia sa în diverse situaţii pe

care le va întâlni pe plan terestru; căci voinţa sa, comportamentul său vor fi afectate de influenţele mentale [de altădată]. Entitatea nu este un mercenar gata să se vândă celui care oferă mai mult, nici un idealist complet totuşi. Este mai degrabă un om care menţine un anumit echilibru între raţionalism şi idealism. Adică această entitate estimează că idealurile trebuie să intre într-o proporţie rezonabilă în viaţa sa. Deci entitatea va dori mai întâi să înceapă prin a se cunoaşte şi înţelege relaţiile pe care propriul său „eu” le întreţine cu ceea ce o înconjoară? Va voi să lucreze asupra acestora prin activităţile de acum și prin ceea ce a construit odinioară? Dacă da, atunci această entitate va putea deveni o fiinţă ce va aduce mult altora, care-i va ajuta să se exprime, indiferent de situaţiile în care se vor afla. Căci, ştiind în străfundul său că există un ideal posibil şi că acest ideal poate fi un lucru rezonabil, el va trebui să se conformeze preceptului din vechime: „Dăruieşte trupul tău ca un sacrificiu viu, făcându-l sfânt şi plăcut Celui care este Atotdătătorul. Este o ofrandă dreaptă şi nesmintită”. Şi de ce? Păi pentru că acesta a fost şi va fi încă, în viaţa sa actuală, scopul urmărit de entitate!

De la condiţiile de viaţă străvechi, de unde provin multe din experienţele actuale ale entităţii, ea păstrează un sentiment trăit, pe care l-am putea traduce astfel: „Cât de jos au căzut cei puternici!” Este ceea ce resimte el puternic şi uneori se poate vedea că o arată prin trăsături, cuvinte, comportament. Căci în viaţa dinainte, găsim această entitate ca Ludovic al

XV-lea. (Să sperăm că secretara nu s-a înşelat asupra numărului... Dar descrierea personajului pe care-l vom vedea corespunde destul cu cât se cunoaşte din Cel Iubit.*)*

Să continuăm.

... care a domnit în Franţa, cu multă putere. A fost dintre cei care au căutat prea mult să-şi satisfacă dorinţele egoiste, câştigând şi pierzând pe plan moral. A câştigat pentru că a ajutat multe persoane şi a fost atent faţă de mulţi. A pierdut căutând să-şi satisfacă pasiunile, dorinţele fizice, a pierdut prin reaua folosire a atributelor sale fizice şi mentale. Ceea ce atras asupra lui forţe distrugătoare în acea viaţă, încât în prezent entitatea caută mai degrabă să se elibereze de satisfacţiile şi dorinţele carnale, încearcă să le contracareze cufundându-se în raţional, pe care-l pretinde element director al întregii activităţi umane, al fiecărui act al omului. El predică actele raţionale, având Raţiunea ca bază a oricărui comportament. I se distinge astăzi şi un viu talent pentru muzică, pentru cântec şi această aptitudine de a-i ajuta pe toţi. (Lectura 1001-7)

Urmează apoi o serie de sfaturi pentru viaţa actuală, pe care nu vi le mai traduc pentru că ele repetă ce a fost deja spus mai sus. Un amănunt interesant: Cayce îl menţionează pe Saturn ca planetă care îl influenţează pe nativ. Or, ne amintim că Ludovic al XV-lea împreună cu Soarele la 26° Vărsător la naştere era deci sub influenţa planetelor Saturn şi Uranus. Prima planetă dă gustul singurătăţii, izolării ceea ce explică timiditatea regelui şi faptul că nu-i plăcea să apară în public. Cât despre Uranus, această

planetă dă nativi dotaţi pentru arte, ştiinţe, muzică, tot ce-i plăcea mult lui Ludovic al XV-lea.

În viaţa dinainte, regăsim entitatea în acea perioadă [cunoscută] ca întoarcerea pe Pământul făgăduit. Entitatea trăia în vremea când Ezechiel era ghidul, conducătorul - cu ai lui Zerubbabel care s-au întors pe Pământul Sfânt- şi entitatea a ajutat la recunoaşterea muzicii sacre din Templu. Căci era una dintre primele activităţi care au fost restabilite; şi cum lumea se întorcea din exil cu intenţia de a se apuca de treabă, entitatea şi-a adus contribuţia ca muzician în Templu şi sub conducerea copiilor lui Zerubbabel. Numele său era Apolinarius. În experienţă, entitatea a câştigat atunci, în aspectul exterior. Dar a pierdut din punct de vedere moral, lăsându-se dus de dorinţele ochiului, mai puternice decât activităţile sale intelectuale. Dar a câştigat în domeniul cântecului, poeziei, al talentelor muzicale. Astfel entitatea va fi întoarsă astăzi spre activităţile sale. (Aceeaşi lectură)

Apoi Cayce recomandă consultantului să asculte Gloria şi Alleluia din *Primăvara* de Mendelssohn pentru a regăsi ceea ce simţea în cealaltă viaţă, ca muzician. Putem remarca de asemenea că, în tema lui Ludovic al XV-lea, casa a XII-a, care arată vieţile anterioare recente, este locuită de semnul Peştilor. Semn al poeziei, al vieţii religioase, al inspiraţiei muzicale...

Dar să continuăm:

În viaţa dinaintea acesteia, îl regăsim într-o perioadă egipteană, atunci când războiul civil răscolea ţara. Şi atunci când atmosfera a fost mai mult în spiritul ajutorului şi a unei mai bune cooperări între indigeni şi guvernanţi [...],

entitatea a fost printre cei care au făcut ceva constructiv. În acel timp, a stabilit coduri morale şi, deşi nu se poate spune că a fost un moralist, păstrează de acolo un simţ înnăscut al legilor morale. Şi acest simţ se manifestă şi în ziua de astăzi; nu-i lipsea nici măcar în viaţa franceză, ceea ce i-a adus multe frământări de conştiinţă. (Lectura 1001-7)

Urmează sfaturile morale şi profesionale, apoi întrebările consultantului:

CE LEGĂTURĂ A AVUT ENTITATEA ACEASTA CU ENTITATEA NR. 294 (CAYCE ÎNSUŞI) ÎN ACEA PERIOADĂ FRANCEZĂ?

Bunic.

ENTITATEA POATE REUŞI ÎN INDUSTRIA RADIOULUI?

Poate reuşi orice, la alegere, cu condiţia să fie ea însăşi. (Aceeaşi lectură)

Trebuie să mai notăm că radioul, tot ceea ce are legătură cu undele este guvernat de Vărsător.

Pe de altă parte, această lectură spune că Ludovic al XV-lea Cel Iubit a fost bunicul lui Edgar Cayce într-una din vieţile sale anterioare... Dar, ştiind că el a domnit din 1715 (şi cum-regele avea doar 5 ani, domnea regentul în numele lui) până în 1774, cum să punem de acord lectura de mai sus cu precedentele?

Se ştie că Ludovic al XV-lea nu era în stare să trimită la moarte, cu sânge rece, pe unul din nepoţii săi, chiar dacă-l încurca. Căci era foarte „familist”. Timid, artist, senzual şi sensibil, păstra o anumită etică morală, aşa cum subliniază lectura de mai sus, chiar în excesele sale amoroase. N-a fost niciodată o figură sângeroasă, dimpotrivă. Avea mai multă compasiune

decât înaintaşul său Ludovic al XIV-lea (care, fără milă, a lăsat să fie masacraţi protestanţii, de exemplu).

În etapa actuală a lecturilor şi cunoştinţelor noastre istorice, nu există decât o singură ipoteză plauzibilă: Cayce ar fi avut mai multe încarnări franceze! Una în timpul lui Richelieu, alta în timpul lui Ludovic al XIV-lea, sau al Regentului, ultima în timpul lui Ludovic al XV-lea... de ce nu? Şi, poate, de două ori ca nepot al unuia dintre aceşti regi (şi al regilor Angliei?). Nu este exclus. Căci analiza minuţioasă a lecturilor relevă uneori nişte dubluri. .Vreau să spun vieţi care se repetă în aceeaşi ţară, în acelaşi secol, sub acelaşi nume, aceeaşi familie... Am vorbit deja despre acest lucru referitor la viaţa lui John Bainbridge. La fel se va întâmpla şi în cazul lui Moliere: aceeaşi dată de naştere şi aceeaşi profesie. Am remarcat că Cayce începe întotdeauna prin a da o singură încarnare pe ţară. Şi numai dacă insistă mult consultantul şi încearcă din nou, se hotărăşte să dea alte vieţi în ţara respectivă. De exemplu, consultanta norvegiană (vezi primul volum) îl aude spunându-i că a avut deja, înaintea acesteia, două vieţi legate de Norvegia.

Consultanta franceză (vezi mai sus) căreia Cayce îi descoperă o viaţă în Franţa, în timpul cruciadelor, îl hărţuieşte într-atâta încât el sfârşeşte prin a-i mărturisi că a avut o a treia viaţă franceză, ***despre care este mai bine să nu vorbească.*** Comentatorii lui Cayce se întreabă chiar dacă nu c fi avut el însuşi două vieţi egiptene: una în celebrul Ra-Ta, cealaltă, obscură, într-un anume Asapha (lectura 294-142). Pentru generaţia sa, care descoperea reîncarnarea, era deja o bucată cam greu de înghiţit. Astfel Cayce a dat (inclusiv pentru el) suite de viaţă simplificate, cu o singură încarnare pe ţară, pentru a nu-şi zăpăci anturajul'

Asta ar explica faptul că nici o prinţesă regală, fiică a lui Ludovic al XIII-lea, Ludovic al XIV-lea sau Ludovic al XV-lea, nu corespunde întrutotul descrierii date de Cayce. Din această perspectivă a mai multor vieţi franceze care repetă aceeaşi situaţie, este neverosimilă ipoteza unui nepoţel negru al lui Ludovic al XV-lea. Căci Ludovic al XV-lea se căsătorise cu Măria Leszczynska, căreia nimeni până aici nu i-a împrumutat vreo picătură de „sânge negru", din simplul motiv că era arhipoloneză... O spunem din nou: o prinţesă regală neagră cu un băieţel negricios n-ar fi trecut neobservată în contextul acelei epoci. Cu atât mai mult cu cât, mai spune Cayce, această „Gracia" era binecunoscută.

Entitatea [Cayce] ***se născuse din Gracia, copilul iubit de la curte, şi din fiului suveranului din ţara din faţă, de cealaltă parte a apei. Schimbările survenite în legile care conduceau curţile l-au împiedicat pe acest suveran*** [cuvântul **ruler,** folosit aici pentru a doua oară de Cayce, se referă la acel suveran de dincolo de mare] ***să recunoască paternitatea terestră a lui Dalh.*** (Lectura 294-9)

Rămân aşadar la ipoteza mai multor vieţi franceze sau anglo-franceze ale lui Cayce. Şi mereu în familii regale! Avea deja obişnuinţa curţilor, deoarece Ra-Ta ca şi Ujhltd, vechi încarnări ale lui Cayce, erau cvasisuverani. Cred că este foarte dificil, în existenţele glorioase şi puternice, să nu creezi nici o karmă prin abuz de putere, abuz de plăceri uşoare, dispreţuirea săracilor sau violenţă. Aceste karme, parase,' trebuie să se corecteze printr-o naştere şi o viaţă dureroase în acelaşi cadru, adică la mai marii acestei lumi. Este chiar ceea ce sugerează Cayce:

Căci acea viaţă pe pământ, când entitatea* [Cayce] *nu a trăit decât ca mic copil, avea mult de-a face cu alte condiţii de existenţă care fuseseră deja ale sale în alte- vieţi terestre. (Lectura 294-9)

Referitor la vieţile repetate în aceeaşi civilizaţie, aceeaşi ţară, aceeaşi limbă, chiar aceeaşi familie, au fost date multe motive: necesitatea de a continua aceeaşi treabă în acelaşi context, dragostea pentru o anumită ţară sau familie pe care vrei s-o regăseşti. Într-un plan mai general, statornicia unei civilizaţii: entităţile evoluate doresc să revină ca să-şi ajute compatrioţii să progreseze. Astfel Wilfried Chetteoui (*La nouvelle parapsychologie* / Noua parapsihologie /, Ed. F. Sorlot - F. Lanore) explică stabilitatea culturală din vechiul Egipt, pe o întindere de milenii. Este şi punctul de vedere al druzilor, care consideră că un druz renaşte mereu printre druzi, căci ei sunt iniţiaţi (Cf. *Rencontres avec l'insolite* / întâlnire cu neobişnuitul / de Raymond Bernard, Ed. Rosicruciennes A.M.O.R.C., 1970). După profesorul Chetteoui, mumificarea ar fi avut ca scop să atragă entităţile încă neeliberate din ciclul reîncarnării, incitându-le să revină în ţara lor dragă, Egiptul (pentru vieţile pe care le mai aveau de trăit).

În preajma lui Ludovic al XV-lea

Iată încă nişte personaje din epoca lui Ludovic al XV-lea, a căror viaţă am arătat-o în lecturi şi care sunt interesante pentru ilustrarea legilor generale ale reîncarnării.

Pentru început, un nepot al lui Ludovic al XV-lea, despre care Cayce nu spune dacă era legitim sau nu...

ceea ce dă cercetărilor istorice un caracter aleatoriu (i se atribuie lui Ludovic al XV-lea mulţi copii naturali).

... În timpul domniei Ludovicilor, entitatea era atunci unul din copiii de la o fiică a lui Ludovic al XV-lea. Entitatea a progresat mult din punct de vedere spiritual, sub numele de Ludovic. Din viaţa aceea îi vine astăzi darul de a se adapta la orice situaţie, oricare ar fi ea. Totuşi entitatea este adeseori obosită fizic şi aceasta i se trage de la decesul timpuriu din acea viaţă. (Lectura 1719-1)

Lectura nu precizează cauza decesului. Entităţile aleg uneori un program scurt de viaţă, care li se pare mai uşor de realizat ori au ales să cunoască numai ce este propriu tinereţii: relaţiile familiale, disponibilitatea, contactul cu spiritele Naturii şi, de asemenea, studiile care reprezintă ocupaţiile copilăriei si adolescenţei. În temele astrologice, se văd nativii care au preferat vieţi scurte: au nodul nord sau vârful casei a XII-a, sau Luna, în Gemeni, semnul tinereţii. Aceştia sunt adesea oameni străluciţi: ştiu multe lucruri, au acumulat ani de studii în scurtele lor vieţi anterioare. Dar încă nu şi-au pus cunoştinţele în practică, neavând timp să se angajeze într-o adevărată viaţă de adult, iată de ce Cayce îl încurajează pe tânărul consultant (are abia zece ani) să-şi dezvolte voinţa de acţiune:

Fii un om activ, nu numai un om care ascultă. (Aceeaşi lectură).

Altfel spus, e bine să fii elev şi să-i asculţi pe dascăli... dar va trebui, într-o zi, să înveţi să-ţi traduci cunoştinţele în planul practic.

Iată acum pe una din amantele lui Ludovic al **XV**-lea, cu un comentariu general despre atmosfera de la Curte:

... În ţara cunoscută sub numele de Franţa, în acea epocă în care relaţiile dintre indivizi şi cei puternici, care domneau, erau conduse mai mult de pasiuni decât de principii intelectuale folosite spre Binele general.

Entitatea se afla, aşadar, la Curtea lui Ludovic al XV-lea şi printre cele care deveniseră favorite, fiind adulată de cei din ţară. Totuşi într-o zi se văzu dispreţuită. Şi ultima parte a vieţii ei a fost sfâşiată de remuşcări, tristeţe şi hotărârea de a-i pune capăt. Astfel a murit, înghiţind otravă. Se numea Elian(e). Din cealaltă viaţă vine faptul că ceilalţi nu-şi ţin promisiunile faţă de ea. A fost o existenţă tristă într-un fel. Totuşi ea a încercat adesea să dăruiască bucurie, plăcere, primire înţelegătoare celor cu care era în contact. Viaţa ei a fost o luptă, într-un sens, în care a câştigat o oarecare dezvoltare a corpului mental şi a corpului spiritual. (Lectura 1918-1)

Această lectură dată unei convalescente în vârstă de patruzeci şi şase de ani descrie o fiinţă care a luptat... şi în cele din urmă a obosit de atâta luptă. Cayce insistă asupra faptului că sinuciderea într-o viaţă creează multe probleme în vieţile următoare. Lecturile atrag atenţia asupra unei karme negative, create de sinucidere. Cum a fost de altfel cazul lui Cayce însuşi (vezi volumul I).

Iată o altă favorită a lui Ludovic al XV-lea:

Entitatea se afla atunci în casa lui Ludovic al XV-lea. A fost o epocă zbuciumată în viaţa entităţii, atât datorită energiei consumate continuu în slujirea celorlalţi, cât şi cursei după avantaje egoiste care caracteriza atunci viaţa din această ţară. Ea se numea Elois [Heloïse?] ***şi***

era o prietenă a regelui şi o prietenă a prietenelor regelui (ambele deodată). În experienţă, entitatea a pierdut din punct de vedere moral, apoi a câştigat, apoi a pierdut iar. Căci ea căuta mult plăcerile fizice; şi, cu situaţia uşoară pe care o avea, se distra copios de felul în care îşi satisfăcea plăcerea. Situaţia penibilă pe care o constatăm în viaţa actuală i-a fost creată de faptul că iubea uşurinţa, plăcerile, luxul, refuza să înfrunte vicisitudinile vieţii. Dar atunci când aducea servicii făcând un efort, impunându-şi o anumită constrângere, a câştigat din punct de vedere moral. Totuşi a regresat în cea mai mare parte a timpului, ceea ce i-a pricinuit problemele actuale. (Lectura 1916-5).

Vieţile curtezanelor abundă în lecturi, în toate epocile şi în toate timpurile. Totuşi ele nu sunt niciodată condamnate ca atare. În unele din aceste vieţi, chiar Cayce spune că ***entitatea a câştigat, din punct de vedere moral, în întregime***.

Cayce nu condamnă aici nici măcar faptul că Heloïse pare să fi iubit tot atât de mult femeile ca şi bărbaţii! I se reproşează în schimb egoismul, lipsa de scrupule faţă de alţii în căutarea plăcerii. Acest lucru a creat o karmă - nicidecum faptul că relaţiile sale fizice erau ilegitime, multiple... şi bisexuale...

Şi iată o altă femeie care a avut la curte funcţii oficiale:

Entitatea era pe atunci doamnă de onoare la Curte şi cunoştea bine viaţa particulară a regelui - mai întâi a lui Ludovic al XIV-la, apoi a lui Ludovic al XV-lea Căci entitatea cunoştea multe lucruri despre activităţile unora şi altora de la Curte, despre relaţiile lor, intrigile lor. În

prezent, este competentă în materie de eleganţă. Atunci când poartă alb, mov, anumite tonuri de purpură regală, entitatea încearcă un sentiment foarte special pe care nu-l simte cu celelalte culori. Căci acest lucru este legat de experienţa sa de atunci [...]. Dar nu uitaţi să aveţi mereu o atitudine constructivă în relaţiile dumneavoastră cu cei din jur, să le aduceţi mereu ceva pozitiv. Nu renunţaţi la Biserică, chiar dacă activităţile din acea viaţă nu vă făceau nicidecum să o cinstiţi, aşa cum ar fi trebuit să faceţi de fiecare dată. Numele entităţii din acea experienţă de viaţă era Mat Uda Snell, deşi a fost cunoscută sub un alt nume printre oamenii de la Curte, atunci când a venit la Château-Thierry. Entitatea avea cunoştinţă de activităţile care vor declanşa Revoluţia. În prezent, ea trebuie să ia cunoştinţă de tendinţele care aduc energii pozitive în viaţa popoarelor şi să li se asocieze. (Lectura 1612-1).

Lectura a fost dată unei femei de cincizeci şi unu de ani, care a fost sfătuită să lucreze în domeniul social şi politic. Cât despre sfatul lui Cayce în privinţa Bisericii, pe care entitatea în persoană este încurajată s-o frecventeze, nu este un sfat dat pe plan general tuturor. Este mai degrabă un sfat personal, dat pentru un anumit caz: consultanta face parte dintre acei oameni care trebuie să fie încadraţi într-o structură destul de precisă, dacă nu, nu fac nimic bun. Probabil că era deja cazul acestei doamne de la curte, pe care alegerea încarnării în acel timp a adus-o într-un cerc condus de etichetă, în care comportamentele erau codificate după reguli minuţioase. Având obiceiul de a lucra după indicaţii restrictive, această doamnă simte

probabil nevoia să descopere cam acelaşi lucru într-o Biserică. Ea nu este pregătită pentru independenţă..., cum spunea poeta Carmen Sylva, regina României: „Eticheta este făcută pentru oamenii fără educaţie. Biserica, pentru oamenii fără religie, iar moda pentru femeile fără gust”.

Dar să trecem la o altă lectură de viaţă anterioară, aceea a unui medic:

Îl găsim ca medic al Curţii sub domnia lui Ludovic al XV-lea şi a evoluat ca om de spirit care face galeria să râdă, cel care înveseleşte, dar cu multă clasă, şi acest umor se exprimă astăzi în personalitatea lui [...]. El va aduce multă bucurie alor săi, acasă, în mod special când intră în contact cu oameni născuţi în ultimele zile din ianuarie, iunie sau noiembrie. (Lectura 4169-1)

În materie de umor, campionii sunt cei ce se nasc cu Soarele în Capricorn, Gemeni sau Scorpion. Ţinând seama de corecţia (ayanamsa) cerută de decalajul datorat precesiunii echinocţiilor - al cărei partizan este Cayce -, nativii de la sfârşitul lunii ianuarie sunt efectiv în Capricorn (prin Soarele lor); la fel, ce' de la sfârşitul lui iunie sunt în Gemeni, iar cei de la sfârşitul lui noiembrie, Scorpion sadea. Marii umorişti, profesioniştii umorului, au aproape întotdeauna o temă marcată de aceste trei semne. Când este Soarele în Capricorn, cu ascendent Gemeni; când este Soarele în Gemeni, cu ascendent Scorpion - sau Soare Scorpion, ascendent Gemeni, ca şi în Capricorn, etc,

Capricornul, capra gheţarilor cu bărbița ei, întruchipează înţeleptul, cel care ştie să observe detaşat, rece. Gemenii, simbolul adolescenţei, dau plăcerea jocului de cuvinte, în timp ce Scorpionul are o

plăcere răutăcioasă să emită păreri care deranjează... Cele trei semne sunt guvernate global de Mercur (inteligenţa), Saturn (reflecţia), Marte (dinamismul) si Pluton (intuiţia lucrurilor secrete). Cayce spune undeva că intuiţia este prima treaptă de dezvoltare a facultăţilor „psi”, iar săgeata umorului sclipitor, incisiv şi intuitiv este lansată de cel care nu se lasă copleşit de încercările vieţii pământeşti, cel care le domină ceva mai de sus. Pe scurt, atunci când aduni laolaltă toţi Capricornii, Gemenii şi Scorpionii, este festival, cum spune Cayce!

În sfârşit, iată două lecturi care descriu vieţi ale înalţilor demnitari ai Bisericii intraţi în politică:

În viaţa dinaintea celei actuale, îl regăsim ca Bélarn [Bearn?] ***la curţile din timpul lui Ludovic al XV-lea şi entitatea era atunci un francez, şi chiar era cardinalul acelei curţi. Din acea şedere terestră i se trage tendinţa actuală de a-i suspecta pe cei care au prea multă încredere în religii.*** (Lectura 182-2)

Consultantul, un bărbat de treizeci şi şase de ani, făcuse deja studii religioase într-o viaţă greacă.

Celălalt consultant i s-a spus:

Se numea Rhoul [Raoul] ***când trăia Ludovic al XV-lea în Franţa. Entitatea se afla atunci în funcţiile de cardinal, al doilea în acea epocă. Starea ecleziastică, care se manifesta public prin costum, cu prescripţiile sale privind viaţa fizică din acel secol, i-a adus o mare suferinţă şi o mare neîncredere a celorlalţi faţă de individul care era. De aici rezultă faptul că nu a găsit în acea viaţă realizarea la care s-ar fi putut aştepta în poziţia de putere pe care o ocupa entitatea. De aici îi vine azi neîncrederea faţă de oameni***

cărora încearcă să le afle motivaţiile determinante de cum intră în contact cu ei. Constată adesea că încrederea care li s-a acordat era prost folosită. (Lectura 195-14)

Consultantul fusese, în Egiptul antic, astrolog şi profet, un clarvăzător religios şi s-a ocupat în special de construirea marelui Sfinx din Gizeh. I-a pus lui Cayce o întrebare despre viaţa lui franceză din secolul al XVIII-lea:

CARE ERA POZIŢIA OFICIALĂ A ENTITĂŢII ÎN FRANŢA? ***Ceea ce s-ar numi astăzi secretar personal, asistentul lui De Fleury.*** (Aceeaşi lectură) [Particula „de” este repetată în textul original fie de către Cayce pentru a înlesni identificarea personajului, fie de către secretarul care, după ce a retranscris textul şi a consultat dicţionarul, nu ştia că în Franţa se spune „Fleury” pur şi simplu - însă „de Gaulle”, pentru că aici „de” nu este o particulă]

Apoi a pus o întrebare pentru a afla cu ce anume a contribuit la construirea marelui Sfinx din Gizeh, întrebare la care Cayce i-a răspuns:

Cum se reconstruiau monumentele de pe şesul unde se află astăzi piramida din Gizeh, entitatea care eraţi a construit fundaţiile Sfinxului. A avut funcţia de şef al intendenţei. El a fost acela care a desenat planurile geometrice.

Am dat lectura la pag. 159 din volumul I.

Astfel secolul al XVIII-lea a fost populat la noi de oameni care „făcuseră” Egiptul antic... De unde splendoarea artistică şi intelectuală fără pereche ale „secolului lui Ludovic al XV-lea”.

Într-o altă lectură, acelaşi consultant îl auzi spunându-i:

Că era în ţara curţilor franceze din timpul lui Ludovic al XV-lea, şi că în acel moment el era la curte, oficial, a doua autoritate în lumea ecleziastică a epocii, şi că se afla în biroul cardinalului de atunci. (Lectura 195-8)

Iată ce spune preţiosul meu *Dictionnaire Bouillet* despre cardinalul de Fleury:

„André, Hercule de Fleury, cardinal şi ministru născut în 1653 (...), a ajuns preceptor al tânărului Ludovic al XV-lea şi a ştiut să câştige toată încrederea tânărului elev. În 1726, a fost ales ca să-l înlocuiască pe ducele de Bourbon în funcţia de Prim ministru; în acelaşi an, a fost numit cardinal..”.

N-am făcut cercetări biografice amănunţite despre Fleury ca să ştim cine era secretarul lui... bietul tânăr pe care haina ecleziastică îl deranja grozav în viaţa sentimentală de la Curte!

Cayce, în lectura dată acestui consultant, foloseşte cuvântul „curte” la plural - ceea pe nu făcuse pentru cei care trăiau pe vremea fui Ludovic al XIV-lea. Într-adevăr, în timpul minoratului 'ui Ludovic al XV-lea (care avea abia cinci ani la moartea străbunicului său, Ludovic al XIV-lea), a existat curtea Regentului - diferită prin atmosfera sa de cea a lui Ludovic al XV-lea ajuns la vârstă adultă. Membrii importanţi ai familiei regale, ca şi mai marii timpului, aveau curtea lor (dar „Curtea” cu majusculă era aceea a Regelui).

În sfârşit, după toată această lume cu tranşă aurită, iată o entitate ***care era gardă în armata de la curtea lui Ludovic al XV-lea. De unde aversiunea prezentă pentru acest gen de situaţie.*** (Lectura 4121-2)

Căci acolo şi-a pierdut viaţa.

Această gardă are mai multe caracteristici interesante: a trăit o viaţă greacă în timpul războiului Troiei - cu Cayce (vezi volumul I) în care era soldatul însărcinat cu paza porţii principale a cetăţii (conform lecturii 5717-5), apoi încă o viaţă greacă, în lumea elenistică de această dată.

Atunci când Alexandru a venit să facă tabără în faţa porţii oraşului Helicia, unde cotropitorii, cu infanteriştii lor, au distrus batalionul înarmat comandat de acest individ. (Lectura 4121-2)

Iată pe cineva căruia, în trei vieţi la rând, i s-a dat rolul de sentinelă înarmată în faţa unei porţi... Sperăm că acest tânăr consultant de douăzeci şi cinci de ani n-a fost obligat să-şi facă serviciul militar ca planton în armata americană! în sfârşit, ca mai toate încarnările franceze, îl vom regăsi într-o zi ***în Egipt, în regiunea colinelor****.* (Aceeaşi lectură, care nu intră în detalii... şi este păcat: ne-ar fi plăcut să ştim ce palat de faraon păzea el pe atunci!)

Paradisul artelor şi al literaturii

Intensitatea vieţii culturale franceze „din timpul Ludovicilor”, cum spune Cayce, se oglindeşte în lecturi: printre cele treizeci de vieţi descrise din această perioadă, foarte numeroşi sunt artiştii, intelectualii, oamenii ocupaţi cu arta în diverse grade. Dacă încarnările evocate se perindă, în marea lor majoritate, la Curte şi la Paris - Curtea şi Oraşul! -, este şi pentru că regii şi marii seniori ai vremii ţin morţiş să exercite un mecenat pe lângă artişti. Toţi participă deci la viaţa culturală şi artistică, inclusiv oamenii de rând.

Arta înseamnă în această epocă un mijloc de promovare socială şi se exprimă pretutindeni. Parisul este în timpul acela un oraş de meşteri care produc

obiecte de o fineţe rară, recunoscute în întreaga Europă pentru calitatea lor - de unde şi preţul lor de astăzi! De la „saloanele” din secolul al XVII-lea până la bistrourile din secolul XX, se pare că francezii, credincioşi originii egiptene, au preţuit dintotdeauna arta, la fel de necesară ca şi pâinea!

Astfel, secole întregi de intensă activitate culturală si artistică se. oglindesc în lecturi. M-am gândit că acest lucru merita un capitol special, I-am evocat deja pe artiştii din perioada galică şi din Renaştere, dar o să visăm puţin la aceste vieţi de scriitori şi artişti, dintre care iată-l pe cel mai cunoscut dintre toţi: ***Jean Poquelin, cunoscut ca Molière!*** Cel mai celebru dintre clasicii noştri! I-am dat deja tema în **L'Astrologie karmique**.

Lectura a fost făcută pentru un copilaş născut la 15 ianuarie 1942 în Statele Unite! (I-am dat tema în **L'Astrologie karmique**.)

Acest copil a manifestat un interes foarte mare pentru decoraţia interioară şi tot ce ţine de acest domeniu. Va fi de asemenea interesat de muzică şi, în egală măsură, de tot ce are legătură cu arta dramatică [...]. În ceea ce priveşte influenţele astrologice, ar fi mai bine să vorbesc de ele la momentul potrivit. Acum nu vom indica decât o singură existenţă petrecută în planul terestru, pe care părinţii şi educatorii săi ar face bine să o cunoască, pentru a şti cum să procedeze cu această personalitate, într-adevăr, se întâmplă des - ca în cazul acestei entităţi - să se facă încarnarea pentru a completa un ciclu, adică încarnarea are loc la aceeaşi dată şi cu acelaşi bagaj astrologie ca în şederea terestră precedentă. În clar, se revine în

aceeaşi zi a lunii, cu aproximaţie, căci au avut loc schimbări în calendare. Astfel, perioadele de activitate din această viaţă vor fi foarte asemănătoare cu cele din viaţa precedentă, vom regăsi aceleaşi tendinţe latente şi vizibile. Psihologia, filosofia, arta dramatică, critica teatrală, iată spre ce-l vor purta gusturile şi temperamentul.

Căci, în viaţa precedentă, entitatea s-a încarnat în Jean Poquelin, cunoscut ca Moliere, marele autor dramatic francez. [într-adevăr, Jean-Baptiste Poquelin, zis şi Moliere, s-a născut la 15 ianuarie 1622].

În ceea ce priveşte caracteristicile personalităţii sale, cea mai puternică influenţă din acea viaţă a avut-o mama sa, cu care avea legături strânse. La fel va fi şi astăzi. Ea va avea o mare importanţă în realizarea acestui copil, încă din primii ani. Nu numai din cauza tendinţei naturale a unei mame de a se simţi mai atrasă spre unul din copii datorită unei suferinţe aparente care, crede ea, îl afectează [copilaşul căruia i-a fost făcută lectura s-a născut cu buză de iepure], ***dar şi din cauza acestei legături din viaţa precedentă când moartea precoce a acestei mamei i-a răscolit existenţa.*** (Lectura 2814-7)

Mama lui Moliere a murit într-adevăr când fiul său era foarte mic. Ea s-ar fi reîncarnat ca mama actuală a acestui copil, ***de unde dragostea pe care mama o nutreşte pentru el ca şi numeroasele conversaţii pe care le vor purta. Şi aceasta va avea cea mai mare influenţă asupra anilor săi de tinereţe. Pregătit pentru întrebare.***

CARE SUNT TALENTELE, APTITUDINILE SALE? întreabă familia copilului (care nu a înţeles prea bine cine era acest „Poquelin, cunoscut ca Moliere”).

Cum am spus deja, decoraţiune interioară şi mobile. Căci, ca Moliere, el lucrase de asemenea pentru Ludovic al XIII-lea, la decorarea apartamentelor şi locuinţelor. Şi toate acestea se combinau cu arta dialogului, cu filosofia. Căci acest copil vă va arăta mereu motivele pentru care a făcut un lucru sau altul, chiar de mic. Dacă-l întrebaţi, nu vă va răspunde niciodată: „Nu ştiu”, ci vă va arăta mereu cauza, motivul acţiunilor sale şi filosofând pe deasupra! Astfel, chiar din clasele primare, va trebui să-l orientaţi spre psihologie şi tot ce are legătură cu lucrurile de spirit, chiar de foarte tânăr. Aveţi grijă să-i explicaţi totul. Vă va pune mult mai multe întrebări decât alţi băieţei de vârsta lui.

ŞI DE CE A VENIT LA ACTUALII SĂI PĂRINŢI?

Printr-o atracţie naturală, mai ales faţă de mama lui.

ŞI CUM POATE BUNICA LUI SĂ-L AJUTE CEL MAI BINE ÎN VIAŢĂ?

Răspundeţi-i la întrebări! Şi-o să vă pună o sumedenie! Fiţi atenţi la liniile directoare pe care vi le-am dat. Copilul va avea nevoie de ele, va avea nevoie de această atenţie pe care l-o veţi acorda, străduindu-vă să-i daţi răspunsul corect. Nu-i ocoliţi întrebările. Când va întreba, răspundeţi-i cât puteţi mai exact şi tot ce ştiţi! iată, de data asta am terminat. (Lectura 2814-1)

Ceea ce spune Cayce este exact: Jean-Baptiste Poquelin moştenise de la tatăl său funcţia de „tapiţer al regelui” şi astfel a ajuns să-l însoţească pe Ludovic

al XIII-lea la Narbonne, în 1642. De asemenea, este adevărat că a făcut studii strălucite la „colegiul din Clermont” (astăzi liceul Ludovic-cel-Mare) unde s-a remarcat mai ales la filosofie...

Iată acum o încarnare de pictor, foarte interesantă, deoarece şi ea arată interese artistice care se continuă de la o viaţă la alta, căci acest elev al lui Rubens fusese înainte un sculptor grec şi, mai înainte, un decorator egiptean!

Entitatea era în Franţa, în acea epocă în care arta, talentele artistice au fost apreciate la cel mai înalt nivel, în acelaşi timp în Olanda şi în unele regiuni din Franţa. Şi în studiile sale despre artă l-a urmat mai ales pe acest mare artist care a fost Rubens. Numele lui era Heimer. Entitatea a fost un elev de marcă al lui Rubens, de la care a învăţat arta de a reda corpul uman şi expresiile sale, arta de a reda anumite detalii, ca veşmintele şi draperiile. Şi aflăm că astăzi entitatea ar trebui să urmeze această cale, fie ca acuarelist, sau pictură în ulei [...]. Oricum, să se inspire din Rubens şi din compoziţiile sale, nu numai pentru portrete, ci pentru toate celelalte picturi, căci a fost studentul lui, în acea epocă, în acea ţară. Şi toată viaţa, în această perioadă, a fost pentru entitate un moment de mare dezvoltare. (Lectura 1789-7)

Las specialiştilor grija de a-l regăsi pe acest elev al lui Rubens...

Şi iată o altă lectură, excepţională, în sensul că analizează ceea ce arta poate aduce ca deschidere spirituală pentru o întreagă societate:

Entitatea era în Franţa, la Curtea Franţei, „în timpul domniei Ludovicilor”, în acea epocă, şi

într-o atmosferă în care teatrul exercita o mare influenţă asupra cercurilor apropiate regelui şi ale familiei regale. Entitatea era un intim şi lui Voltaire şi elevul său. Ea îl urma în tot ceea ce însemna nu numai muzică, ci şi studierea obiceiurilor, pictura vieţii în societate, psihologia indivizilor; toate acestea erau puse în scenă şi jucate de entitate, care în acea epocă se numea Duchaine Madame Duchaine. Şi în ciuda încercărilor traversate în planul Fizic, exista mereu dragostea, exaltarea meseriei sale, care susţinea entitatea şi aducea speranţă oamenilor de atunci, chiar într-o linie revoluţionară de multe ort. ŞI astfel entitatea a adus servicii umanităţii, luptând pentru libertatea expresiei: a luptat ca să-i elibereze pe cei care erau oprimaţi de egoismul anumitor indivizi, care nu aveau în vedere decât poftele şi plăcerile proprii... Entitatea a făcut mult ca să aducă oamenilor din epoca sa o viaţă spirituală a eului şi a raportului său cu Forţele Creatoare, adică Dumnezeu, aplicate în experienţa cotidiană a relaţiilor cu alţii. Entitatea să facă acelaşi lucru astăzi în activităţile sale, nu atât în arta dramatică, cât în ceea ce se va numi „colocvialism”, adică legătura, comunicarea între diverse grupuri şi diverşi indivizi. (Lectura 1510-1)

Această femeie fusese înainte grecoaică, de o frumuseţe deosebită şi de un mare talent; care, după ce a pus această frumuseţe în slujba politicii - pe căi puţin morale -, a pus-o apoi în slujba Templului întemeiat de Uhjtdl. Mai înainte încă, fusese favorita unui faraon egiptean.

Recitind lectura, am fost frapat de excepţionala personalitate ce se degajă din ea: o femeie inteligentă, artistă, cultivată, preocupată de progresul social ***într-o linie revoluţionară de multe ori.*** O personalitate de prima mână şi, în plus, elevă a lui Voltaire... este faimoasa Madame de Châtelet! Se pare că atunci când a datat lectura, Cayce a avut grijă să-i repete numele de două ori. Dar urechea puţin exersată a anturajului său a înţeles **Madame Duchaine**, pe când era vorba sigur de Madame du Châtelet, această femeie luminată şi generoasă, care corespunde descrierii lui Cayce.

El începe prin a spune că ***entitatea se afla în Franţa, la Curtea Franţei, sub domnia lui Ludovic.*** Şi Larousse descrie astfel începutul carierei prietenei lui Voltaire: „Emilie Le Tonnelier de Breteuil, marchiză de Châtelet (Paris, 1706, Lunéville, 1749). Fiica baronului de Breteuil, care îi prezenta pe ambasadori la Curtea lui Ludovic al XIV-lea, a devenit, după căsătoria ei în 1725, cu marchizul de Châtelet-Lomant - un general strălucit în oştile regelui -, doamnă de taburet a reginei”.

De fapt, Cayce vorbeşte de ***cercurile apropiate regelui şi familiei regale.*** El vorbeşte de teatru şi de influenţa sa. Or, se ştie că Voltaire a scris o serie de piese. La castelul din Cirey, în Champagne, unde a trăit el cu marchiza du Châtelet, exista un teatru unde erau jucate piesele lui - care ni se par demodate azi, dar care au avut la vremea respectivă o influenţă importantă.

Merg mai departe cu lectura:

„Legătura sa cu Voltaire, pentru care frumoasa Emilie - cum o numea el - şi-a părăsit soţul şi situaţia de la Curte, începe în 1733. Timp de cincisprezece ani, a fost pentru el o prietenă sigură şi o sfătuitoare

prudentă. Mai întâi s-au retras la Moutière, lângă Autun, apoi la Cirey, în Champagne. Marchiza era foarte învăţată; ca să-i fie pe plac, Voltaire a înjghebat un laborator, comenta Newton, şi a trimis la Academia de ştiinţe un memoriu despre foc".

Marchiza l-a tradus chiar pe Newton în franceză (Traduction des Principes de Newton / Traducerea Principiilor lui Newton / în 1756).

În lectură, Cayce aduce un omagiu indirect generozităţii lui Voltaire, prin intermediul elevei şi prietenei acestuia. El a pledat curajos, deschis pentru libertatea religioasa, atunci când unii din concetăţenii săi au fost atacaţi pe motivul apartenenţei la comunitatea evreilor şi protestanţilor (afacerile Calas şi Sirven). Ea şi el au militat prin scrierile lor - ceea ce spune şi Cayce - pentru toleranţă, pentru libertăţi, nu numai religioase, dar şi civice. Căci nu toată lumea a avut parte de traiul liniştit al secolului al XIII-lea. Voltaire a criticat vehement ierarhia ecleziastică şi a fost ponegrit de bigoţii care l-au numit diavolul în persoană!

În realitate, ea şi el au fost credincioşi, dar au refuzat să-l închidă pe Dumnezeu în laţul dogmelor catolice de atunci. Aceasta însemna în epoca respectivă „a fi deist". Cayce, de altfel, pune accent pe orientarea spirituală a lui Emilie du Châtelet - şi deci, de fapt, a lui Voltaire, cu care împărtăşea toate marile idei ale secolului al XVIII-lea.

Entitatea a făcut mult pentru a aduce oamenilor din epoca sa o viziune spirituală a „eului" şi a relaţiei sale cu Forţele creatoare, adică „Dumnezeu".

Dar această viziune neconvenţională şi neconformistă despre Dumnezeu nu putea decât să

atragă critici violente la adresa renumitului cuplu. Ideile lor contribuiau desigur la trezirea unei întregi societăţi -**într-o linie revoluţionară**, cum spune Cayce. Broaştele de agheasmatar i-au catalogat pe Voltaire drept „libertin” iar pe prietena lui nebună (chiar şi-n acea vreme era greu să fii femeie şi să ai ceva ideii). Şi totuşi, în această lungă legătură de cincisprezece ani, nu a existat „libertinism”. Numai o pasiune totală şi împărtăşită, cu un ideal comun - pasiune care s-a potolit cu timpul, ca mai totdeauna, devenind afecţiune şi prietenie. Memoria Emiliei a fost murdărită de invidioşi. Cayce îi face dreptate descriindu-i viaţa ca binefăcătoare şi utilă în epoca sa. Aţi remarcat acest prenume de Emilie? Acest nume şi toate formele apropiate (Amélie, Aimé, Emile, Emilienne etc.) vin din Atlantida, unde spune Cayce că Christul Cosmic s-a încarnat sub numele de Amilius - frumoasa Emilie fusese atlantă!

Lectura evocă şi încercările traversate în plan fizic. Madame du Châtelet nu stătea prea bine cu sănătatea - este de altfel unul din motivele pentru care ea prefera o viaţă liniştită, la ţară - şi se pare că a avut probleme ginecologice, care în final i-au adus moartea; se ştie că a murit la naştere (spre disperarea lui Voltaire, care nu era răspunzător de copil). Putem vedea câteva amintiri despre această femeie remarcabilă la castelul Breteuil, în valea Chevreuse, la sud de Paris.

Această lectură extraordinară confirmă încă o dată continuitatea uimitoare a creativităţii artistice între Franţa, Grecia antică şi Egiptul faraonilor.

Această epocă pasionantă stimula nu numai artele şi literele, dar şi orice cercetare intelectuală şi ştiinţifică. Au fost numeroase descoperiri, sau

redescoperiri, în această epocă, iată, de exemplu, o lectură despre marchizul de Jouffroy d'Abbans, care a construit primele vapoare cu aburi.

Înainte de toate acestea, entitatea se afla printre oamenii care au primit vizita inventatorului maşinii cu aburi, adică Fulton, care a venit să-i viziteze în Franţa. Numele său era Eben Claire (secretara lui Cayce a adăugat sfielnic un semn de întrebare, .care însemna că nu era sigură dacă a înţeles numele. Personal, cred că era vorba de Jouffroy d'Abbans care corespunde perfect descrierii).

Şi această entitate a fost în casa unde entitatea Fulton a venit în vizită; şi entitatea Eben a lucrat pe plan tehnic, ca să aplice în această ţară ideile care au fost concepute în cursul acestei colaborări cu Fulton, din timpul şederii lui acolo. S-a vorbit foarte puţin despre ele şi aceste activităţi ale entităţii pe Sena sunt foarte puţin cunoscute... *(Lectura* 490-1)

Jouffroy d'Abbans a construit într-adevăr primul vapor cu aburi şi a făcut demonstraţia publică pe Sena, la Paris şi pe Saône şi Rhône, la Lyon. S-a ruinat, a avut o viaţă foarte nefericită şi niciodată n-a făcut avere cu invenţia sa, care a fost exploatată de alţii. Napoleon, puţin interesat de marină, nu l-a susţinut deloc. Cât despre „Royale”, ea nu vedea de ce şi-ar murdări voalurile (joc de cuvinte: fr. „voiles” = *voaluri,* dar şi *pânze* de corabie, n.tr.) cu aburi...

Şi Cayce are dreptate: Jouffroy d'Abbans rămâne puţin cunoscut. De altfel putem vizita uimitorul muzeu care spune povestea lui tragică, în castelul natal din Jura (castelul d'Abbans-Dessus, în Doubs).

Continuarea lecturii este încă şi mai uimitoare. Căci Jouffroy d'Abbans nu se afla la prima lui viaţă de inventator.

Înainte de aceasta, entitatea se afla într-o ambianţă puţin diferită, şi totuşi foarte apropiată în tipul de activitate desfăşurată, căci ea trăia în acele timpuri în care acest mare artist, acest mare muzician, acest mare savant a realizat primele sale experienţe cu maşini mai uşoare decât aerul, sau picta chipuri care au devenit ca o ilustrare a misterului surâsului - pentru una din ele În mod deosebit... Căci entitatea se numea atunci Guiraleidio şi era asistentul lui Leonardo da Vinci în experienţele sale ştiinţifice. Şi i se atribuie lui da Vinci, ca cercetător ştiinţific, multe invenţii care de fapt se datorează entităţii respective. În acea viaţă, entitatea a pierdut şi a câştigat - a pierdut încrederea în ea pe planul relaţiilor umane şi a Justei înţelegeri a acestor relaţii. Căci entitatea şi-a risipit talentele în mare parte, deoarece a dus o viaţă de desfrânat, de om certat cu legea, sub influenţa unul anturaj nefast. (Lectura 490-1)

Temperament revoltat şi certăreţ, nu s-a liniştit complet în viaţa următoare, căci, ca Jouffroy d'Abbans, a manifestat în tinereţe o tendinţă de a fi „creier încins”. Apoi lipsa lui totală de diplomaţie a fost în parte responsabilă de ruinarea lui financiară: nu a ştiut să inspire încredere celor puternici din timpul său, care ar fi putut şi ar fi trebuit să-l susţină. Dar trebuia atunci să ştie să-i curteze pe cei care aveau cum să-i facă comenzi. Primul vapor cu aburi a fost construit de el, în 1776. Claude-Francois, marchiz de Jouffroy d'Abbans, a trăit între 1751 şi 1832 şi a murit sărac. „Invenţia,

spune Dicţionarul Bouillet, i-a adus glorie şi avere lui Fulton”. Abia după moartea sa - prea târziu - a fost reabilitat: „Academia de Ştiinţe i-a recunoscut şi proclamat drepturile în 1840”. (Ibid)

7. Ludovic al XVI-lea, Marie-Antoinette şi Revoluţia

Numeroase lecturi descriu vieţi franceze din timpul Revoluţiei. Anumite episoade, ca de exemplu fuga la Varennes, sunt impresionante. Aceasta se datorează probabil fenomenului de reîncarnare de grup care adună anumite persoane în jurul unor evenimente precise.

Familia regală dă tonul cu toate misterele ce o înconjoară, dar mulţi actori secundari, din jurul ei, joacă diferite roluri. Această lumină aruncată asupra uneia din dramele cele mai controversate din Istoria noastră m-a înflăcărat şi sper că toate acestea îi vor interesa şi pe cititorii mei!

Faraoana Marie-Antoinette

Soţia lui Edgar, încântătoarea Gertrude, avea o mătuşă foarte energică, care i-a ajutat mult pe tinerii soţi Cayce, la începuturile lor. Această mătuşă avea un soţ care a fost printre putinii medici din vremea aceea care au crezut în medicina cayciană. S-au mutat la Virginia Beach ca să lucreze la Spitalul Cayce. Cuplul a rămas mult timp fără copii şi, în cele din urmă, a avut un fiu. Bineînţeles, de câte ori când se ivea o greutate, mai ales această sarcină târzie, unchiul şi mătuşa cereau o lectură nepotului lor. Or, într-o zi au avut surpriza să li se spună... că fuseseră deja căsătoriţi în

Franţa, la sfârşitul secolului al XVIII-lea! Că dragul Dr House nu era altul decât reîncarnarea lui Ludovic al XVI-lea, soţia lui era Marie-Antoinette, iar băiatul lor, Ludovic al XVIII-lea! Au tratat lucrurile superficial şi nu s-au formalizat deloc, căci în dosarele lor, nu există nici măcar o singură întrebare privind aceste trei personaje istorice! Trebuie că toate acestea nu-i interesau prea mult! Dumneavoastră şi eu l-am fi înnebunit pe Cayce cu întrebări de genul: Şi cum a fost smuls micul Delfin din închisoarea sa? Şi cum a murit? Şi cine l-a ajutat să evadeze? Şi oare Napoleon era la curent cu toate acestea? Şi... vieţile anterioare ale lui Axel de Fersen? ale lui Ludovic al XVIII-tea? ale lui Napoleon?" Ce păcat că Cayce e mort!

Aş vrea de asemenea să adaug că am avut curiozitatea să caut vechile fotografii ale doctorului şi ale soţiei sale: ei bine, dacă vreţi să mă credeţi, există o asemănare! Doctorul, în fotografie, avea nasul lung, bărbia moale şi privirea puţin descurajată pe care o întâlnim în atâtea portrete ale lui Ludovic al XVI-lea. Cât despre mătuşă - brunetă-, alura generală, coafura, felul cum îşi ţine capul îi conferea o oarecare asemănare cu regina: acelaşi farmec, aceeaşi ţinută destul de mândră, aceeaşi privire strălucitoare şi pătrunzătoare. Nu putem vorbi de o copie identică, asemănarea nu este exactă, dar este mai degrabă „un aer de familie", aceeaşi alură generală. Cei care au cunoscut-o pe mătuşa House spun că toată lumea se întorcea după ea pe stradă, remarcând „ţinuta ei de regină", eleganţa ei...

Prietena mea Genevieve Galliford, consul al Franţei la Norfolk, care a descoperit împreună cu mine aceste lecturi, mi-a povestit că în familia ei exista o tradiţie: la unul din strămoşii ei ar fi fost adus pruncul

regal, smuls din Templu pentru a fi ascuns în fundul unui castel din Auvergne...

În sfârşit, ultima observaţie: Soarele arată programul de viaţă, însă acesta nu este realizat în întregime, într-o singură viaţă: foarte des este necesară următoarea... Ne amintim că Ludovic al XV-lea, cu Soarele în Vărsător, avea ca program de viaţă muzica şi prietenia, şi fraternitatea umană. Neputându-şi realiza programul decât parţial, va reuşi să o facă abia în această viaţa americană (dosarul lui menţionează că a compus deja muzică). Ludovic al XVI-lea avea Soarele în Fecioară, semnul medicului; este ceea ce a ajuns în încarnarea următoarei Ştim că s-a interesat mult, ca rege, de lucrările lui Mesmer şi a încurajat întreaga Curte să se vaccineze împotriva variolei, pe atunci o noutate medicală!

Cât despre Marie-Antoinette, ea avea Soarele în Scorpion, semnul vrăjitoarelor. Dacă în calitate de regină nu a reuşit să scape de soarta cea rea, în această viaţă a fost zâna bună a familiei Cayce...lat-o:

Este cineva care, se pare, dăruind mult celorlalţi, îşi atrage situaţii prea puţin satisfăcătoare. Este cineva care dă o mare importanţă dezvoltării Adevărului, aşa cum îl percepe ea prin capacităţile parapsihologice, mediumnitate, tot ce pot aduce acestea în ajutorul indivizilor. Cineva care ar fi fost o infirmieră grozavă. Cineva care are darul de a simpatiza cu orice persoană, oricare ar fi condiţia ei, şi merge mult mai departe decât alţii cu acest dar al simpatiei, acest dar de a-i atrage pe ceilalţi.

În ceea ce priveşte vieţile anterioare pe Pământ, ele au multe legături cu existenţa actuală.

În viaţa dinaintea acesteia, vedem că entitatea a fost o regină care a fost decapitată ca Maria-Thereza, adică Maria-Antoinetta, după cum o cunoaştem din Istorie. Şi în acea viaţă a avut o dezvoltare morală şi o întârziere. Căci, la începutul exercitării puterii sale regale pe plan terestru, ea a adus în acelaşi timp mult bine şi mult rău multor persoane. Şi ea trebuie să se confrunte acum cu toate acestea pe plan terestru. Căci numai aşa vom atinge Forţa pe care a manifestat-o învăţătorul atunci când s-a încarnat pe Pământ. În viaţa dinainte, găsim entitatea în oştile greceşti, într-o vreme când aceste popoare cunoşteau o expansiune a dominaţiei lor asupra lumii, cel puţin o parte a lumii. Numele său era: Airdarel. Entitatea îi ţinea companie celui ce se numea Xenofon şi trăia în casa lui. [„Companion" îl indică aici, se pare, pe firavul Xenofon, conform obiceiului la Greci!] ***Era în timpul Republicii şi entitatea l-a ajutat pe acest conducător să ofere tot ce putea el mai bun concetăţenilor săi. Prin aceasta, entitatea se dezvoltă moral. De atunci îi rămâne înclinaţia de a sfătui şi de a se face ascultată, atunci când ceilalţi eşuează. Cât despre competenţele entităţii din acea epocă, vom putea şti mai mult despre ele atunci când vor fi descoperite scrierile sale, care se află tot în ruinele cetăţilor distruse în ţara aceea.*** (Lectura 760-4)

Să deschidem o paranteză pentru a observa că Maria-Antoinetta, la sfârşitul domniei sale, era prinsă

într-un vârtej de idei noi. pentru care nu mai conta decât Antichitatea greacă! Dacă recitiţi istoria acelei perioade, veţi vedea că oamenii politici de atunci aveau pe limbă numai cuvântul „democraţie”. Francezii n-au mai vrut să fie „supuşi” ai regelui, ci „cetăţeni” ca în cetatea greacă. Cât despre Măria-Antoinetta, se ştie că mama sa o numea întotdeauna cu masculinul „Anton al meu! Foarte semnificativ! Dar înainte de această viaţă greacă de bărbat, ea trăia:

...printre forţele armate egiptene, atunci când au fost promulgate acele legi ale unei mari elevări morale. Era în acea perioadă când, sub al doilea faraon din acea dinastie, a apărut cea mai evoluată dintre toate civilizaţiile care au existat vreodată pe Pământ. Şi abia atunci au fost construite primele temple de acolo. Entitatea se numea atunci Usisso şi oficia în liturghia Templului, căci era fiica primului faraon din acea dinastie, unul din fraţii ei fiind al doilea faraon, cel care a dat aceste legi poporului. Entitatea a dăruit mult ţării ei. Dorinţa ei era să păstreze relicvele, amintirile religioase vechi şi noi şi să favorizeze avântul religios sub toate formele lui, în asociaţiile amicale sau în oracolele şi profeţiile de cel mai înalt nivel. A dat tot ce a avut mai bun în ea, ţinându-se foarte departe de un formalism bigot. Avea şi daruri artistice şi putea desena portretul oricui, indiferent despre cine ar fi fost vorba. Şi de altfel, cea mai mare parte a decoraţiilor din Templu era opera ei. Şi în acest domeniu, vedeţi, ea căuta să meargă mai departe.

În viaţa dinainte, regăsim entitatea în Peru, când domneau Ohlmii [Aymaras?]**. *Acolo, ea se***

numea Dolrhales şi a contribuit mult la degradarea oamenilor care se revoltaseră împotriva puterii. Şi* acest *lucru i-a* adus *condamnarea. Căci această entitate căutase să distrugă tot ceea ce fusese făcut bun pentru a-i educa pe cetăţeni şi pentru a-i trezi la spiritul slujirii într-un sens spiritual, aşa cum se prezenta situaţia în epoca respectivă.

Iar în privinţa aptitudinilor din viaţa de acum, [...] mai marea sa energie din cămin şi din prietenii, prin influenţele oculte şi mistice ale lui Neptun, combinate cu Marte, deşi acestea aduc uneori multe tulburări. (Lectura 760-4)

Cum nu sunt bine cunoscute vechile civilizaţii preistorice din Anzi, influenţa unei vieţi peruane asupra Mariei-Antoinetta este puţin evidentă pentru noi. M-am uitat mult la nasul ei gros la rădăcină, ochii mari, căzuţi: este oare „linia” precolumbiană? Poate... vieţile greceşti şi egiptene, în schimb, par să-i fi dat acea eleganţă care atrăgea admiraţia tuturor, acel gust perfect în materie de artă - într-atâta încât „stilul Ludovic al XVI-lea” ar trebui să se numească „stilul Mariei-Antoinetta!” Dar din punct de vedere karmic, este clar: destinul dureros al reginei se explică prin karma negativă creată în viaţa peruană, ca agitator politic de orientare nihilistă.

Regele Romei era Ludovic ai XVI-lea!

Iată acum lectura dată la 7 august 1926, *pentru un* medic de 57 de ani, care era unchiul prin alianţă al lui Edgar Cayce:

...Este cineva care ar vrea să facă mereu bine celorlalţi, care-i pune mereu pe ceilalţi înaintea sa [...] Cineva care crede că lucrul cel

mai bun în viaţă este să-i ajuţi şi să-i sprijini pe ceilalţi. Cineva foarte conştient de greşelile sale. Cineva căruia îi place să vadă bunul şi binele în viaţa celor din jur şi care nu iubeşte nici meschinăria, nici zgârcenia. Cineva care iubeşte jocurile, sporturile, tot ceea ce solicită agerimea minţii. Cineva care ar putea aduce atât de multe lucruri bune altora, dacă şi-ar mobiliza voinţa în acest scop. Dar atunci când nu este cazul, dă impresia contrariului, aducând celor care depind de el opusul a ceea ce doreşte de fapt [...] Cineva care adeseori, sub influenţa Peştilor, a atras asupra sa aceste forţe deviante, rău înţelese de alţii, care au adus în activităţile influenţe nefaste, pasiuni fizice [...] în viaţa dinainte, găsim entitatea la putere, în regatul numit acum Franţa. Şi era entitatea cunoscută ca Ludovic al XVI-lea. Acolo entitatea a câştigat prin intermediul persecuţiilor pe care le-a suferit, pierzând din punct de vedere moral prin incapacitatea de a-şi folosi voinţa pentru binele celorlalţi. De acolo provin astăzi influenţele divergente care se ciocnesc în el. De acolo plăcerea detaliului îngrijit, mai ales în mecanică: entitatea ar fi fost un minunat ceasornicar sau reparator de orologii! Entitatea simţea o atracţie pentru medicină, pentru mecanoterapie, după cum a demonstrat în acea viaţă.

În viaţa dinaintea aceleia, regăsim entitatea ca Romulus, care a participat la întemeierea a ceea ce este astăzi cunoscut ca Roma. Şi entitatea a pierdut şi a câştigat din punct de vedere moral în acea epocă. Căci lucrările sale i-au adus succesul, iar succesul i-a adus egoismul.

Aceasta l-a făcut să-i asuprească pe ceilalţi. De acolo, astăzi, faptul că entitatea nu suportă asuprirea, indiferent de formă, indiferent de victimă, chiar dacă este un animal, un mineral, o plantă...

În viaţa precedentă, găsim entitatea în epoca în care se construia acel oraş ale cărui ruine vor fi descoperite curând pe şesurile Arabiei. Atunci, entitatea purta numele de d'Obdieugoan şi a câştigat din punct de vedere moral, în acea epocă, datorită ajutorului dat celor care sufereau. Şi împrejurările acestei vieţi sunt cele care în prezent au împins entitatea spre medicină, pentru a-i ajuta pe cei suferinzi [cum a văzut în vis]**.** ***Tocmai această compasiune, născută altădată în mintea ei, a căutat astăzi să se exprime prin intermediul medicinei, continuând astfel această viaţă antică.***

În viaţa precedentă, găsim entitatea în ţara unde se lucra la Turnul Babei, proiectat să ajungă până la cer! Entitatea se afla printre cei care au lucrat la această clădire, mai mult intelectual decât fizic. Căci, în calitate de şef de lucrări, entitatea s-a străduit să-i ajute pe muncitori; el le explica menirea acestei construcţii. Sub numele d'Ouiael, entitatea a câştigat în această experienţă, în eforturile făcute pentru a ajuta oamenii. Totuşi a fost zdrobit din greşeala celor care au ajuns şefi mai mari decât el. De unde tendinţa lui actuală de a-şi exprima ideile sub forma obiectelor create în materie şi interesul pe care-l arată pentru realizarea lor. Entitatea ar fi fost un sculptor bun.

În viaţa precedentă, găsim entitatea în Egipt, într-o perioadă de război civil. Ea se afla în poziţia de consilier în Marele Consiliu, fiind înţeleptul care-i călăuzea pe cei care răspundeau de magazine şi de asigurarea subzistenţei oamenilor din subordine şi a tuturor furniturilor dorite de suveran, iată cum, sub conducerea entităţii, această ţară a devenit un pământ al azilului pentru toţi nefericiţii, atât fizic cât şi moral sau financiar. Numele său era Didois. Această domnie i-a adus multe necazuri, căci entitatea nu s-a lăsat supusă nici de Biserică, nici de Stat. De aici, în tot ceea ce entitatea poate îndeplini astăzi, această tendinţă de a-i aduna pe cei care munceau atunci şi de a construi cu ei ceea ce poate să-i ajute, să le aducă un trai mai tihnit, să-i întărească în trup şi spirit (Lectura 5,618-8)

Cayce, dându-şi seama de interesul excepţional al acestui text, i-a scris unchiului său în 1926:

„Cât despre lectura alăturată, cred că o veţi găsi interesantă, în măsura în care ea arată întoarcerea printre noi a unuia dintre cele mai importante personaje ale afacerilor Lumii Vechi”.

Se referea la Ludovic al XVI-lea sau la Romulus?

Avem, într-adevăr, la ce medita. Las istoricilor grija de a studia cazul lui Ludovic al XVI-lea, ca şi cel al Mariei-Antoinetta, în lumina acestor lecturi. Vieţile lor sunt bine cunoscute, deoarece la curte gesturile cotidiene ale suveranilor constituiau un spectacol permanent, care a fost înregistrat de atâtea mărturii! Condamnarea şi execuţia acestui suveran a fost, se pare, consecinţa unei datorii karmice create de el însuşi ca Romulus, primul rege al Romei! Este nostim

să-l vedem apărând pe acest personaj pe care-l credeam mai mult legendar decât istoric, Romulus fratele lui Remus! Gemenii alăptaţi de Lupoaică! Ne amintim că atunci când Romulus a tras o brazdă cu plugul marcând suprafaţa viitoarei cetăţi a Romei, fratele lui l-a luat în râs şi a sărit cu amândouă picioarele peste brazdă, râzând: „Cetatea ta, uite ce fac eu cu ea!”

Nebun de furie (şi lipsit de simţul umorului), Romulus şi-a ucis fratele geamăn. Plutarh povesteşte în amănunt viaţa acestui prim rege al Romei, care a murit la cincizeci şi patru de ani, după treizeci şi opt de ani de domnie. Cât despre Napoleon I, urmaşul lui Ludovic al

XVI- lea, vă amintiţi ce titlu i-a conferit fiului său, cel mai prestigios pe care l-a putut găsi... regele Romei. Straniu - nu? - această cunoaştere inconştientă a trecutului anterior... Dar şi Napoleon avea calităţi de clarvăzător.

O veste bună: Ludovic al XVII-lea a evadat din Templu...

Unul din cele mai mari mistere ale Istoriei noastre: ce s-a ales de micul Delfin? Atunci când Cayce va da o lectură a fiului unic, şi tardiv, al cuplului citat mai sus, doctorul şi soţia lui, această lectură va aduce amănunte interesante despre încarnarea sa ca Ludovic al XVII- lea:

Iar în ceea ce priveşte vieţile anterioare: în viaţa dinaintea acesteia, vom regăsi entitatea ca persoana destinată domniei, ca rege al Franţei. Şi al cărui părinţi au fost decapitaţi atunci. Şi în acea viaţă, entitatea a câştigat numai în cunoaşterea forţelor Pământului, prin suferinţele

pe care le-a trăit. Căci viaţa sa în acel timp a fost numai de cincisprezece ani. (Lectura 100-2)

Cayce precizează în americană: **half a score years plus five**. Ceea ce înseamnă: „Jumătate din douăzeci de ani, plus cinci” (un „score” = douăzeci). Acest pasaj scurt despre Ludovic al XVII-lea ne lasă deci să înţelegem că el nu şi-a sfârşit viaţa în Templu, ca prizonier, deoarece a murit oficial la 8 iunie 1795, la zece ani! O serie de tradiţii locale din toate provinciile franceze povestesc că Delfinul a fost văzut ici şi colo, ascuns de Şuani sau de alţi regalişti. Majoritatea istoricilor pare a fi de acord asupra faptului că acel copil care a murit în Templu, la data mai sus amintită, nu era copilul lui Ludovic al XVI-lea şi al Mariei-Antoinetta. Unii care l-au vizitat de mai multe ori în câteva luni au constatat că nu era acelaşi copil. (Chiar cu o culoare diferită a ochilor, căci Delfinul avea nişte ochi de un albastru de neuitat!) Văduva cizmarului Simon o spunea de altfel cui voia s-o asculte şi i s-a impus să tacă!

... Dar să continuăm:

De unde, acum, după această experienţă, nevoia irezistibilă de a se dedica tuturor sporturilor, tuturor plăcerilor vieţii care pot fi găsite pe această planetă! (Lectura 1005-2)

Urmează apoi lectura pe care am citat-o deja mai sus, în capitolul care vorbeşte despre Cruciade, care afirmă că Ludovic al XVII-lea a fost reîncarnarea unui cruciat, probabil strălucitul Tancrède d'Hauteville. Apoi lectura dă o încarnare peruană, ca Maria-Antoinetta. El ar fi trăit ***în Peru, sub stăpânirea incaşilor, şi acolo era Marele Preot. Numele lui era Naat. Activităţi/e lui aveau tangenţă cu mecanica, cu maşinile [...]. Înaintea acestei vieţi*** [ca incaş]

regăsim această entitate în America de Nord, atunci când au început să fie locuite pământurile. Numele său era atunci Ooul. Entitatea era primul personaj al casei unuia din cele zece popoare care s-au stabilit acolo. În această viaţă, a învăţat mult în folosul celor care locuiau în această ţară. (Lectura 1005-2)

Ludovic al XVII-lea ca Mare Cacique... mi-ar plăcea! Dar se pare că a avut - după cum pare a fi regula pentru toţi francezii - o viaţă egipteană. Aceasta rezultă din corelarea cu alte lecturi pe care nu le redau aici. Se pare că a cunoscut-o pe Maria-Antoinetta într-o viaţă în Egipt, ceea ce explică, poate, ataşamentul bine cunoscut al mamei şi al fiului faţă de Versailles.

Dar asta nu-i tot: lectura 23-1 îl evocă pe temnicerul micului Delfin, cizmarul Simon:

În viaţa dinaintea acesteia, regăsim entitatea într-o perioadă zbuciumată la maximum, în acea ţară cunoscută ca Franţa. Entitatea era atunci cel căruia îi fusese încredinţat micul rege, viitorul suveran, al cărui paznic a fost până în clipa morţii sale. Entitatea a pierdut şi a câştigat moral în această poveste. La începutul acestei perioade, entitatea a pierdut, căci prea des era însemnată spinarea micului rege de urma loviturilor date de entitate. Apoi, în a doua etapă, a fost mişcat de tristeţea şi supărarea cărora le era martor şi care l-au făcut mult mai înţelegător. Adică a înţeles cum s-ar putea crea relaţii mai bune între aristocraţi şi cei care le erau paznici, servitori pe vremea aceea. De unde faptul că entitatea consideră astăzi că oamenii puterii sunt o nimica toată... Deci o persoană care nu este impresionată de

putere şi consideră că discursurile politicienilor n-o obligă cu nimic [...] Pentru această entitate, nu există decât o singură Cauză şi toate popoarele sunt una. (Lectura 23-1)

Acest pasaj coincide destul de bine cu biografia cizmarului Simon, care l-a păzit pe Delfin în Templu, de la 3 iulie 1793 până la 19 ianuarie 1794 - deci şase luni şi jumătate - practic până la moartea lui, a lui Simon, cum spune Cayce. Căci va fi ghilotinat pe 28 termidor (iulie 1794). Simon, violent şi beţiv, a devenit din ce în ce mai blând faţă de copil. Soţia sa îl iubea pe Delfin şi l-a îngrijit cu tot dragul. Poate că Simon a încercat să înlesnească evadarea micului său prizonier. A fost bănuit că a vrut să-l vândă regaliştilor şi pentru aceasta a plătit cu viaţa! Soţia sa era aşadar cea mai în măsură să ştie adevărul despre evadare. Există destule acte ce par a confirma că văduva Simon spunea adevărul. Dar pentru a reveni la lectura 23-1, lucrul cel mai uimitor este că Simon nu era la prima viaţă de gardian de închisoare... Căci, într-o viaţă precedentă, fusese deja acel gardian musulman, despre care am vorbit deja şi care a convertit un mare număr de cruciaţi răniţi, daţi în paza sa! În acea viaţă era poate un gardian simpatic... Cayce spune că el **a câştigat în experienţă!**

În Egiptul antic, înainte, fusese de asemenea un fel de gardian:

Era printre cei care se ocupau de garderoba şi de lenjeriile din Templu şi de tot ce era necesar pentru liturghie. Şi în acea viaţă, era de fapt cel care confecţiona lenjeria fină, care desena modelele pentru îmbrăcămintea oamenilor din acel timp. Şi în tot timpul acelei epoci zbuciumate, n-a făcut altceva decât să

stea la locul lui, îndeplinindu-şi obligaţiile. [...] în acea viaţă, a câştigat din punct de vedere moral. (Lectura 23-1)

Meseria lui de cizmar sau cârpaci în timpul lui Ludovic al XVI-lea era o reminiscenţă îndepărtată a vechilor lui activităţi de croitor, în viaţa din secolul al XVIII-lea, Simon se afla sub influenţa semnului Peştilor, care guvernează în aceiaşi timp picioarele, închisoarea, beţia, compasiunea... şi trădarea! Se pare că şi el a ales în mod repetat să se încarneze în perioadele zbuciumate: Revoluţia franceză, războiul civil din Egipt, invazia cruciaţilor... Dar de ce o asemenea decădere ca Simon, în cazul când cele două vieţi pe care tocmai le-am citat par să fi fost corecte? Pentru că avea o karmă atlantă:

În viaţa dinaintea acesteia* [cea egipteană], *regăsim entitatea în ţara cunoscută ca Poseidia [...], trăind pe atunci în casa regilor celei ţări, cu multă pompă, putere şi lux, cu toate facilităţile care vizau favorizarea plăcerilor fizice, materiale. Entitatea s-a dezlănţuit în această experienţă, pierzând din punct de vedere moral [...]. Căci spiritul este mereu constructorul, dacă este călăuzit de adevărul spiritual, Viaţa şi Lumina care aduc adevărata mulţumire a ceea ce s-a construit. Dar dacă urmăreşti numai mulţumirea dorinţelor egoiste ale cărnii, ale egoului, atunci îţi atragi tot ce aparţine cărnii: decepţie, nemulţumire, lipsă de încredere în sine, boală... În toate domeniile! (Aceeaşi lectură)

Aşadar, Simon avusese darul beţiei încă dintr-o viaţă la curte, în Atlantida. În acel băieţel crescut în mătăsuri şi dantelă, care i-a fost încredinţat, Simon dispreţuia propria sa degradare trecută, în luxul unei

curţi atlante... De această dată, reîncarnat în femeie la Virginia Beach în 1910, şi în familia lui Cayce, nu mai risca să fie viciat de lux!...

Misterul Doamnei Regale

Cazul surorii mai mari a Delfinului este încă şi mai uluitor.

Bine că aceste lecturi au fost date în America, pentru oameni care nu sunt indignaţi de ele: asemenea afirmaţii ar fi fost de neconceput în Franţa. Nu ştiu dacă toate acestea sunt adevărate, dar dacă sunt false, oricum trebuie dovedit! O prietenă de-a mea cu o minte sclipitoare, Maggie Kahn-Sriber, mi-a spus într-o zi pe neaşteptate: „Ei, şi-apoi Maria-Magdalena n-a fost nici pe departe aşa de rea... Fată bună, destul de înzestrată pentru o viaţă dezordonată, însă n-a inventat ea praful de puşcă... „ Am râs cu lacrimi două zile! N-ai fi zis că e vorba de una din marile noastre sfinte naţionale! Am avut deja ocazia s-o întâlnim (în volumul I) ca prietenă a lui Christos. Unii au bănuit-o direct de a fi fost amanta lui Iisus şi l-au întrebat pe Cayce. Care a răspuns că ***El n-a avut nici o altă mângâiere fizică decât aceea a copilaşilor.*** Eu cred că El avea cu totul altceva de făcut...

Deci, pentru a folosi expresia cayciană, regăsim această entitate Măria din Magdala reîncarnată la Curtea Franţei. Vă jur că nu inventez nimic, mă mulțumesc doar să traduc. Încarnare lipsită de bucurie: să fii fiica lui Ludovic al XVI-lea şi a Mariei-Antoinetta, să supravieţuieşti asasinării întregii familii după luni de închisoare şi de chinuri, apoi să faci o cununie tristă, din obligaţie, cu un prinţ pe care nu-l iubeşti, în timp ce iubeşti cu patimă pe altcineva. Şi, în sfârşit, să n-ai nici un copil... Ce idee sucită să te reîncarnezi în acest

marasm după ce ai fost Maria-Magdalena! Ceea ce mă miră cel mai mult este faptul că încă mai are de lichidat o karmă după ce a fost făcută nemuritoare ca „La Madeleine” (având pe deasupra una din cele mai elegante staţii de metro din Paris!), în sfârşit, iată:

În viaţa precedentă, înaintea acesteia, entitatea trăia în perioada când domnea ultimul dintre Ludovici: ea era fiica lui, care a scăpat fugind prin zăpadă, atunci când a avut loc acea tentativă de fugă, în momentul Revoluţiei. Entitatea a fost singura persoană din familia regală care a scăpat atunci, fiind dusă pe ascuns în Austria. Entitatea şi-a schimbat numele şi-l purta pe cel de Marie-Augusta. Ea a câştigat din punct de vedere moral în experienţă, atunci când a început să se ocupe de cânt şi să cânte, fără să ţină seama de rangul ei şi de tot ceea ce cauzase căderea părinţilor ei şi a restului familiei. A câştigat ajutându-i pe mulţi, pe cei care fuseseră victime ale unor forme de asuprire. Ea i-a consolat, i-a întărit cu cântecul şi prin micile servicii care au adus puţină bucurie în viaţa ei, de altfel neîmplinită. De unde, astăzi, faptul că o găsim mereu căutând ceva, niciodată mulţumită în totalitate, niciodată fericită. (Lectura 295-1)

Semnalmentele corespund în parte cu cele ale Doamnei Regale, singura care a supravieţuit, căci a fost luată de familia mamei ei în Austria. Are o reputaţie proastă în faţa tribunalului Istoriei: i se reproşează mult faptul că a ştiut ce se întâmplase cu fratele său, Ludovic al XVII-lea, şi n-a spus niciodată. Dar Ludovic al XVIII-lea, a cărui nepoată era, nu avea nici un interes ca ea să vorbească... În viaţa sa de la începutul secolului al XIX-lea, mai exact sub domnia

ultimului dintre Ludovici (deoarece textul lui Cayce pare să fi uitat Restauraţia), ea trecea drept o fată bătrână, ursuză. Celor care i-au iubit pe uimitoarea Maria-Antoinetta, pe micuţul şi irezistibilul Delfin şi pe blajinul Ludovic al XVI-lea le-ar fi plăcut să-şi reverse dragostea şi asupra ei... Dar ea era un personaj rece, afectat, o habotnică cu spiritul îngust: nu stârnea entuziasmul nimănui. (Şi apoi, dacă ea fusese Măria din Magdala, trebuie că avea oroare de orice galanterie!) Unii au încercat să o scuze, spunând că după ce trăise în Templu, era o persoană distrusă... Şi totuşi, pe când era încă o tânără prinţesă în plină glorie, caracterul ei ursuz nu atrăsese simpatiile. Ciudat...

Există un mister în jurul Doamnei Regale: o substituire de persoane, tot ca aceea care l-a ajutat pe Delfin să iasă din Templu. După unii, sora mai mare a lui Ludovic al XVII-lea îşi sfârşise viaţa în singurătate, într-un castel din Germania secolului al XIX-lea, necunoscută de nimeni. Iar cea care a murit oficial sub numele de Madame Royale nu fusese de fapt decât o servitoare, fiica adoptivă a Mariei-Antoinetta. Am lucrat la biografia ei şi acest personaj oficial nu corespunde decât în parte cu ce spune Cayce despre entitatea fiica lui Ludovic al XVI-lea (A se vedea pe această temă *Le retour du Lys* / întoarcerea Crinului /, de Michel Morin, Ed. F. Lanon, şi mai ales magistrala *Histoire de l'émigration* / istoria emigrării / *de* Ghislain de Diesbach, la Librairie Academique Perrin). Revenind la adevărata Madame Royale, Cayce vorbeşte despre o viaţă la curte în Egipt:

Ea fusese muziciană în Templu, după restauraţia Marelui Preot **[observaţi de asemenea că aceeaşi entitate a trăit toată**

Restauraţia, adică în Franţa, sub Ludovic al XVIII-lea!] ***şi am putea regăsi multe compoziţii muzicale datorate acestei entităţi şi datând din acea perioadă, atunci când va fi deschisă prima dintre piramide. Ea se numea atunci Islta. Astăzi, în experienţa din această viaţă, trebuie să-şi coordoneze convingerile religioase care-i vin din acea viaţă cu cele trăite în cealaltă experienţă de viaţă, pe vremea învăţătorului, şi să vadă că sunt compatibile, căci este vorba de aceleaşi principii. Cum am mai arătat, sunt bazele învăţăturii răspândite ulterior de învăţător, în viaţa Lui pământească. Aptitudinile acelei vieţi egiptene trebuie să-şi găsească astăzi întrebuinţarea, iar gândurile, experienţele acestei vieţi antice trebuie să fie astăzi integrate în totalitatea personalităţii.*** (Lectura 295-4)

Probabil că această entitate interesantă a avut alte încarnări pe care Cayce nu le aminteşte. Una din constantele date de el pare a fi iubirea artei şi a frumuseţii şi viaţa într-un decor luxos - ne amintim că Maria-Magdalena, fiica unui evreu răsărit şi a unei prinţese siriene, aparţinea uneia din familiile cele mai bogate din Ierusalim!. (A se vedea ce spune Anne-Catherine Emmerich, *Visions,* ed. Tequi, Paris.) Cayce şi-a sfătuit consultanta să-i îngrijească pe bolnavi şi să facă muzică, l-a spus că are încă mult de lucrat asupra ei însăşi pentru a-şi învinge frica:

Entitatea va fi astăzi în stare să ajute intuitiv un mare număr de oameni, dacă frica ei face loc iubirii. Nu iubirea sentimentală, ci acea iubire care alungă orice teamă, făcând totul posibil prin El, care este farul, Călăuza, Lumina, Viaţa pentru această entitate, în această viaţă

ca şi în precedenta. [Am înţeles că este vorba despre Christos.] (Lectura-295-1)

După ce am citit toate aceste lecturi, m-am întors la Versailles. Palatul, grădinile au înviat datorită luptei curajoase a lui Gerald Van Der Kemp şi a soţiei lui, Florence. Datorită lor, „Versailles Foundation" a reuşit să stârnească interesul binefăcătorilor din lumea întreagă şi mai ales al generoşilor donatori americani pentru restaurarea Versailles-ului. Dintr-o perspectivă caysiană, este posibil ca mulţi dintre ei să fie reîncarnarea bărbaţilor sau femeilor care altădată au trăit în acest minunat palat? Şi să fie oare sortit în mod misterios să-l adăpostească pe viitorul „Mare Monarh?" (Vezi „The Versailles Foundation", „La Demeure historique", hôtel de Nesmond, 57, quai de la Tournelle, 75005 Paris, tel: (1) 43 29 02 86.)

Atunci când vom cunoaşte mai bine mecanismele reîncarnării de grup vom înţelege de ce unii se simt chemaţi să realizeze, trecând prin mii de obstacole, o operă care răspunde aspiraţiilor karmice din epoca lor şi care adeseori îi depăşeşte. În ceea ce priveşte Versailles-ul, există sigur acolo o resurecţie a unui loc vechi, superior, a cărui semnificaţie esoterică nu o înţelegem decât în parte. Are legătură oare cu întoarcerea monarhiei de care vorbesc Nostradamus şi toţi ceilalţi profeţi (inclusiv Cayce! - vezi volumul I unde îl evocă pe acest **tânăr rege care trebuie să se nască în curând în Germania**)?[A se vedea Eric Muraise, *Mythes et légendes du Grand-Monarque* / Mituri şi legende despre Marele Monarh /, op. cit.]

Multe mistere istorice se vor lămuri în era Vărsătorului. Nepoţii noştri vor fi mai bine informaţi decât noi în această privinţă iar istoricii viitorului vor scrie lucruri mai inteligente...

În ceea ce priveşte Revoluţia, n-am epuizat subiectul: mai sunt şi alte lecturi fascinante!

Întâlnirea ratata de la Varennes

Ludovic al XVI-lea, cvasiprizonier deja, consideră că nu-i mai rămâne decât să se retragă undeva departe de Paris, de preferinţă lângă frontieră, în aşa fel încât să poată părăsi Franţa dacă lucrurile se înrăutăţesc şi mai mult. Maria-Antoinetta vrea şi ea să-şi regăsească familia la Viena. Dar eşecul nu iartă: va fi exploatat împotriva lor, în opinia publică, şi Ludovic al XVI-lea va fi acuzat de înaltă trădare pentru a fi căutat ajutorul forţelor străine împotriva guvernului. După Varennes, Ludovic al XVI-lea şi Maria-Antoinetta îşi vor pierde definitiv toată libertatea şi speranţa. *Varennes marchează o* cotitură importantă.

De ce a eşuat fuga? Doi istorici, soţii Girault de Coursac (în cartea *Sur la route de Varennes* / Pe drumul spre Varennes, ed. La Table Ronde), au analizat toate amănuntele afacerii. Aceştia demonstrează că marchizul de Bouille însărcinat cu organizarea călătoriei, a „dezorganizat-o” de fapt cu iscusinţă, pe ascuns, ca să eşueze. Ajungând la Varennes, Ludovic a! XVI-lea nu va găsi nici cai odihniţi („ştafetele”), nici husari ca să-l apere. Ofiţerii credincioşi regelui au fost îndepărtaţi sau neutralizaţi. Socotelile marchizului de Bouille arată că el l-a trădat pe Ludovic al XVI-lea în avantajul celor doi fraţi ai săi care-l invidiau - deja emigraţi, aceştia. Ne amintim că Ludovic al XVI-lea, când a fost Romulus (cf. mai sus), l-a ucis pe fratele său Remus. În timpul Revoluţiei, el va fi victima acestei karme fraterne: „Provence şi Artois ne-au asasinat”, repeta Maria-Antoinetta, pe bună dreptate...(Provence

va deveni Ludovic al XVIII-lea şi Artois, Carol al X-lea). iată lecturile despre Varennes:

Entitatea se afla printre cei care l-au slujit pe rege în timpul tentativei sale de a fugi din Franţa, în oraşul unde s-a stricat berlina, sub numele de Yonvel. (Lectura 101-1)

Foarte exact. Între Châlons şi Montmirail, la Etoges, regele a trebuit să stea o oră, pentru a i se repara trăsura.

În această experienţă de viaţă, entitatea a câştigat şi a pierdut din punct de vedere moral. A câştigat în serviciul pe care l-a îndeplinit după cum i s-a cerut. Şi a pierdut atunci când a fost ridicat într-un post de putere, de către conducătorii Revoluţiei. Totuşi a câştigat din nou atunci când a înţeles lecţia şi s-a străduit în a doua parte a vieţii sale să-i ajute pe cei care au suferit fizic de pe urma Revoluţiei. (Aceeaşi lectură)

Iacobinul nostru venea dintr-o încarnare greacă în războiul Troiei: nu era prima dată când înfrunta războiul civil, era obişnuit cu aşa ceva! Un istoric ar putea regăsi personajul - dar ar trebui mai multe căutări decât atunci când este vorba despre un personaj principal.

Iată un alt actor al dramei, o victimă anonimă:

În ţara cunoscută acum ca Franţa, experienţa sa de viaţă din acea vreme, deşi de scurtă durată, l-a adus printre gărzile regelui şi ale reginei, care au fugit în provincie. S-a aflat printre cei care şi-au pierdut viaţa apărându-i, în timpul încercării de a ajunge la frontieră. La un moment dat, l-a păzit la han pe unul din membrii familiei, pierzându-şi viaţa apărând aceste

persoane. Tânăr, a avut totuşi timp să dea mult în serviciul său, aşa cum fusese învăţat, răspunzând antrenamentului pe care-l primise. Azi, în viaţa prezentă, are o atitudine foarte specială care-i vine din viaţa precedentă: încearcă un resentiment împotriva oamenilor care deţin puterea. Şi totuşi, în acelaşi timp, el ştie bine că aceştia au raţiunea lor de a fi, pentru a veghea la Binele general [...]. Entitatea trebuie să realizeze că această experienţă a unei vieţi anterioare are multă influenţă asupra atitudinii sale religioase din prezent [...]. Căci acest sentiment înnăscut trebuie să găsească un răspuns -problema este de fapt: în numele căror principii [...] trebuie să foloseşti puterea pe care o vei exercita asupra celorlalţi? El se numea Beauard, nume pe care-l va schimba în René atunci când va ajunge gardă. În viaţa actuală, entitatea a încercat o întoarcere imediată într-un loc unde formaţia lui militară îi poate servi din nou, deci ca soldat. (Lectura-348-14)

Cayce i-a spus, în lectură, că venea direct dintr-o viaţă americană din secolul al XIX-lea, unde era ofiţer care lupta în războaiele duse împotriva indienilor, pe lângă Fort Dearborn (regiunea Chicago). În această viaţă, era tot ofiţer: Şi iată un alt martor al arestării regelui:

În timpul Revoluţiei franceze, atunci când ţara era împărţită după atitudinea faţă de revolta care mocnea împotriva Coroanei. Tot în regiunea prin care trecea regele în tentativa sa de a fugi şi în acelaşi han în care se opriseră el, ceilalţi membri ai Curţii şi aghiotanţii săi, entitatea era o fetiţă; în acel timp, ea trăia în

casa hangiului şi se numea Iccirice. În această experienţă, entitatea a câştigat şi a pierdut moral. În acea situaţie, atunci când entitatea se afla în pragul adolescenţei, adică la doisprezece ani, a fost impresionată de ceea ce se vorbea în jur şi de evenimente, astfel încât va rămâne marcată pentru tot restul vieţii sale de atunci, pe pământ. Ea a trăit într-o perioadă de mari schimbări, fiind o fire curioasă de tot (ca astăzi), căutând să ştie tot, să înţeleagă tot... (Lectura 301-5).

Este greu de identificat hanul despre care vorbeşte Cayce: în fiecare orăşel străbătut există unul unde se schimbau caii trăsurilor care treceau (caii puteau parcurge doar o distanţă limitată şi aveau nevoie de odihnă; dacă voiai să-ţi continui călătoria fără întrerupere, trebuia să schimbi caii la han). Or, ajungând la Varennes la ora 11 noaptea, Ludovic al XVI-lea, care nu cunoştea localitatea, trebuia să găsească hanul care avea să-i dea caii. Bineînţeles că datorită trădării lui Bouille, caii nu erau acolo! Sfertul de oră pierdut va lăsa timp şefului de post Drouet, care a primit ordine de la Paris să-i alerteze pe locuitorii din Varennes şi pe procurorul comunei, Sausse. În casa lui, şi nu la han, va fi reţinută familia regală. În mulţimea care umpluse străzile, în sunetul clopotului de alarmă, o fetiţă de doisprezece ani ascultă cu urechile ciulite. Pentru locuitorii din Varennes, un târgușor uitat unde nu se întâmpla niciodată nimic, acesta era un eveniment de neuitat: l-au văzut pe rege în carne şi oase cu întreaga lui familie, şi lau văzut arestat în orăşelul lor... Ai de ce **să rămâi marcat pe viaţă,** cum spune Cayce.

Iată o altă fetiţă amestecată în această dramă:

Era o tânără domnişoară de 13-14 ani în acea viaţă, atunci când cei care sunt acum mama şi tatăl ei (mama actuală era în serviciul tatălui actual) au fost arestaţi împreună cu regele şi regina, entitatea aparţinea familiei hangiului când s-a efectuat arestarea. Se numea Arabele. În acea experienţă de viaţă, entitatea a suferit în sentimentele sale faţă de persoanele regale, care erau, pentru ea, atât de sus faţă de ceilalţi; şi din cauza gentileţii, blândeţii, sentimentelor lor, entitatea a vrut să regăsească astăzi o ambianţă asemănătoare. (Lectura 2015-3)

Am văzut mai sus lectura în care Cayce îi anunţă pe unchiul lui, Dr. House, şi pe soţia acestuia că au fost Ludovic al XVI-lea şi Maria-Antoinetta (ceea ce i-a lăsat indiferenţi!). Entitatea respectivă a vrut să fie din nou în preajma lor, unde domnea această ambianţă domestică, amabilă şi caldă (i-am spune „fără fasoane”), ceea ce caracteriza intimitatea lui Ludovic al XVI-lea (căci regele şi regina nutreau multă afecţiune reciprocă, îşi iubeau copiii şi se purtau frumos cu servitorii). În mod asemănător, un secol mai târziu, atmosfera din familiile Cayce, Salter, House avea aceleaşi caracteristici de bunăvoinţă, gentileţe, pace familială - o oază când faci o comparaţie cu ceea ce se întâmplă acum în junglele marilor oraşe unde relaţiile familiale sunt distruse.

În ultima parte a acestei vieţi, entitatea a suferit martiriul pentru o cauză şi în anumite perioade din viaţa ei aici, viaţa ei actuală, va avea aceeaşi atitudine fermă. (Lectura 2015-3).

Lectura fusese dată pentru un copilaş de cincisprezece zile, o fetiţă. În prima lectură, Cayce îi descrie o viaţă (situată între viaţa din vremea lui

Ludovic al XVI-lea şi viaţa de la Virginia Beach), când fusese Frances Willard (1839-1898), celebra militantă care a jucat un rol atât de mare în mişcarea feministă americană. În această viaţă politică, ea a luptat de fapt cu multă hotărâre în favoarea drepturilor celor săraci, ale femeilor (muncitoare, în special), ale victimelor alcoolului. Şi Cayce spune că ea va începe să militeze din nou în această viaţă!

Într-o viaţă precedentă, ea fusese o prinţesă şi preoteasă în Templul Frumuseţii, care militase tot în favoarea femeilor. Desigur că va fi apreciat compania lui Ludovic al XVI-lea, care, de o bunătate excepţională, nu era deloc fioros, ba chiar a încurajat-o pe Maria-Antoinetta să-l păstreze pe Axel de Fersen la Versailles, deoarece vedea bine că ar întrista-o absenţa marelui ei admirator! (Unii chiar îl bănuiesc pe cel din urmă că ar fi tatăl lui Ludovic al XVII-lea!...)

Îngerul bun al lui Ludovic al XVI-lea în închisoare: Doamna Elisabeth

Lecturile despre această perioadă sunt atât de abundente încât nu ştiu cum să le clasific. Sunt oameni de la Curte şi personalul lor, de partea opusă, revoluţionarii. Şi apoi, între cele două grupuri, cele mai multe personaje care trec de la un grup la altul, îşi schimbă părerile, îşi întorc haina de mai multe ori - toate culorile, toate jumătăţile de măsură în materie de convingeri oferite de această epocă pasionantă se reflectă în lecturi. Voi începe deci cu o regalistă care nu putea fi altfel întrucât aparţinea familiei regale! (Măcar că Philippe d’Orleans, când a votat pentru moartea lui Ludovic al XVI-lea, nu se sinchisise de faptul că regele era vărul său!).

În viaţa dinaintea acesteia, entitatea trăia în timpul lui Ludovic al XVI-lea. Era sora suveranului şi cea care i-a fost alături în ultimele zile din viaţa fizică. De asemenea, entitatea, în ultimele sale zile, a câştigat multă fermitate sufletească care se vede astăzi, mult curaj cu care s-a luptat, aflând o mare dezvoltare morală. Nu era cazul primei părţi a vieţii sale - şi în viaţa ei pe acest plan, existenţa devenise apăsătoare. Numele ei era atunci Angelica. (Lectura 1187-2)

Semnalmentele corespund bine cu cele ale Doamnei Elisabeth, sora lui Ludovic al XVI-lea, care, spune Bouillet, „s-a făcut remarcată prin dragostea şi devotamentul pentru fratele ei; nu l-a părăsit în momentele cele mai periculoase şi a fost închisă în Templu împreună cu restul familiei regale. Condusă la eşafod în 1794, a îndurat supliciul cu o admirabilă resemnare”.

Se născuse în 1764 şi avea deci treizeci de ani. Las istoricilor specialişti în această epocă grija de a vedea dacă, printre numeroasele ei prenume, era şi Angelica... (sau dacă este o idee a secretarei care a găsit personajul „angelic?” Aceasta este de altfel şi impresia lăsată contemporanilor săi!).

Mirabeau-Trăsnetul

Iată acum pe cineva care s-a prezentat drept un consilier al regelui. Se ştie că acestuia nu i-au lipsit niciodată sfaturile bune... Pe care nu a avut curajul să le urmeze:

...În acea perioadă de frământări, în acea ţară cunoscută acum ca Franţa, existau oameni care se bucurau de autoritate şi trebuiau - sau ar fi trebuit - să fie consilierii regelui. El se afla

printre intermediarii între popor şi putere. Numele său era atunci Burgette. Şi, în această activitate, el a trebuit, împreună cu tatăl său şi cu alţii, să dea sfaturi şi să explice cum se putea evita ceva diferit. Mulţi au realizat, spre disperarea lor, că sfaturile erau bune. Dar acest lucru a descurajat-o pe entitate şi a făcut-o să înţeleagă necesitatea schimbării relaţiilor şi mediului. În contact cu anumiţi lideri revoluţionari, entitatea a fost victima destulor experienţe fizice triste. Totuşi ele i-au adus forţa sufletească şi forţa mentală care au însemnat o evoluţie spirituală, iată de ce are astăzi aceste talente de conducător, care-i vin din ceea ce a câştigat el în acea experienţă, şi bunul contact uman cu oamenii din diferite clase sociale, cu cei care, indiferent de nivelul lor, au de analizat situaţiile şi, datorită vieţilor lui planetare anterioare, are disponibilităţi excepţionale. (Lectura 510-1)

Cayce spune că el trăise deja în Egipt în timpul unei revoluţii. Descrierea ar putea conveni multora din consilieri cei buni ai lui Ludovic al XVI-lea - care, după cum şi-a dat seama prea târziu regele, avuseseră dreptate. Un amănunt semnificativ ne poate edifica în privinţa lui Mirabeau: celebrul orator avea şi **un tată,** om politic foarte legat de economişti (deci intelectuali liberali, care preconizau reforme). Al doilea Mirabeau este cel mai strălucit orator al Revoluţiei. N-a încetat să-i recomande aceste reforme (rezonabile) regelui, care ezita să-l asculte, pentru că era considerat în viaţa personală un desfrânat. A fost unul din rarii intermediari competenţi între rege şi starea a Treia:

„Starea a Treia din oraşul Aix (oraş de baştină pentru el) l-a ales ca reprezentant al Statelor Generale din 1789. A adus în acea adunare, alături de elanul tinereţii sale, cunoştinţele profunde ale vârstei mature. Curând i-a dominat pe toţi oratorii şi a devenit centrul în jurul căruia s-a unit tot ce era mai puternic şi mai ilustru în Starea a Treia. El a fost cel care a hotărât Revoluţia opunându-se, după şedinţa regală din 23 iunie 1789, faptului ca deputaţii din Starea a Treia să voteze separat celelalte două ordine. Este cunoscută apostrofarea vehementă pe care a adresat-o în acea împrejurare marelui maestru de ceremonii, Dreux-Brézé: „Domnule, ne aflăm aici prin voinţa poporului şi nu vom ieşi decât prin forţa baionetelor". După ce s-a arătat a fi cel mai îndrăzneţ reformator şi cel mai periculos adversar al curţii, Mirabeau sa apropiat de regalitate, pe 3 iulie 1790. [...] Popularitatea sa începea să se clatine atunci când a murit brusc, pe 2 aprilie, obosit de viaţa sa furtunoasă".

Dicţionarul Bouillet nu spune clar de ce (după Cayce) **entitatea a fost victima unor experienţe fizice triste, datorate revoluţionarilor.** S-a vorbit mult că fusese otrăvit de prietenii săi revoluţionari, furioşi să-l vadă revenind la rege, chiar în momentul când acesta şi regina aveau să se hotărască să-l asculte! Oare fusese deja victima tentativelor de otrăvire sau a maltratărilor corporale? E sigur că a suferit multă amărăciune şi descurajare pentru că nu fusese luat în serios. Reginei i-a trebuit mult timp să-l aprecieze deoarece era urât (desfigurat complet de vărsat), pentru că apăra cu violenţă interesele poporului... şi pentru că spunea adevărul! Ludovic al XVI-lea ar fi trebuit să-l numească „şef al opoziţiei

Maiestăţii Sale” - inspirându-se din sistemul englez pe care de altfel Mirabeau îl cunoştea şi îl aprecia.

Dicţionarul meu mai spune că „rămăşiţele sale au fost conduse pe ultimul drum cu mare pompă la Pantheon; doi ani mai târziu, plebea le-a deshumat pentru a le împrăştia în vânt”... Ultimul episod al maltratărilor fizice despre care vorbea Cayce?

Cât despre acest nume **Burgette,** mă întreb cum a putut secretara lui Cayce să ajungă la el, pornind de la „Honore-Gabriel Riqueti, conte de Mirabeau”?

Bărbaţii cei mai lucizi, cei mai inteligenţi din întreaga perioadă revoluţionară sunt desigur Mirabeau şi Talleyrand.

În lectura lui, Cayce descrie amplu capacităţile intelectuale extraordinare ale celui dintâi:

De la Mercur provine influenţa care-i dă această energie mentală, această activitate mentală, aceste aptitudini care se găsesc în omul de azi şi care au devenit excepţionale: acest discernământ, acest spirit analitic care l-au permis să evalueze activităţile intelectuale ale altora cu care se află în contact. Totuşi entitatea, făcând uz de această putere de cuprindere înnăscută, poate uza sau abuza de ea pentru dezvoltarea sufletului său. (Aceeaşi lectură).

De la Venus îi vine posibilitatea de a fi tandru atunci când este necesar, sever când trebuie şi iubitor în relaţiile umane care integrează o fiinţă în anturajul său, şi entitatea este capabilă să facă ceea ce trebuie în orice activitate din domeniul relaţiilor umane. (Aceeaşi lectură)

Ne amintim că Mirabeau era „foarte înclinat spre Venus”, deoarece, prima dată când auzim vorbindu-se de el, „a fost închis la Vincennes, la cererea tatălui său, pentru răpire şi adulter” (Bouillet). De fapt, o sedusese pe contesa de Monnier, tot atât de frumoasă pe cât era el de urât. Din păcate, măritată cu un moşneag mai bătrân decât ea cu patruzeci şi trei de ani! Corespondenta tandră pe care a purtat-o cu ea va fi publicată sub numele de Lettres à Sophie / Scrisori către Sophie /.

Dar, atunci când Cayce vorbeşte de Venus şi Marte, trebuie să înţelegem bine că influenta acestor planete vine din şederile entităţii pe aceste planuri (am explicat în volumul I punctul de vedere al lui Cayce privind ceea ce numeşte el 'şederi planetare').

De la Jupiter îi vine această vastă experienţă în câmpul mental şi în câmpul material, oferind entităţii interese deosebite pentru clasificarea psihologică **a** ***indivizilor şi*** **a grupurilor, în** ***analiza activităţilor, a asociaţiilor lor; este de asemeni interesat de relaţiile cu cei care sunt competenţi şi instruiţi în domeniul comercial [...].***

De la influenţa lui Neptun îi vine nevoia de a fi lingă mari întinderi de apă, de a se asocia cu oameni care au traversat de curând mările sau adesea legaţi de acest gen de oameni. (Aceeaşi lectură)

Viaţa lui Mirabeau arată într-adevăr această mare deschidere a spiritului către străinătate, către ţările de peste mări (mai ales Anglia).

Şi de asemenea sentimentul înnăscut că deţine cunoaşterea misterelor, ritualurilor, că ştie sursele din care aceste mistere şi rituri îşi trag parfumurile [...]. Şi de asemenea interesul

pentru tot ceea ce priveşte misterele vieţii în sine şi în manifestările sale psihologice, în relaţiile dintre indivizi şi activităţile lor, şi acest lucru îl simte el în orice împrejurare şi la oamenii de orice condiţie. (Aceeaşi lectură)

Altfel spus, Mirabeau ar fi fost un excelent psihanalist, un foarte bun sexolog, un perfect vânător de capete, un minunat agent secret (ceea ce a şi făcut într-o misiune), un mare filosof, un clarvăzător extralucid... ceea ce a şi fost întrucâtva în calitatea sa de cel mai mare orator din epocă. În alte timpuri, I-am fi numit profet. Păcat că nu sunt niciodată ascultaţi în tara lor!

Entitatea aceasta fusese de mai multe ori femeie, mai ales în Persia, unde ea a funcţionat cu succes ca ministru social, însărcinată să regrupeze emigranţii evrei în timpul Exilului şi Cayce spune că a făcut o treabă minunată! Şi, bineînţeles, Mirabeau îşi trăgea cunoaşterea misterelor dintr-o viată în Egiptul vechi, ca toţi contemporanii săi de la Revoluţie. De data aceasta, în America vremii lui Cayce, era o femeie de patruzeci de ani...

Anturajul lui Ludovic al XVI-lea şi al Mariei-Antoinetta

Iată, una peste alta, câteva probe de viată la Curte. În ceea ce priveşte identificarea personajelor, nu este întotdeauna uşor de făcut când sunt persoane obscure. Chiar aştrii de primă mărime, ca Mirabeau, sunt imposibil de identificat numai după transcrierea numelui lor. De asemeni, adesea există puţine amănunte, deoarece Cayce face mai mult bilanţul moral al unei vieţi: ce a pierdut entitatea şi ce a câştigat. El insistă asupra consecinţelor psihologice pe

care le au vieţile anterioare asupra vieţilor actuale. Dar nu dă niciodată multe detalii la prima lectură. Poate că privirea senină cu care Cayce ne învăluie Istoria ne va determina să înţelegem mai bine o perioadă care încă ne stârneşte o emoţie profundă! De exemplu, dispariţia micului Ludovic al XVII-lea, care, de peste o sută cincizeci de ani, continuă să stârnească polemici... Aceste evenimente de la Revoluţie ard încă în amintire -când eram copil, în Bretania, urmaşii familiilor şuane, Charette, La Rochejaquelein etc, „nu vorbeau” cu urmaşii republicanilor!

Ca mulţi alţi copii francezi, am auzit şi eu povestindu-se în copilăria mea amintiri de familie care datau din această epocă. „Bunica tatălui meu povestea. Mama spunea că-şi aminteşte cum a trebuit să fugă dintr-un castel în flăcări, într-o noapte, când era doar o fetiţă mititică, în timpul Revoluţiei”. Am întrebat-o pe mama: „Şi cu castelul ce s-a întâmplat? - A ars complet, n-a mai rămas nimic din el, se numea Nangis”.

Am auzit adesea poveşti asemănătoare transmise printr-o tradiţie orală, rămasă încă vie la noi atâta timp cât au existat bătrâni (adică bunicile care depănau amintiri, şi nu televiziunea!). Acum, când ne descotorosim de bunici ducându-le la azile, cine se mai bucură oare de amintirile lor?

Iată prin urmare şi alţi membri ai familiei regale:

El trăia în Franţa atunci când regele a fost împins la exil, atunci când mocnea revolta. Entitatea era o persoană în vârstă, cu care regele discuta în vremurile mai liniştite. El se numea Markle şi era mai cunoscut în calitatea sa de consilier al tânărului rege, pe care trebuia să-l educe, pe care trebuia să-l înveţe să se

comporte faţă de el însuşi şi faţă de alţii. Pe scurt, profesorul lui. De unde aptitudinea lui de astăzi de a-i sfătui pe cei care se află în împrejurări grele. Totuşi şi el s-a temut mereu de cenzura celorlalţi şi acest lucru ar trebui depăşit în viaţa actuală. (Lectura 108)

Bineînţeles că, la Curte, oamenii care se exprimau liber ca Mirabeau erau rău văzuţi (şi riscau să-şi piardă funcţiile şi averile).

Lectura următoare descrie o dramă a reputaţiei Mariei-Antoinetta:

În această perioadă când s-au petrecut mari răsturnări, sub un regim distructiv - aducând Revoluţia în Franţa -, entitatea se afla printre oamenii care veneau la Curte şi printre acelea care le slujeau pe doamnele de onoare ale reginei din acea perioadă. Metodică, calmă, dând mereu multe sfaturi, ea a câştigat mult din punct de vedere moral în viaţa de atunci. Dar a pierdut moral prin teama de a-şi exprima eul profund. Numele ei era Lucia. Şi de acolo îi vine astăzi nevoia de a cunoaşte energiile interioare care conduc forţa spirituală în orice persoană cu o poziţie importantă. Nu o interesează atât religia sau politica, economia sau socialul, cât ceea ce-i determină pe oamenii de la putere să acţioneze (şi în al treizeci şi patrulea an, entitatea va afla multe despre aceasta, în ea însăşi şi în alţii, căci se va reîntâlni cu persoane regale). (Lectura 778-1)

Persoana care a cerut lecturile este o tânără femeie de douăzeci şi opt de ani... Din nefericire, dosarele consultanţilor nu dau întotdeauna elemente

biografice care să permită verificarea profeţiilor lui Cayce!

Ca şi persoana dinainte, ea a suportat presiunile etichetei care împiedicau libera exprimare. Curţile produc linguşiri şi linguşitori... În paguba maximă a suveranilor.

Iată încă o persoană care nu îndrăznea să se exprime:

Îl regăsim în regatul Franţei [...] sub Ludovic al XVI-lea şi entitatea apăra regalitatea. (Lectura 4211-1)

Din expresia **defender of the royalty,** trebuie să înţelegem una din gărzile înarmate care „apărau” efectiv persoanele regale şi Curtea.

Şi entitatea a rămas încă, în această viaţă pe plan terestru, tributară celor mai înalte păreri ale altora. De acolo îi vine astăzi iubirea nobleţii şi a celor care sunt în stare de fapte măreţe. Este bine să încurajezi cu condiţia să ştii că dreptatea, şi nu puterea, ar trebui să stăpânească lumea fizică. (Aceeaşi lectură)

Iată, în fine, o remarcă foarte negativă despre un preot care organiza... „baleturi roze”:

Entitatea se afla atunci în această ţară cunoscută ca Franţa, chiar înainte de Revoluţie. Pe numele său Charles Characters, oferea oamenilor distracţii pentru egoişti. Întrucât ca preot, entitatea utiliza serviciile şi relaţiile rezultate de pe urma funcţiei sale, pentru a satisface nu numai dorinţele cărnii, dar şi ceea ce-i permitea să-şi facă o situaţie, o viaţă luxoasă şi confortabilă. Neîncetând să ia altora ceea ce-i putea fi util, indiferent de poziţia şi dorinţele acestora. (Lectura 366-5)

Acest arivist lamentabil, reîncarnat într-un bărbat de treizeci şi şase de ani la vremea lecturii, era... invalid. În scrisoarea lui către Cayce (după o lectură pentru sănătate), i-a cerut sfaturi pentru a-şi vindeca eczema, membrele înţepenite, articulaţiile blocate de optsprezece ani... şi adaugă: „îmi voi pune toată încrederea în Domnul şi voi vedea cum pot îndrepta aceste greşeli care stau la baza necazurilor mele. Pielea începe să mi se vindece şi sunt sigur că, dacă există un motiv precis pentru această stare de lucruri, lectura despre vieţile mele anterioare îl va arăta”.

Cayce îi răspunde că *experienţele sale pe Pământ şi în jurul Pământului reprezintă un dosar* (akaşic) *voluminos.* Şi că le va rezuma şi le va arăta *ca să ajute acest corp în existenţa sa actuală [...]*

Influenţele pe care le găsim aici provin mai degrabă din trecerile pe Pământ şi sunt foarte legate de ceea ce a făcut trupul cu ce avea la dispoziţie, în faţa legilor spirituale şi creatoare care au puterea să se manifeste pe Pământ, prin intermediul activităţilor indivizilor. (Aceeaşi lectură)

Prin stilul bombastic al lui Cayce, înţelegem că reaua folosire a corpului fizic - abuz de plăceri egoiste - în vieţile de altădată este cauza şubrezirii corpului actual:

Iată de ce astăzi are nevoie să fie ajutat de alţii pentru nevoile corpului său, ale spiritului, pentru tot ce-l înconjoară. Nu este nimic altceva decât „factura” lucrului cu care ţi-ai încărcat propriul eu. [...] Deci trebuie să reconstruim din ce în ce mai mult eul tău, golindu-l progresiv de egoul său, dezvoltând dorinţa ca trupul să fie

folosit din ce în ce mai mult pentru Dătătorul* tuturor *bunurilor şi al tuturor darurilor perfecte [Dumnezeu].

Şi Cayce, insistând îndelung asupra felului în care acest bărbat trebuie să se dezbare de egoismul său, îi recomandă o rugăciune către Christos

Foloseşte-mă, curăţă-mă de toată murdăria, ridică în mine un spirit nou, astfel încât carnea şi inteligenţa mea să fie mai treze. Căci Tu eşti Dătătorul şi în Tine e Viaţa. Iar eu să-i laud şi să-i preamăresc pe cei care mă ajută să împlinesc aceste năzuinţe din mine, cel de acum.

Această rugăciune magnifică este o afirmaţie pe care bolnavul trebuie să o repete zi de zi încercând să o înţeleagă cât mai bine cu putinţă, să şi-o însuşească tot mai mult, până când mentalul său devine destul de pozitiv pentru a relua controlul corpului, făcându-l să evolueze spre vindecare. Afirmaţiile date de Cayce se bazează pe puterea foarte mare a reprezentărilor mentale pozitive (exprimate verbal în mod repetitiv). Noi le folosim mult în grupurile de vindecare prin rugăciune.

Fiecăruia adevărul său

Aşa cum o spune foarte bine lectura care urmează:

Entitatea era în Franţa în acea vreme când mulţi îşi puneau întrebări despre principiile fundamentale care trebuie să stea la baza activităţilor şi moralei popoarelor. Deşi frumuseţea, armonia, muzica şi arta au fost la mare cinste, erau folosite mai mult la căutarea plăcerilor fizice. Entitatea, pe nume Fauchee Bannssten [sic]**, a *câştigat moral în acea viaţă în***

cunoaştere, dar nu prea mult în înţelegere şi a câştigat în dorinţa- sa spirituală de a căuta ceea ce i-ar aduce sufletului său pace şi armonie. (Lectura 5231-1)

Era o epocă în care fiecare trebuia să-şi găsească adevărul şi linia conduitei personale şi să şi le asume singur. Numai proştii sadea au rămas sanchiloţi (fr. *sans-culottes* = revoluţionarii din 1789-1794, n.tr.) înverşunaţi în toată Revoluţia - sau regalişti integrişti. Era evident că vechiul regim se surpase pe un lanţ de instituţii prea rigide care ar fi trebuit adaptate de foarte multă vreme. Fiecare a trebuit să facă o sinteză a ideilor noi şi a celor vechi. Mulţi au fost sinceri în toate schimbările lor bruşte de atitudine. De asemenea, mulţi au fost doar oportunişti, ţinându-se aproape. Îi regăsim în lecturi - întreaga gamă de poziţii morale şi politice.

Un iacobin:

În acea perioadă de războaie şi de lupte între oamenii din popor şi cei care erau cunoscuţi ca regalişti, în Franţa, entitatea provenea din popor şi a fost printre cei care au contribuit la ridicarea puterii populare, care au împins mulţi oameni să reacţioneze împotriva agresivităţii - cum era resimţită - oamenilor aflaţi la putere şi a bogăţiei lor. Entitatea se numea Arney. Entitatea a câştigat şi a pierdut moral. Fiind considerat ca un dur între duri, căci entitatea se entuziasma mult ca să-i susţină pe agitatori şi nu se dădea înapoi de la nimic pentru a înflăcăra imaginaţiile şi dorinţa de libertate, atât fizică cât şi materială, a tuturor asupriţilor; care simţeau aceste opresiuni ca pe o piedică pentru progresul oamenilor din popor. De acolo

îi vin, după cum constatăm în prezent, aceste tendinţe ta un comportament de mic tiran. (Lectura 398-1)

Lectura este dată pentru o fetiţă de doi ani. După cum spune Cayce, drama iacobinilor a fost căderea în extremele pe care ei înşişi le condamnaseră, iar dictatura populară a sfârşit prin a fi atât de grea încât a zdrobit o lume întreagă. Un om politic:

Înainte de această viaţă, găsim entitatea în ţara cunoscută acum ca Franţa, în acea perioadă când erau luate anumite idei, anumite orientări privind puterile date grupurilor şi maselor. Acolo entitatea colabora strâns cu cei care au jucat un rol determinant nu numai în viaţa politică în sine, dar şi pe plan naţional. Şi aceasta are o semnificaţie profundă în experienţa de viaţă a entităţii.

Ea era atunci un conferenţiar - cunoscut astăzi în domeniul dreptului - şi unul dintre cei mai drastici avocaţi ai Stării a Treia. Numele lui: Charlean Heltzlett. În această experienţă de viaţă entitatea a câştigat moral deoarece, fiind de sex diferit faţă de astăzi, ea a făcut mult pentru a favoriza accesul multora la responsabilităţile guvernamentale. Şi entitatea simte tot ce vine din ţara aceea ca pe o parte din ea însăşi, ca pe o cunoaştere înnăscută. Şi emoţiile pe care le încearcă astăzi, în viaţa actuală, îi vin din influenţa şi din energiile experimentate în cealaltă viaţă. (Lectura 1847-1)

Lectura a fost dată pentru o femeie de şaizeci de ani. Căutând sincer să ajute, primeşte doar felicitări de la Cayce pentru acea viaţă franceză!

Iată o altă figură politică mai puţin pură:

O regăsim la curţile Franţei, atunci când puterea se schimba, trecând în mâinile poporului. Entitatea făcea parte din Adunare **[naţională]** ***şi se numea Myratt. Entitatea a câştigat şi a pierdut moral în această şedere, căci motivaţiile egoiste de mărire a eului i-au adus energii distructive în mental şi în forţele spirituale ale egoului. De unde nevoia sa prezentă de a-i conduce oficial pe ceilalţi, chiar atunci când nu este nevoie.*** (Lectura 3929-1)

Este evocată faimoasa zi de 5 octombrie 1789. Este ziua în care femeile din Paris, mai ales vânzătoarele de peşte din Hale („precupeţele de peşte") se vor duce la_ Versailles, să-i aducă la Paris pe rege şi pe cei din familia sa, urlând: „îi aducem pe brutar şi brutăriţă şi pe ucenicul lor". Însemna că Parisului îi era foame: din cauza dezordinii şi şomajului, aprovizionările cu grâu nu mai ajung în cantitate suficientă pentru a hrăni capitala.

Iată lectura:

Entitatea se afla în ţara franceză în acele perioade în care a izbucnit ceea se cunoaşte ca Revoluţia franceză. Acolo regăsim entitatea printre mamele care au contribuit la trezirea, în oamenii din popor, a unui resentiment faţă de putere.

Pe numele său Renée Wentwerth, entitatea a pierdut şi a câştigat moral în experienţă. Idealurile sale de drept universal la muncă, la ajutor social şi scopurile sale erau bune. Dar odată atinse, toate acestea au devenit o piatră unghiulară pentru entitate, căci ea a devenit tot atât de dictatorială ca acela cărora le luase locui. De unde nevoia, în toată viaţa de acum, de a

primi ordine de te alţii şi de a-şi domina tendinţele (autoritare), pentru că ele caută să se exprime. După cum am mai spus, entitatea este uşor tulburată, dar să ştiţi că dezvoltându-vă răbdarea, veţi ajunge din nou să vă stăpâniţi sufletul. (Lectura 1971-1)

Se ştie că vânzătoarele de peşte din Hale vorbeau de sus şi erau temute aceste femei straşnice al căror apelativ de „harengère”/ negustorească de peşte; mahalagioacă / trage spre cuvântul „mégère” / cotoroanţă, zgripţuroaică /... !

Iată un alt tip de femeie, genul care nu se dă în lături de la nimic ca să iasă din joc:

...În timpul revoluţiilor din Franţa de astăzi. Entitatea a fost dintre acelea care au oscilat între politică şi biserică, în acea experienţă de viaţă. Se numea Amelie şi provenea din familia unui ofiţer din garda regelui. Entitatea a fost agent de legătură între diferite asociaţii sau grupuri de patrioţi şi revoluţionari. Ea a câştigat şi a pierdut moral. A câştigat atât cât a menţinut un ideal de slujire a altora; a pierdut atunci când a uitat acest ideal în plăcerile egoiste; mai exact, în această luptă pentru supravieţuire, entitatea a pierdut din vedere idealul. De unde în prezent combativitatea sa - această permanentă luptă Interioară între ideile, scopurile, proiectele şi dorinţele sale. Entitatea a trebuit să fie Judecată de multe ori, întrebată de profiturile ei materiale cât şi de relaţiile ei diverse, de cercurile pe care le frecventa şi de tentativele ei de a rămâne independentă. Şi între timp şi-a abandonat idealul. (Lectura 1733-2)^

În închisorile revoluţionare, multe femei şi-au datorat scăparea numai farmecelor lor şi şi-au salvat viaţa prin intrigi. În acele timpuri tulburi nu puteai fi prea consecvent cu principiile... Cei care se agăţau de idealul lor, riscau ghilotina, ca aceasta de exemplu:

...În timpul acestei perioade în care Ludovic al XVI-lea a provocat în Franţa tulburarea care a atras după sine alte tulburări la alte popoare - la multe! Totuşi în această perioadă apar principi; pentru care a acţionat entitatea şi s-a exprimat în viaţa următoare. Entitatea se afla printre revoluţionari, era un şef care conducea activităţile împotriva reginei şi a celor care deţineau puterea. Entitatea a fost între primii decapitaţi din partidul său pentru activităţile sale de agitator - se numea Celencentei [sic**].** ***În prezent, are o dorinţă înnăscută de a şti mai mult despre cele arătate mai sus şi, totuşi, toate acestea sunt înăbuşite în interiorul ei cu groază. Totuşi principiul libertăţii persoanelor, libertatea personală, rămâne înrădăcinată în sufletul entităţii - şi aceste principii înnăscute caută să se manifeste, să găsească un mijloc de expresie în activităţile sale.*** (Lectura 852-12)

Prima parte a lecturii îl acuză fără înconjur pe Ludovic ai XVI-lea de a fi provocat Revoluţia, care a aprins apoi spiritele în întreaga Europă: **When Louis the sixteenth in France made the turmoils.** Este sigur că Ludovic al XVI-lea, deşi trădat în mod constant de fraţii lui, a fost mereu lipsit de curaj şi i-a dezamăgit pe cei ce-şi puneau speranţele în el. Toate spiritele bune din timpul său l-au prevenit asupra urgenţei reformei, a iminenţei pericolului. El asculta, ezita, îi concedia pe supuşii prea sinceri... şi petrecea zile

întregi la vânătoare, ca să uite... Maria-Antoinetta căuta uitarea în petreceri. Lamothe-Vaujon, în *Memoriile* sale foarte controversate, povesteşte o întrevedere secretă a Mariei-Antoinetta cu contele de Saint-Germain, la Versailles. Acesta ar fi anunţat-o dinainte de tot ce avea să se întâmple şi i-ar fi cerut concedierea ministrului Maurepas. Acesta i-a convins pe rege şi regină să nu-i dea ascultare lui Saint-Germain. Nu s-a putut dovedi niciodată că această poveste este adevărată sau nu. Oricum ar fi, încă de pe vremea lui Ludovic ai XV-lea, mulţi văzuseră limpede şi se exprimaseră public prin scrisorile şi cuvintele lor. Ludovic al XVI-lea era încă foarte puternic: regalitatea era respectată, iar suveranii ar fi putut să urmeze calea îngustă a reformelor şi chiar să le facă acceptate.

Lectura evocă de asemenea traumatismul durabil - de la o viaţă la alta - suferit de cei care au fost ghilotinaţi. Retrăirea durerosului episod le-ar permite să înţeleagă şi să se elibereze de traumatisme, dar în acelaşi timp, le este prea frică să coboare din nou în acestă spaimă... Cunosc o femeie care a suferit toată viaţa de dureri de cap, la nivelul cefei. Nici un medic n-a reuşit să o vindece. Hotărându-se într-o zi să întreprindă o regresie în vieţile anterioare, la un psihiatru reîncarnaţionist, această persoană a retrăit o viaţă în care fusese decapitată...

Depăşind emoţia, s-a simţit eliberată. Ea a avut curajul să privească în faţă această amintire dureroasă, iar[1] acum nu mai are deloc dureri de cap! Cayce este, bineînţeles, unul dintre marii pionieri ai acestor „terapii prin cunoaşterea vieţilor anterioare”. El a deschis calea - şi nu se va mai putea trece acum peste ea. Peste mai puţin de zece ani (scriu în 1987), reîncarnarea va fi integrată în toate terapiile... Nu se

va mai face medicină sau psihologie fără să se ţină seama de această realitate fundamentală.

Iată un grup de lecturi care evocă această cumplită perioadă în care închisoarea şi moartea dădeau târcoale fiecărui cetăţean, sanchilot sau nu:

Îl regăsim în timpul Revoluţiei franceze, în acea perioadă când furtuna politică a umplut închisorile şi în epoca primelor încercări de fugă a persoanelor regale.

Căci fraţii lui Ludovic al XVI-lea au reuşit să fugă, ca şi mătuşile şi multe alte rude din familia regală. Greşeala regelui a fost că şi-a dat seama prea târziu...

Entitatea se afla atunci printre soldaţi. Nu pentru că era împotriva regelui, dar a fost constrâns prin forţa lucrurilor şi de împrejurări să apară ca fiind de cele două părţi în acelaşi timp. Numele lui era Eliod. Entitatea a pierdut şi a câştigat în această experienţă de viaţă - căci zilele erau lungi în acele timpuri zbuciumate - şi, în acea perioadă, oamenii au trebuit să-şi schimbe de mai multe ori ideile şi să sufere schimbări în viaţa lor. Entitatea, în ultima parte a vieţii sale, a dat mult, difuzând în rândul oamenilor din popor publicaţiile scrise pentru ei, reunindu-i pe cei care se aflau pe poziţii înaintate în jurul unui scop comun. Sub Teroare şi în timpul rebeliunii [care a urmat?]***, entitatea a suferit în corpul şi în spiritul său. De unde, astăzi, necazurile sale, luptele interioare.*** (Lectura 311-1)

Dar să continuăm cu închisorile:

În timpul Revoluţiei franceze, entitatea se afla printre cei care erau angajaţi în Casa regelui, un gardian dintre cei care-l slujeau pe

rege în perioada captivităţii. Numele său era: Jean Paula [în sfârşit un nume franţuzesc sau aproape!], ***el a câştigat şi a pierdut în această experienţă. Fiind ajutor, servitor şi cel cu care regele stătea de vorbă adeseori, oferind o mare parte din distracţii [ale prizonierilor] ca şi sfaturi care ar fi provocat repulsia multora.***

Entitatea a câştigat şi a pierdut în timpul acestei experienţe, câştigând în serviciul făcut altora, pierzând prin cultivarea resentimentelor sale. De acolo îi vin astăzi aceste influenţe ereditare şi familiale, ca şi această înclinaţie pentru melodiile care induc meditaţiile, mai mult triste. (Lectura 933-1)

Oamenii au trebuit mai întâi să lupte în ei înşişi cu cel mai rău duşman al Omului, frica:

În viaţa precedentă, regăsim entitatea nu foarte departe de aici, în perioada când monarhul detronat domnea în Franţa. [într-adevăr, după moartea lui Ludovic al XVI-lea, regele detronat era micuţul Ludovic al XVII-lea]. ***Entitatea era pe atunci un asistent, cineva care se afla acolo pentru a ajuta copiii victimelor fizice (ale Revoluţiei) şi entitatea a câştigat moral, nu fără să sufere. Frica de forţa celor puternici, fără alinarea datorată respectării legii divine, a ajuns înnăscută în entitate - din cauza suferinţelor din acea perioadă.*** (Lectura 115-1)

Aluzia la Doamna Regală şi la Ludovic al XVII-lea este clară. Căci copiii celorlalte **victime fizice** ale Revoluţiei nu au fost luaţi ostateci. Copiii erau lăsaţi în familiile lor, în grija celor care rămâneau, sau eşuau în orfelinate. Uneori erau închişi împreună cu părinţii lor. Dar singurii care au fost ţinuţi în această atmosferă de

teroare au fost cei doi bieţi copilaşi „Capet”. Valuri de execuţii i-au decimat pe paznicii lor succesivi, mereu bănuiţi de a fi fost amestecaţi într-o tentativă de răpire (începând chiar cu Simon care a fost ghilotinat). Şi când s-a constatat că răpirea a reuşit, că micul prizonier nu mai era acelaşi (lucru dovedit astăzi din belşug), atmosfera de teroare s-a dublat în rândul personalului din turnul Templului. Totuşi acest copil incredibil despre care nimeni nu ştie din cine s-a născut, despre care nimeni nu ştie unde şi când a murit... Nu ne-ar mira să aflăm că este născut pe 27 martie - începutul de Berbec în zodiacul oficial, dar Peşti în toată regula după ce se face corectarea procesiunii echinocţiilor (ayanamsa). Taina, farmecul, lacrimile Peştilor, închisoarea zodiacului...

Şi iată un personaj puţin apreciat:

Se afla în ţara franceză, în acea perioadă a Revoluţiei când în ţară se făceau execuţiile. Entitatea era atunci călău, în acea perioadă. Detestându-se şi detestând rolul pe care-l juca în acea situaţie. S-a pierdut dispreţuindu-i pe cei care s-au revoltat împotriva Revoluţiei. În prezent, o înclinaţie spre ură, denigrare, persecuţie, mai ales faţă de intelectualii care pot critica, deoarece au capacităţi mentale. (Lectura 1728-2)

Amărâtul... Faci ce poţi ca să-ţi câştigi pâinea de toate zilele şi, uneori, n-ai de ales! Avea deja un trecut destul de încărcat ca soldat în războiul Troiei. Cayce spune: **again the soldier** (ceea ce lasă să se înţeleagă că acel călău fusese soldat mai întâi, înainte de a accepta acea meserie atât de puţin onorabilă). În viaţa troiană, era recalcitrant:

Convins că aceia care se aflau la putere îi persecutau pe cei dezavantajaţi, şi entitatea a dezvoltat tendinţa de a-i denigra pe toţi cei care deţin o putere politică, care sunt suverani, judecătorii, poliţia etc. (Aceeaşi lectură)

Acest nihilist mediu s-a reîncarnat oare în Sanson care l-a executat pe Ludovic al XVI-lea? Cum era mult de lucru în această meserie, presupun că Sanson nu era singurul călău în exerciţiu - şi lectura nu ne oferă suficiente precizări ca să afirmăm că despre el este vorba.

Incaşul Marat

În sfârşit, ca să terminăm cu Revoluţia, cel care a fost simbolul ei, figura^ reprezentativă:

În acea perioadă când Revoluţia franceză a văzut răzmeriţa oamenilor de rând, entitatea se afla atunci printre cei care luptau apărând ideea că poporul trebuie să aibă dreptul de examinare a legilor şi judecătorilor. Şi numele lui a fost Marat.

Începând de aici, lectura este incompletă şi parţial intraductibilă; lipsesc cuvinte, există o notă a lui Gladys Davis care se scuză spunând că stenografei i-au scăpat câteva cuvinte. Un pasaj mai clar spune că faptele lui au ***distrus multe elanuri, iar entitatea a pierdut în timpul acestei părţi din experienţa sa de viaţă.*** (Lectura 960-4)

Într-adevăr, păcat că Marat a interesat-o atât de puţin pe secretara lui Cayce! Dar restul lecturii dă totuşi nişte informaţii. Marat a avut un trecut karmic încărcat:

În timpurile biblice, când ***se reconstruia Cetatea sfântă*** [Ierusalim], ***entitatea se afla***

printre cei care voiau să restabilească acolo un cult; şi totuşi a făcut astfel încât i-a atras pe cei care aparţineau răului.

Lectura vorbeşte de persecuţii şi spune că viaţa aceea venise pentru că ***el nu înţelegea folosirea lucrurilor spirituale.*** (Aceeaşi lectură)

În viaţa precedentă, îl regăsim atunci când oamenii erau în ţara cunoscută ca Peru. **[la te uită: ca regina Maria-Antoinetta, *aflată* şi ea acolo! A se vedea mai sus]** ***Entitatea se afla printre suveranii acelei perioade. Ea a pierdut prin egoismul său, mânuind ca pe o armă puterea şi înalta profeţie care-i fuseseră date şi dându-le o rea întrebuinţare.*** (Aceeaşi lectură)

Marat a contribuit mult la condamnarea lui Ludovic al XVI-lea şi a Mariei-Antoinetta. Aveau de încheiat vreo socoteală veche din încarnările lor peruane? Mai mult ca sigur. Am în faţă portretul lui Marat, pictat de Joseph Boze, care poate fi văzut la muzeul Carnavalet. Dacă i-am pune un poncho andin pe umeri, iar pe cap o tichie vărgată din lână multicoloră, l-am lua drept un Quichua cu culoare rezistentă. Nasul mare şi turtit, precolumbian, tenul închis, privirea de condor, sprincenele ca un lanţ muntos, o figură turtită ă la Machu Picchu, pomeţii proeminenţi ca Aconcagua... aş vrea să cred că vine direct dintr-o încarnare în Anzi! Cayce, suflet nobil, nu-l condamnă. Spune doar că, datorită acestor încarnări, ***îşi doreşte o situaţie importantă, puterea, fiind inhibat de o forţă de inerţie. Acest spirit în curs de dezvoltare să fie îndrumat în aşa fel încât să găsească în el însuşi forţa interioară pentru a-şi realiza dorinţele.*** (Aceeaşi lectură)

În pasajele despre viaţa lui franceză care sunt greu de descifrat din cauza cuvintelor care lipsesc, găsesc totuşi de mai multe ori cuvintele **inactivité** /lipsă de activitate/ şi **inaction** /lipsă de acţiune/. Cum termenii din lectură nu sunt niciodată folosiţi la întâmplare, acestea ar dezvălui problema psihologică fundamentală a lui Marat: un blocaj la nivel acţiunii, care l-ar fi împins „să supraliciteze” pentru a compensa. Ceea ce l-a transformat în acel activist fanatic din Istoria noastră. Mai bine peruanii şi-ar fi ţinut suveranul pentru ei...

În analiza sa astrologică, Cayce subliniază aceste blocaje:

Forţele inhibante ale lui Saturn şi de asemenea extremismul Uranienilor **[care nu ştiu decât ori tot ori nimic]** ***îi aduc aceste pasiuni, această violenţă sălbatică, care nu pot fi supuse prin forţă, ci cucerite, dirijate şi canalizate prin iubire. O fiinţă care, dacă este bine îndrumată, se va putea manifesta cu succes în multe direcţii, în justiţie, literatură...*** (Aceeaşi lectură)

În viaţa precedentă, Marat era medic şi a scris multe lucruri ştiinţifice care i-au adus la epoca respectivă o oarecare faimă, scrieri juridice, politice etc.

Astăzi, spune Cayce, se gândeşte la ele şi vrea încă să scrie.

Între viaţa lui americană şi viaţa sa ca Marat, a fost cu siguranţă perfecţionat undeva, deoarece Cayce spune:

El este atent cu alţii şi nu vrea să vadă pe nimeni şi nimic suferind, pentru că îl vine uneori ideea să tachineze sau să fie sarcastic. Aproape

întotdeauna este împotriva celor care ar vrea să persecute pe cineva. (Aceeaşi lectură)

Iată că reîncarnarea îi face chiar şi pe nebunii sângeroși mai buni. Nu trebuie să ne pierdem speranţa în nimeni! Lectura a fost dată unui băiat de treisprezece ani care (sper pentru liniştea conştiinţei sale) împărtăşea ignoranţa generală a celor din Virginia Beach în privinţa Istoriei Franţei. Mi-am pus şi eu întrebări asupra acestui fapt ciudat şi atât de rar în lecturi: un pasaj aproape de neînţeles, deoarece lipsesc mai multe cuvinte-cheie pe care secretara nu le-a notat.

Cayco a repetat neîncetat că avem o cunoaştere **înnăscută** a vieţilor noastre anterioare, nu neapărat conştientă, dar această cunoaştere se află totuşi în străfundul nostru.

Dacă secretara lui Cayce, ex-prinţesă regală (în mai multe vieţi, după cum am văzut,) care ţinea încă mult la privilegiile ei „regale”, nu a reuşit să noteze corect lecturile lui Marat, este pentru că acestea o depăşeau! Marat. asasinul regelui şi al reginei... Ceva din ea trebuie să se fi revoltat. suntem atât de condiţionaţi de reflexele noastre din vieţi anterioare! Şi apoi, în cele din urmă, cu această chestiune puţin clară a vieţilor anterioare ale lui Cayce în Franţa - cel puţin trei! -o fi trăit el în Franţa în timpul Revoluţiei? Cu secretara care se încarna de fiecare dată cu el? Mi-am pus şi această întrebare, căci consultanţii lui Cayce sunt toţi oameni care l-au cunoscut în vieţile lui anterioare. Pentru perioadele în care ne indică o încarnare a sa, găsim în lecturi o mulţime de alte vieţi în aceeaşi epocă şi în aceeaşi ţară. Ceea ce este normal conform legilor reîncarnării de grup.

Or, pentru Revoluţia franceză, am văzut un numărul mare de lecturi date (şi încă nu le-am tradus pe toate!). Oare Cayce s-a reîncarnat în acea perioadă? Dacă nu, de ce sunt atâtea lecturi?

Cayce n-a afirmat niciodată că şi-ar fi spus ultimul cuvânt, adică toate vieţile sale anterioare. Aşteaptă probabil să i se pună întrebarea... Şi apoi, poate că nu era de dorit să fie povestite unele vieţi. Elementele din vieţile franceze pe care le-a dat, cu acele detalii adeseori puţin coerente între ele, sugerează că există încă multe alte lucruri nespuse şi despre care se pot pune întrebări!

Am fost întrebată dacă există vreo lectură specială despre Napoleon: nu, nu există. Dar mai sunt lecturi pasionante despre Franţa secolului al XIX-lea, despre Alsacia-Lorena şi mai ales despre Franţa din timpul cuceririi Lumii Noi: Canada şi Louisiana. Sper să le pot traduce într-o zi pentru cititorii mei, dacă ei o doresc! Dacă Cayce va crede acest lucru de cuviinţă, mă va ajuta să scriu un volum III!

Fundaţia E. Cayce

Fundaţia Cayce, adică A.R.E. (Asociaţia pentru Cercetare şi Iluminare), are sediul în Virginia Beach, în colţul celei de-a 67-a străzi a lui Atlantic Avenue.

Adresa poştală:
P.O. Box 595 Virginia Beach VA 23451 U.S.A.
tel.: (804) 428 35 88

Cititorii care doresc mai multe informaţii despre Edgar Cayce se pot adresa asociaţiei Le Navire Argo (B.P. 674-08, 75367 Paris Cedex 06), care organizează cursuri şi ateliere (astrologie karmică, citirea aurelor, vindecare prin rugăciune, radiestezie, geobiologie,

analiza viselor, meloterapie etc). Mulţumesc pentru plicul timbrat pe care-l veţi trimite, pentru răspuns, împreună cu cererea dumneavoastră.

CUPRINS